

சங்க இலக்கியத்தில் பயண முறைமைகள்

[தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழக
முனைவர் பட்டப் பேற்றிற்காக (Ph.D.)
அளிக்கப்பெற்ற ஆய்வேடு]

ஆய்வாளர்

தா. ஈஸ்வரி, எம்.ஏ., எம்.ஃபில், எம்.எட்.,

பதிவு எண். 13140850010

பகுதி நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
தமிழியல் மற்றும் பண்பாட்டுப் புலம்
தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை - 600 015

ஆய்வு நெறியாளர்

முனைவர் மு. வையாபுரி

உதவிப் பேராசிரியர்
தமிழியல் மற்றும் பண்பாட்டுப் புலம்
தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை - 600 015

தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம்

தமிழியல் மற்றும் பண்பாட்டுப் புலம்

577, அண்ணா சாலை, சைதாப் பேட்டை,
சென்னை - 600 015

மார்ச் - 2022

திருமதி தா. ஈஸ்வரி

பதிவு எண். 13140850010

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்(பகுதி நேரம்)

தமிழியல் மற்றும் பண்பாட்டுப் புலம்

தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம்

சென்னை – 600 015

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் பயண முறைமைகள்” என்னும் தலைப்பில் தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழியல் மற்றும் பண்பாட்டுப் புலத்தில் முனைவர் பட்டப்பேற்றிற்காக எழுதப்பட்டுள்ள இவ்வாய்வேடு முனைவர் மு. வையாபுரி அவர்களின் நெறியாள்கையின்கீழ் எனது தன்முயற்சியால் உருவாக்கப்பட்டது என்றும், இதற்கு முன் வேறெந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டப்பேற்றிற்கும் இவ்வாய்வேடு அளிக்கப்படவில்லை என்றும் இதன்வழி உறுதியளிக்கின்றேன்.

இடம்:சென்னை – 15

நாள்:

(தா. ஈஸ்வரி)

முனைவர் ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

பகுதிநேர முறையில் தமிழ்ப் பாடத்தில் சங்க இலக்கியத்தில் பயண முறைமைகள் – என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்கொள்ள அனுமதி வழங்கிய தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு என் முதற்கண் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நான் எனது முனைவர் பட்ட ஆய்வினை மேற்கொண்ட காலத்தில் நல்வழிகாட்டியதோடு, பல ஆலோசனைகளையும் வழங்கி ஆற்றுப்படுத்திய தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழியல் மற்றும் பண்பாட்டுப் புலத்தின் பேராசிரியர் – இயக்குநர், முனைவர் சு. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றி.

எனக்கு ஆய்வு நெறியாளராக அமைந்து சால அன்புடனும் சகோதர மனப்பான்மையுடனும் வழிகாட்டி எனது முனைவர் பட்ட ஆய்விற்காகச் சங்க இலக்கியத்தில் பயண முறைமைகள் – என்னும் சிறந்த தலைப்பினைத் தேர்ந்தெடுக்க உதவியவர். மேலும், எனது ஆய்வேட்டினை பல்வேறு நிலைகளிலும் செம்மை செய்து பலவாறாக நெறிப்படுத்தியும் தகுந்த நேரங்களில் வழிகாட்டியும், ஆய்வேட்டினை நன்முறையில் உருவாக்கிப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்க ஊக்கமூட்டியவர் தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழியல் மற்றும் பண்பாட்டுப் புலத்தின் உதவிப் பேராசிரியர் எனது நெறியாளர் முனைவர் மு. வையாபுரி அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுத் தொடர்பாக நான் அவ்வப்போது கேட்ட ஐயங்களை இன்முகத்துடன் கூறி உதவிய தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழியல் மற்றும் பண்பாட்டுப் புலத்தின் உதவி பேராசிரியர் முனைவர் சு. அரங்கநாதன் அவர்களுக்கும் நன்றி.

என் வாழ்வில் இன்றுவரை அனைத்து நிலைகளிலும் தூணாகவும் பக்கப் பலமாகவும் இருந்து என் வாழ்வு சிறக்கவும், கல்வியில் நான் மேம்பட்டு விளங்கவும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து வரும் என் அன்பு அப்பா தா. தாண்டவராயன் அவர்களுக்கும் எனது அன்பு அம்மா தா. குப்பு அவர்களுக்கும் எனது நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

நான் எனது முனைவர் பட்ட ஆய்வினை சிறந்தமுறையில் நிறைவு செய்து பல்கலைக்கழகத்திற்கு ஆய்வேட்டினை அளிப்பதற்கு உற்ற துணையாக இருந்து ஊக்கப்படுத்தியவர் எனது பாசமிகு கணவர், முனைவர் மு. செந்தில் குமரன் அவர்களுக்கும் என் மழலைச் செல்வம் செ.ஈ. நிதிஷா-க்கும் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கடந்த ஆறு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, எனது முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்பார்வைக் குழு உறுப்பினராகச் செயல்பட்டு, ஆய்வுத் தொடர்பான பல்வேறு வழிகாட்டுதல்களை வழங்கிய சென்னைப் பல்கலைக்கழக, தமிழ் இலக்கியத்துறைப் பேராசிரியர் முனைவர் ஆ. ஏகாம்பரம் அவர்களுக்கும் நன்றியினை தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இவ்வாய்வு சிறப்பாக அமைய உதவிய முனைவர் ஸ்ரீ. பிரேம்குமார், முனைவர் தனஞ்செயன் அவர்களுக்கும், தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழக, தமிழியல் மற்றும் பண்பாட்டுப் புலத்தில் முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்கொண்டுவரும் நண்பர்களுக்கும், அலுவலக உதவியாளருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இந்த ஆய்விற்குத் தேவையான நூல்களை வழங்கி உதவிய தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழக நூலகத்தாருக்கும், சென்னை - கன்னிமாரா பொது நூலகத்திற்கும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவன நூலகத்திற்கும், திருவண்ணாமலை மாவட்ட மைய நூலகத்திற்கும், சென்னை - ரோஜா முத்தையா ஆய்வு நூலகத்திற்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். இந்த ஆய்வேட்டினை தட்டச்சு செய்துக் கொடுத்த சித்ரா அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

- தா. ஈஸ்வரி

குறுக்க விளக்கம்

அகத். -	அகத்திணையியல்
அகம். -	அகநானூறு
இறை. அகப் -	இறையனார் அகப்பொருள்
உ.ஆ. -	உரையாசிரியர்
எழுத்து. -	எழுத்ததிகாரம்
ஐங். -	ஐங்குறுநூறு
கலித். -	கலித்தொகை
குறுந். -	குறுந்தொகை
சிறுபா. -	சிறுபாணாற்றுப்படை
திருமு. -	திருமுருகாற்றுப்படை
தொல். -	தொல்காப்பியம்
நற். -	நற்றிணை
நம்பி.அகப். -	நம்பியகப்பொருள்
நூ. -	நூற்பா
நெடு. -	நெடுநல்வாடை
ப. -	பக்கம்
ப.ஆ. -	பதிப்பாசிரியர்
பக். -	பக்கங்கள்
பட்டின. -	பட்டினப்பாலை
பதிற். -	பதிற்றுப்பத்து
பரி. -	பரிபாடல்
பா. -	பாடல்
பாடாண். -	பாடாண்திணை
புறத். -	புறத்திணையியல்
புறம். -	புறநானூறு
பெரும். -	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொரு. -	பொருநராற்றுப்படை
பொருள். -	பொருளதிகாரம்
மதுரை. -	மதுரைக்காஞ்சி
மலை. -	மலைபடுகடாம்
முல்லை, -	முல்லைப்பாட்டு
மேலது, -	மேலே குறிப்பிட்டுள்ளவாறு

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
முன்னுரை	03
இயல் -1 பயணங்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்	13
இயல் - 2 அகம்சார் பயணங்கள்	69
இயல் - 3 புறம்சார் பயணங்கள்	139
இயல் - 4 ஆற்றுப்படை நூல்களில் பயணம்	219
முடிவுரை	258
துணைநூற்பட்டியல்	266

முனைவர் மு. வையாபுரி

உதவிப் பேராசிரியர்

தமிழியல் மற்றும் பண்பாட்டுப் புலம்

தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம்

சென்னை – 600 015

ஆய்வு நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியத்தில் பயண முறைமைகள்” என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள இவ்வாய்வேடு தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழியல் மற்றும் பண்பாட்டுப் புலத்தில் முனைவர் பட்டப்பேற்றிற்காக எனது நெறியாள்கையின்கீழ் பகுதிநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் திருமதி தா.ஈஸ்வரி அவர்களின் தன்முயற்சியால் உருவாக்கப்பட்டது என்றும், இதற்கு முன் இவ்வாய்வேடு வேறெந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டப்பேற்றிற்கும் அளிக்கப்படவில்லை என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

இடம்:சென்னை – 15

நாள்:

(மு.வையாபுரி)

ஆய்வு நெறியாளர்

இயல் - 1

**பயணங்களின் தோற்றமும்
வளர்ச்சியும்**

- 1.0 முன்னுரை
- 1.1 பயணம் – விளக்கம்
- 1.2 இலக்கியங்களில் ‘பயணம்’ என்னும் சொல்
- 1.3 பயணத்தோடு தொடர்புடைய சொல்வழக்கு
 - 1.3.1 இலக்கியங்களில் செலவு
 - 1.3.2 அகராதிகளில் செலவு
- 1.4 இலக்கண நூல்களில் பயணம்
- 1.5 பயணம் செல்வதற்குரியோர்
- 1.6 சங்க காலத்தில் பயணம்
- 1.7 காப்பியக் காலப் பயணம்
- 1.8 பக்தி இலக்கியக் காலப் பயணம்
- 1.9 இக்காலப் பயணம்
 - 19.1 பயண இலக்கியங்கள்
 - 19.2 பயண இலக்கியங்களின் நோக்கம்
 - 19.3 பயண வகைகள்
 - 19.4 பயண அறிவுரைகள்
- 1.10 உணவும் தங்கும் இடமும்
- 1.11 போக்குவரத்துச் சாதனங்கள்
 - 11.1 நிலவழிச் சாதனங்கள்
 - 11.2 நீர்வழிச் சாதனங்கள்
 - 11.3 வான்வழிச் சாதனங்கள்
- 1.12 வழித்துன்பங்கள்
- 1.13 பயணங்களின் பயன்கள்
- 1.14 தொகுப்புரை

சான்றெண் விளக்கம்

1.0 முன்னுரை

‘பயணங்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்’ என்னும் இந்த முதல் இயல் ‘பயணம்’ குறித்த விளக்கம், இலக்கிய, இலக்கண, அகராதிகளில் ‘பயணம்’ குறித்த கருத்துகள், தற்காலத்தில் பயணம், பயணத்திற்கான நோக்கம், பயண வகைகள் ஆகியவற்றை விளக்கமுறையில் எடுத்துரைப்பதாக அமைகிறது.

உலகில் தோன்றிய பழமையான மொழிகளில் ஒன்றாகிய தமிழ் மொழி பலவகையான இலக்கிய, இலக்கண வளம் மிக்கது. இலக்கியம் காலத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடி என்பதற்கு இணங்க, இலக்கிய, இலக்கணங்களில் அவை படைக்கப்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களுடைய பண்பாட்டுச் செயல்பாடுகள் குறித்த பதிவுகள் விரிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. அத்தகு பண்பாட்டுப் பதிவுகளில் குறிப்பிடத்தக்கது மக்கள் மேற்கொண்ட ‘பயணம்’ என்பதும் ஒன்றாகும். இப்பயணம் என்பத மனிதன் என்று ஓரிடத்திலிருந்து பிறிதோர் இடத்திற்கு நாடோடியாக அலைந்து திரிந்தானோ அன்றிலிருந்தே மனித இனத்தின் பயணம் தொடங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

‘பயணம்’ என்பது ஒருவரோ, பலரோ ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்கு உடல் ரீதியாக கடந்து செல்லுதல் - மன ரீதியாகப் பயணிப்பதும் ஒருவகையில் பயணமாகக் கொள்ளத்தக்கது - ஆகும். இயற்கை சார்ந்த பெருமழை, வெள்ளம், வறட்சி, காட்டுத்தீ, எரிமலை வெடிப்பு, உணவு அற்றுப்போதல், இனங்களுக்கிடையேயான மோதல், போர், தொற்றுநோய் போன்ற பல்வேறு காரணங்களாலும், காலச் சூழல்களுக்கேற்ற வகையில் தங்களது தேவைகளையும் எண்ணங்களையும் பூர்த்தி செய்வதற்காகவும், இவையல்லாத பிற காரணங்களுக்காகவும் பயணம் மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

அவ்வகையில் மனிதனின் முதல் பயணம் அவனது உணவுத் தேவையை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவே அமைந்தது. மேலும் அப்பயணமே பிற்காலத்தில் கலை, பண்பாடு, நாகரிகம் தொடர்பான பயணம், ஆன்மீகம், இறைவனைத் தேடுதல் தொடர்பான பயணம், சமயம் தொடர்பான பயணம், அரசியல் தொடர்பான பயணம், பெருந்தலைவர்களைக் காணும் நோக்கத்தில் அமைந்த பயணம், உல்லாசமாகப் பொழுதைக் கழிப்பதற்காக அமைந்த பயணம் என வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது.

இன்று சுற்றுலா என்பது பெருந்தொழிலாகவும், சமூகத்தில் பெரும்பகுதியினருக்கு வேலைவாய்ப்புகளை அளிப்பதாகவும், நாடுகளின் அந்நிய செலாவணியை அதிகரிக்கக்கூடிய முக்கியக் காரணியாகவும் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது.

இவற்றுள் பொருள் தேடவும், அமைதியைத்தேடியும், இறைவனை நாடியும் சென்ற பயணங்கள் சங்க நூல்களில் சிறப்பிடம் பெற்றன. எனவே பிறப்பு முதல் இறப்புவரை மனிதனின் வாழ்வில் ‘பயணம்’ என்பது தவிர்க்க இயலாத ஒன்றாக மாறியது. மேலும், பொருளைத் தேடக் கடற்பயணமும் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதைத் “திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு” என்ற ஓளவையாரின் வாக்கு மெய்ப்பிக்கிறது.

1.1 பயணம் - விளக்கம்

‘பயணம்’ என்பதற்கு தற்காலத்தில் பல்வேறு விளக்கங்கள் அளிக்கப்படுகின்றன. இருப்பினும் அவற்றுள் சில மட்டும் ஆய்வு நோக்கில் இங்குச் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன.

க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழகராதி ‘பயணம்’ என்பதற்கு ‘இருக்கும் ஊர், நகரம் முதலியவற்றிலிருந்து மற்றொன்றிற்குச் செல்லுதல்’¹ (ப.679) என விளக்கம் தருகிறது. மேலும் ‘பயணம்’ என்பதை ஆங்கிலத்தில் Travel Journey என்று அழைப்பர்.

‘பயணம்’ என்பதற்குப் “பயணம், சுற்றுலா, சுற்றுச்செலவு, பிரயாணம், யாத்திரை, வழிச்செலவு, வழிப்பயணம்.” (ப.192) எனத் தமிழ்ப் பெயர் அகராதியும் “பயணம் என்றால் வேதனை”யின் அனுபவத்தில் பயணிப்பது” என்று ஆக்ஸ்போர்டு அகராதியும் பொருள் விளக்கம் தருகின்றன. மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி, கழகத் தமிழ் அகராதி முதலான அகராதிகளும் ‘பயணம்’ என்ற சொல்லுக்குப் “பிரயாணம்” என்னும் பொருளைத் தருகின்றன. இவை தவிர

“பயணம்” என்பதற்கு அறிஞர்கள் பலரும் பல விளக்கங்களைக் கொடுத்துள்ளனர். அந்த வகையில்,

‘பயணங்கள் இளைஞர்களுக்குக் கல்விப் பயிற்சியின் ஓரம்சம், வயதானவர்க்கு அனுபவத்தின் ஓரம்சம்’ எனப் ஃபிரான்சிஸ் பேகனும்,

‘தனியாகப் பயணம் செய்பவனே, மிக விரைவாகப் பயணம் செய்வான்’ என ரட்யார்ட் கிப்ளிங்கும்,

‘பல நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த மனிதர்களுடன் உரையாடுவதைப் போன்று ஏறக்குறைய இருக்கிறது சுற்றுப் பயணம் செய்தல்’ என ரெனே தெஸ்கார்த்தும், ‘பயணம் பொறுமையைக் கற்றுத் தருகிறது’ எனப் பெஞ்சமின் டிஸ்ராலியும்,

‘உலகம் சிறந்ததொரு நூல். தம் இல்லத்தை விட்டகன்று வெளியுலகைக் காணாதவர், அந்நூலில் ஒரு பக்கத்தைக் கூடப் படிக்காதவர்’ எனப் புனிதர் அகஸ்டினும்,

‘துணையோடு அல்லது நெடுவழி போகேல்’ என நறுந்தொகையும் பயணம் என்பதற்கு விளக்கம் தருகின்றன என்பார் இரா. மோகனா”²

1.2. இலக்கியங்களில் ‘பயணம்’ எனும் சொல்

‘பயணம்’ என்ற சொல் தொல்காப்பியத்திலோ, சங்க இலக்கியத்திலோ இடம்பெறவில்லை. ஆனால் பயணத்தை, ‘செலவு’ என்ற சொல்லில் இவ்விலக்கியங்கள் குறிக்கின்றன. இதன்படி “செலவு என்பதற்கு உத்தரவு, செலவிடுதல், செல்லும் பொறுப்பு, பயணம், பெருங்காப்பிய உறுப்பிலொன்று, போக்கு, போல், முடிவு, வழி”³ எனத் தமிழ் அகராதியும் விளக்கம் தருகின்றது.

‘பயணம்’ என்பதற்குப் ‘பிரயாணம்’ என சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் தமிழ்ப் பேரகராதி பொருள் தருகிறது.

பெரியபுராணம், சீறாப்புராணம், தேவையுலாவிலும் பிற அகராதிகளிலும் ‘பயணம்’ என்னும் சொல் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பெரியபுராணத்தில்தான் முதன் முதலில் ‘பயணம்’ என்ற சொல்லைச் சேக்கிழார் கையாண்டுள்ளார் என்று இரா. ஞானபுஷ்பம் குறிப்பிடுகிறார்⁴. மேலும், பெரியபுராணத்தில் முதன்முதலாகப் ‘பயணம்’ என்ற சொல் கையாளப்பட்டாலும் அந்நூல் ‘யாத்திரை’ என்னும் சொல்லையே அதிகமாகக் கையாண்டுள்ளது.

பெரியபுராணத்தில் சுந்தரரும் சேரமான்பெருமாள் நாயனாரும் பயணம் மேற்கொண்டு திருவாரூர் இறைவனை வேண்டினர். இதனை,

நம்பி யாரூரருஞ்சேரர் நன்னாட் டரசனாராய

பைம்பொன் மணிநீள் முடிக் கழறிற் றறிவார் தாமும் பயணமுடன்

*செம்பொ னீடு மதிலாரூர் தொழுது மேல்பாற் செல்கின்றார்*⁵

என்று கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

“நன்னாட் கொண்டு பெரும்பயணம் எழுகவென்று நலஞ்சாற்ற”⁶

என்னும் பாடலடி, நல்ல நாளில் பயணம் செய்வதற்கு ஆணையிடச் செய்ய வேண்டும் என்கிறது.

“பொருவி னகரம் அலங்கரித்துப் பண்ணிப் பயணம் புறப்படுவித்து”⁷

என்று சேரமான்பெருமாள் நாயனார் அமைச்சர்களை அழைத்து அந்நகரத்தினை அலங்கரிக்கச் செய்து பயணம் மேற்கொண்ட செய்தியைக் கூறுகிறது. இப்பின்னணியில்,

‘பயணம்’ என்னும் சொல் சீறாப்புராணத்தில் மிகுதியாகக் கையாளப் பட்டிருப்பதை உறுதிசெய்ய முடிகின்றயது. அந்த வகையில் மக்கா நகருக்குப் பயணம் மேற்கொள்ளுதலைச் சுட்டுமிடத்தில்,

பாரினிற் சிறந்த மக்கமா நகர்க்குப்

*பயணமென் றிருக் குமன் நிரவி*⁸

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன.

இவ்வாறு பயணம் மேற்கொள்ளுதலில் விடியற்காலை சிறந்த நேரமாகும். அந்நேரத்தில் பயணம் மேற்கொண்டதை,

மிக்கபே ரனைவரும் விளம்பிக் காலமே

*தக்கநற் பயணமென் றெடுத்துச் சாற்றினார்*⁹

என்று சீறாப்புராணம் சுட்டுகிறது.

விட்டுத் திசைக் களிற்றை வெல்லவென்று காஞ்சிபுர

*மட்டு மொருபயணம் வந்ததோ – இட்டிடைதான்*¹⁰

என்கிறது பலபட்டடைச் சொக்கநாதர் இயற்றிய தேவை உலா நூலும் சுட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

1.3 பயணத்தோடு தொடர்புடைய சொல் வழக்கு

நடைமுறையில் பயணம் என்னும் சொல்லோடு தொடர்புடையதாகப் பல்வேறு சொற்கள் வழங்குகின்றன. அந்த வகையில், மக்கள் ஊர்களுக்குச் செல்லும்போது உடன் பயணிப்பவரைப் ‘பயணி’ என்று அழைப்பர். மேலும் பேருந்தில் பயணம் செய்பவர்க்குக் கொடுக்கப்படும் அனுமதிச் சீட்டைப் ‘பயணச்சீட்டு’ என்பர்.

பேருந்தை இயக்கும் ஓட்டுநருக்கு அன்றைய நாள் வழங்கப்படும் ஊதியத்தைப் ‘பயணப்படி’ எனச் சுட்டுவர். இவை மட்டுமின்றி பயணிகள் பொருள்களை எடுத்துச் செல்லும் பைக்குப் ‘பயணப் பை’ என்றும், பயணம் செய்யும் பாதையைப் ‘பயணப் பாதை’ என்றும் கூறுவர். ஓரிடத்தில் இருந்து மற்றோர் இடத்திற்குச் செல்வதற்கு உள்ள இடைவெளி நேரத்தைப் ‘பயணநேரம்’ எனவும் வழங்குவர். இவற்றுடன் பயணத்தின் போது ஏற்படும் சோர்வைப் ‘பயணக்களைப்பு’ என்றும் அழைப்பர்.

மக்கள் கோயில்களுக்கு வேண்டிக் கொண்டு தங்களது வேண்டுதலை நிறைவேற்ற நடந்து செல்லும் பயணத்தை ‘நடைப் பயணம்’ என்றும் சுட்டுவதைக் காண முடிகிறது. சுற்றுலா செல்வதை ‘சுற்றுலாப் பயணம்’ என்றும், திருமணமாகித் தொடங்கும் வாழ்க்கையை ‘வாழ்க்கைப் பயணம்’ என்றும் வழங்குவதைக் காணமுடியும்.

1.3.1 இலக்கியங்களில் “செலவு”

‘செல்’ என்ற சொல்லினடியாகச் “செலவு” என்னும் சொல் தோன்றியது. இச்சொல் மிகத் தொன்மையானது என்பதை இலக்கிய, இலக்கணங்கள், நிகண்டுகள், அகராதிகள் ஆகியவற்றின் வழி அறிய முடிகிறது. இப்பின்னணியில்,

தமிழின் ஆகப் பழமையான, முதன்மையான இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் ‘பயணம்’ என்பதைச் ‘செலவு’ என்னும் சொல்லாலேயே குறிக்கின்றது.

செலவுறு கிளவியும் செலவழுங்கு கிளவியும்

செலவினும் வரவினுந் தரவினுங் கொடையினும்

(தொல்.பொ.க.நூ.175-174)

நிலைபெறத் தோன்றும் மந்நாற் சொல்லுத்

தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னும்

அம்முவிடத்தும் முரிய வென்ப

(தொல்.பொ.கி.நா. 28)

எனத் தொல்காப்பியம் ‘செலவு’ என்னும் சொல்லைக் கையாண்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் இச்சொல் எண்பத்தொரு இடங்களில் இடம்பெற்றுள்ளதாகச் சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு பதிவு செய்துள்ளது. சான்றாக,

உருகெழு செலவு - (திருமு.51)

வெருவரு செலவின் - (பொரு.172)

செலவு கடைக் கூட்டுதிர் - (பொரு.175)

பாகரொடு மா செலவு ஒழிக்கும் - (சிறு.259)

கொடுஞ் செலவு - (முல்லை.5)

யாதனின் தவிர்க்குவம் காதலர் செலவே - (நற்.79:10)

செலவு ஒழிந்தனையால் (நற்.147:12)

வருந்தேன் தோழி வாய்க்க அவர் செலவே - (நற்.148:12)

செலவு அயர்ந்திசினால் - (நற்.149:9)

குன்றுடை அருஞ்சரம் செலவு அயர்ந்தனையே - (ஐங்.307:2)

நின்னொடும் செலவே - (குறுந்.22:5)

அவனொடு செலவே - (குறுந்.376:7)

செல்வேம் ஆயின் எம்செலவு நன்று - (அகம்.199:14)

முதலான சங்க இலக்கியப் பாடல் வரிகளில் ‘செலவு’ என்னும் சொல்லைப் புலவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மேலும், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களிலும் ‘செலவு’ என்னும் சொல் ‘பயணம்’ என்ற பொருளிலேயே கையாளப்பட்டுள்ளது.

செலவுங் கடிந்தான் - (திணை.ஐம்.10:4)

எரிமயங்கு கானம் செலவுரைப்ப - (ஐந்.எழு.35:3)

ஒன்றானு நாமொழிய லாமோ செலவு (திணைமாலை.நா.87:1)

முதலான தொடர்கள் வழியாக அறிய முடிகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களைப் போன்று பிற்காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்களிலும் ‘செலவு’ என்னும் சொல் ‘பயணம்’ என்கிற பொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளது. இதன்படி கம்பர், தம் காப்பியத் தலைவனான இராமனால் விடப்பட்ட அம்பின் பயணம் போல என உவமிக்குமிடத்துச் ‘செலவு’ என்னும் சொல்லைக் கையாண்டுள்ளார். இதனை,

இகழ்வு அரும்பெரும் குணத்து இராமன் எய்தது ஓர்

பகழியின் செலவு என அனுமன் பற்றினால்

(கம்ப.4894)

என்ற அடிகள் வழி காண முடிகின்றது.

‘செலவு’ என்னும் சொல் ‘பயணம்’ என்னும் பொருளில் மட்டுமல்லாது ‘பிரிவு’ என்னும் பொருளில் ஐந்திணை எழுபதிலும் (37) ‘நடை’ என்னும் பொருளில் திருமுருகாற்றுப்படையிலும் ‘ஓட்டம்’ என்னும் பொருளில் பொருநராற்றுப்படையிலும், ‘பணச் செலவு’ என்னும் பொருளில் பாரதியார் சுயசரிதையிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. திரு.வி.க. அவர்கள் தமது இலங்கை நாட்டு அனுபவங்களை ‘இலங்கைச் செலவு’ என்னும் நூலாகவே எழுதியுள்ளார்.

1.3.2 அகராதிகளில் செலவு

நிகண்டுகளில் ‘செலவு’ என்னும் சொல்லுக்கு ‘வழி, போகல்’ என்று திவாகரமும், ‘தாவும், கதியும், படரும் செலவு’ என பிங்கலமும், ‘வழி நடத்தல்’ எனப் சூடாமணியும் பொருள் விளக்கம் தருகின்றன.

தமிழ்ப் பேரகராதி ‘செலவு’ என்னும் சொல்லுக்கு “போக்கு, ஓட்டம், நடை, குதிரைக்கதி, பயணம், படையெடுப்பு, பஞ்ச கிருத்தியங்களுள் கொள்ளு நிலமறிந்து கொள்ளுகை, நீட்சியளவு, கலைத்தொழில் எட்டனுள் ஒன்றாகிய ஆலாபனம், வழி, ஒழுக்கம், பண விரயம், வீட்டுக்கு வேண்டிய உணவுப் பண்டம்,

தேவை, மொய், காலம், பண்டம் முதலியவற்றின் கழிவு, இறந்தகாலம், சாவு, பிரிவு, உத்தரவு, எலி முதலியவற்றின் வளை.”¹² என்று பொருள் விளக்கம் தருகின்றது.

தமிழ்மொழி அகராதி, உத்தரவு, செலவிடுதல், பயணம், பெருங்காப்பிய உறுப்புகளுள் ஒன்று, போக்கு, போதல், முடிவு வழி¹³ எனவும்,

க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ஒன்றைப் பெற அல்லது செய்ய பணம், நேரம், சக்தி போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தும் அல்லது பயன்படுத்த வேண்டிய நிலை¹⁴ என்றும் பொருள் விளக்கம் தருகின்றன.

நடைமுறையில் ‘செலவு’ என்னும் சொல் நேரடியாகப் பயணத்தைக் குறிப்பிடவில்லை என்றாலும் பயணத்தின்போது செலவு செய்தலோடு தொடர்பு உடையதாக இருக்கிறது. மேலும், பயணத்தின்போது போக்குவரத்து, பொருள்கள் வாங்குதல் முதலானவற்றுக்குச் செலவு செய்தலைச் செலவழித்தல் எனவும் வழங்கப்படுகிறது. தற்கால நடைமுறையில் ‘வரவு செலவு’ என்னும் சொல் வழக்கும் உண்டு.

1.4. இலக்கண நூலில் பயணம்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தமிழரின் வரலாற்றை அறிந்து கொள்ள உதவும் மிகப் பழமையான இலக்கண நூல் தொல்காப்பியமாகும் இந்நூலில் பயணம் பற்றிப் பல செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியம் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. இலக்கண, இலக்கிய ஆய்வு நூலாக இது உள்ள நிலையில் இதற்கு ஒரு சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே சிறந்த இலக்கியங்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். இதனால் ரோம இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்னரே தமிழ் இலக்கியங்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்றும் அவ்விலக்கியப் பரப்பே தமிழ் மொழியின் முதல்படி (First Stage) இலக்கியம் என்றும் கருதலாம். அந்த

இலக்கியங்களை அடிப்படையாக வைத்தே தொல்காப்பியம் தன்னுடைய பொருளதிகாரத்தைப் படைத்தது என்றும் எண்ணலாம்.¹⁵

மேலும் இப்பொருளதிகாரத்தில்தான் பயணம் செய்வதற்கான காரணங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. தலைவியை மணம் முடிப்பதற்காகக் களவு வாழ்க்கையிலும், தன் குடும்பத்தைப் பேணிக் காக்கவும் வரும் விருந்தினரை உபசரிக்கவும் கற்பு வாழ்க்கையிலும் தலைவன் பொருளீட்டச் சென்றான். இவ்வாறு தலைவன் தலைவியையும் தம் குடும்பத்தையும் விட்டுப் பிரிந்து செல்வது பயணமாகவே அமைந்தது. இச்சூழலில் தலைவன், தலைவியின் மன உணர்வுகள் காட்சிப்படுத்துவதாகப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு கூறும்போது பயணத்தின் பொருட்டு அமையும் பிரிவைத் தொல்காப்பியர்

ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே

- (தொல்.பொ.அகத்.நா.27)

எனக் கல்வி கற்பதற்காகவும் பகைவருடன் போர் செய்வதற்காகவும் சமாதானம் செய்யும் பொருட்டுத் தூதுவராகவும் பிரிந்து செல்வர் என்கிறார். இவ்வாறு சுட்டப்படும் தூது, ஓதல், பகை என்னும் பிரிவு நிலைகள் அன்றைய பயணத்தின் இயல்பைத் தெரிவிப்பனவாக உள்ளன¹⁶ என்கிறார் கே. பகவதி. மேலும், பிரிவைப் பற்றிச் சாமி. சிதம்பரனார் கூறும்பொழுது,

பிரிவு என்பது பாலைத்திணையாகும். காதலியை விட்டுக் காதலன் பிரிந்து செல்லுதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. ஒன்று கல்வி கற்கப் பிரிவது, மற்றொன்று பொருள் தேடப் பிரிவது. அரசனுடைய தூதாகப் போவதும் அரசனுடைய படையிலே போர் வீரனாகச் சேர்ந்து பகைவருடன் போர் செய்யப் போவதும் பிரிவாகவே கருதப்படும்¹⁷

என்கிறார்.

இறையனார் அகப்பொருள் பிரிவின் வகையைக் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறது.

ஓதல் காவல் பகை தணி வினையே

வேந்தர்க் குற்றுழி பொருட்பிணி பரத்தையென்

றாங்க வாறே அவ்வயின் பிரிவே¹⁸

எனக் கல்வி காரணமாகவும், நாடு காத்தற்காகவும், இரு அரசர் தம்முள் மாறுபட்ட இடத்து அவர்களைச் சந்து செய்வித்தற்காகவும் அரசரின் பொருட்டும் பொருள்வயின் காரணமாகவும், புறப்பெண்டிர்கண் செல்லும் காலத்தும் பயணம் நிகழும் என்கிறது. இவை தவிர நம்பியகப்பொருள் பரத்தையிற் பிரிவு, ஓதற் பிரிவு, காவற் பிரிவு, தூதுப் பிரிவு, துணைவயிற் பிரிவு, பொருள் வயின் பிரிவு என்று பிரிவை வகைப்படுத்துகிறது.

1.5 பயணம் செல்வதற்குரியோர்

தொல்காப்பியம் கூறிய பிரிவுகள் மூன்றில் கற்பதற்கும் தூது உரைப்பதற்கும் பயணம் செய்வோர் கல்வி, கேள்வி, பண்பு முதலானவற்றில் சிறந்தவராக விளங்கிய உயர்ந்தோரே இடம்பெற்றிருந்தனர். இதனை,

ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன - (தொல்.பொ.அகத்.நா.28)

எனவும், ஆயின் இறையனார் அகப்பொருள், ஓதலும் காவலும் உயர்ந்தவர்க்கு உரியது எனத் தூதைத் தவிர்த்தும் இப்பதிவைக் கூறுகிறது.

ஓதலும் காவலும் உயர்ந்தோர்க்குரிய

- (இறை.அகப்.நா.37)

தானே சேறலும் தன்னொடு சிவணிய

ஏனோர் சேறலும்; வேந்தன் மேற்றே

- (தொல்.பொ.அகத்.நா.29)

எனப் போரின்கண் பயணம் நேரும்போது வேந்தன் தனியாகவும், அவனோடு பொருந்திய தளபதி, துணை மன்னர்களோடும் சென்று வந்ததை அறியமுடிகின்றது. மேலும்,

மேவிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைய

முல்லை முதலாச் சொல்லிய முறையால்
பிழைத்தது பிழையா தாகல் வேண்டியும்
இழைத்த வொண்பொருள் முடியவும் பிரிவே

- (தொ.அகம்.நா.30)

என வேந்தனை ஒத்த மற்றவர்கள் நாடு காக்கவும், பொருள் சேர்க்கவும் பிரிவர் எனவும் நால்வகை நிலத்தின்கண் ஏதேனும் குற்றம் நேர்ந்தால் அக் குற்றத்தைக் களைந்து காத்தற் பொருட்டும், பொருள்தேடும் பொருட்டும் பயணம் மேற்கொள்வர் எனவும் தொல்காப்பியர் பதிவு செய்துள்ளார். இவை மட்டுமின்றி

வேந்துவினை யியற்கை வெந்தனொரீஇய
ஏனோர் மருங்கினு மெய்திட னுடைத்தே

- (தொல்.அகம்.நா.34)

என வேந்தனுக்குரிய செயல்களை நிறைவேற்ற வேந்தன் மட்டுமல்லாது நிலக்கிழார்கள், ஊர்த்தலைவர்கள், குறுநில மன்னர்கள் முதலானோரும் பயணம் செய்வர் எனவும் சுட்டுகின்றது.

பொதுவாக சமுதாயத்தில் உயர்ந்தோர் என்பவர் ஒழுக்கத்தால் உயர்ந்தவர்கள் ஆவர். இத்தகைய ஒழுக்கச் சிறப்புகள் பொருட் செல்வத்தினாலேயே வரும். ஆகையால் பொருளிற்காகப் பிரியும் பொருள் வயிற்பிரிவு உயர்ந்தோராகிய அனைவருக்கும் உண்டு என்பதை,

இருவகைப் பிரிவும் நிலைபெறத் தோன்றினும்
உரியதாகு மென்மனார் புலவர்

- (தொல்.பொ.அகத்.நா.13)

எனப் பதிவு செய்துள்ளது. இப்பின்னணியில் அமையும் பிரிவானது, காலிற் பிரிவு, கலத்திற் பிரிவு என இரு வகைப்படும். அதாவது தரைவழிச் செல்லுதலும், கலத்துவழிச் -கடல்வழி- செல்லுதலும் எனப் பயணத்தின்

அடிப்படையிலேயே அவை குறிக்கப்பட்டன. இவற்றுள் கடல் வழிச் செல்லும் பயணத்தில் மகளிரை அழைத்துச் செல்லும் வழக்கம் அக்காலத்தில் இல்லை என்பதைத் தொல்காப்பியர்,

முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவோடில்லை

- (தொல்.அகம்.நா.37)

என்னும் நூற்பா மூலம் விளக்குகிறார். அவ்வாறு அழைத்துச் செல்லாமைக்குக் காரணம் கடல் பயணத்தில் ஆபத்து அதிகம் என்பதும், அந்த ஆபத்திற்குப் பெண்கள் மனமும், வாடைக்காற்றுக்கு அவர்கள் உடலும் தாங்காது என்பதுமே ஆகும்.

சங்க காலத்தில் பயணம் என்பது அதிகமாக ஆண்களால் மட்டுமே மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஒரு சில இடங்களில் மட்டும் பெண்களும் உடன் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். அவ்வகையில் அரசனைப் புகழ்ந்துபாடிப் பரிசில் வாங்கச் செல்லும் போதும் தலைவனுடன் உடன்போக்கு மேற்கொண்ட காலத்திலும் களவின்கண் தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்குச் சென்றபோது அவர்களைத் தேடிச் சேரியின்கண் தாய் செல்லும்போதும் சில நேர்வுகளில் பாலை நில வழியில் தேடிச் செல்லும்போதும் பெண்கள் பயணம் மேற்கொள்வர் என்பதைத் தொல்காப்பியம்,

ஏமப் பேரூர்ச் சேரியும் சுரத்தும்

தாமே செல்லும் தாயரும் முளரே

- (தொல்.அகத்.நா.40)

எனச் சுட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

1.6 சங்க காலத்தில் பயணம்

சங்க காலத்தில் போரின் காரணமாகவும் பொருளீட்டல் காரணமாகவும் வணிகத்தின் காரணமாகவும் மக்கள் அதிக அளவு பயணம் மேற்கொண்டுள்ளனர். இந்நிகழ்வைச் சங்க இலக்கியத்தில் ஒரு பகுதியாகத்

திகழும் ஆற்றுப்படை இலக்கியங்கள், பயணம் பற்றியக் குறிப்புகளைத் தருவதோடு மட்டுமல்லாமல் பயண இலக்கியத் தோற்றத்தின் முன்னோடியாகவும் அமைந்துள்ளன. இத்தகைய ஆற்றுப்படை நூல்களின் பாடுபொருள் கடந்த காலப் பயணி நிகழ்காலப் பயணிக்கு வழிகாட்டும் போக்கிலேயே அமைந்துள்ளன.

திருமுருகாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, கூத்தராற்றுப்படை என்ற ஐந்தும் சங்க இலக்கிய நூல்களுள் ஆற்றுப்படை நூல்களாகும். புரவலர் ஒருவரைச் சந்தித்த அனுபவம், அவர்கள் அளித்த கொடை, அவர் இருப்பிடத்திற்குச் செல்லும் பயணவழி ஆகியவற்றைத் தெரிவிப்பது ஆற்றுப்படை நூல்களின் உத்தியாகும். அவற்றுள் திருமுருகாற்றுப்படை மட்டும் கோவில்களுக்குச் செல்லும் வழிபாட்டிற்கான பயணத்தைக் கூறுகின்றது.

பிற ஆற்றுப்படை நூல்கள் மன்னர்களின் கொடைத்தன்மை, சந்தித்த மக்களின் தொழில், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றை விளக்குகின்றன.

இந்நூல்களில் இட வருணனை, நகர் வருணனை, பாதைகள் ஆகியனவும் கூறப்படுகின்றன. பயண நூல்களின் கலவையே இவை¹⁹

என்று சேவியர் தனிநாயகம் கூறுகின்றார்.

பொதுவாக கலைப் பயணமாகவே ஆற்றுப்படை நூல்கள் காட்சி தருகின்றன. கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலியர் முதலான கலைஞர்களின் பயணங்கள் இந்நூல்களில் விரிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. மேலும் நிலத் தன்மை வேருன்றிய பின்பு கலைகள் வளர்ச்சியடைந்தன. அக்கலைகளை நிகழ்த்துக் கலைஞர்கள் வறுமையின்றி வாழ்ந்திடவும் அவர்கள் வாழ்வாதாரத்திற்காகவும் பல்வேறு இடங்களுக்குக் கொண்டு சென்றனர்.

இத்தகைய கலைஞர்களைப் புரவலர்கள் புரந்ததால் உணவுக் கவலையின்றி உழைத்து, உள்ளம் அறிந்த உண்மையை உலகிற்கு உணர்த்தினர்.

கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலியர் முதலானோர் இசை, நடனம் போன்றவற்றில் வல்லவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். மேலும் இவர்கள் ஆதரித்தவர்கள் அனைவரும் நிலத் தலைவர்களாக இருந்தனர். இத்தகைய வரலாற்றைச் சுட்டும் வகையில் தொல்காப்பியமும், பாட்டியல் நூல்களும் ஆற்றுப்படைக்குரிய இலக்கணத்தைக் கூறுகின்றன. இந்த ஆற்றுப்படை புறத்திணையில் ஒன்றாகிய பாடாண் திணையின் துறைகளில் ஒன்றாகும்.

பொதுவாக, பயண அனுபவங்களைப் பற்றி எழுதும் வழக்கம் நீண்ட காலத்துக்கு முன்பே இருந்து வருகிறது. ஆனால் பயணக் குறிப்புகளாக அமையத்தக்க செய்திகளை வேறோர் இலக்கிய வகையில் முழுமையாக இணைத்திருப்பது பத்துப்பாட்டில் உள்ள சில ஆற்றுப்படைகளிலேயே முதன்முதலாகக் காணக் கூடியதாக உள்ளது.²⁰

ஆற்றுப்படைகளில் சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் என்னும் நூல்கள் வழியில் சந்தித்த அனுபவங்களைக் கூறுகின்றன. மேலும் புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகிய புறப்பாடல்களில் வரும் ஆற்றுப்படைப் பாடல்களில் இத்தகு அனுபவப் பதிவுகள் ஏதும் இடம்பெறவில்லை. மாறாகப் புலவர்களின் பயண அனுபவமே வழி வருணனையாக இடம் பெற்றுள்ளன.

தொண்டைமான் நாட்டில் வெவ்வேறு ஊர்களைப் பார்த்துச் செல்லும் பாணன், பாலை நிலத்தில் ஈத்திலை வேய்ந்த எய்ப்புறக் குரம்பை (பெரும்.88) யையும், முல்லை நிலத்தில் வரகுத் தட்டைகளால் கூரை வேயப்பட்ட குடிசையையும் (பெரும்.150), மருத நிலத்தில் வைக்கோல் வேய்ந்த குடிலையும் (பெரும்.225), தோப்புப் பகுதியில் தென்னங்கீற்றால் வேய்ந்த குடிசைகளையும் (பெரும்.335) காண்கிறான். எயினர் சேரியின் ஈத்திலைக் குரம்பையில்

அண்மையில் குழந்தை பெற்ற எயினர் பெண் ஒருத்தி மான் தோலால் செய்த பாயில் தன் குழந்தையோடு படுத்திருந்தாள் என்ற செய்தி புலவர்தம் பயணத்தில் கண்ட காட்சியாகும். இவை தவிர கூத்தராற்றுப்படையில் வரும் வழி வருணனைகள் அனைத்தும் புலவன் தான் கண்டவை மட்டுமின்றி, தமது சொந்தமாக அனுபவமாக எழுதியவை என்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

பன்றியைப் பிடிப்பதற்காகப் பெரிய பாறாங்கல் பொறிகளை அமைத்திருப்பார்கள். எனவே இரவில் வழி நடக்காதீர்கள் (மலை.193-96) என்றும், காட்டாற்றுப் பாவைவழி பாசி பிடித்து வழுக்கல் உடையதாக இருக்கும். எனவே ஒவ்வாருவராக அருகிலுள்ள கொடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒருவர் பின் ஒருவராக நடந்து செல்லுங்கள்(மலை.214-18) என்றும் புதிய காட்டு வழியில் திரும்பி வரும்போது வழி மறந்து போகாதபடி ஆங்காங்கே வளர்ந்துள்ள புற்களில் முடிச்சுக்கள் போட்டுவிட்டுச் செல்லுங்கள்(மலை.392-93) என்பன போல் வரும் செய்திகள் பயண அனுபவப் பெட்டகங்களாக அமைந்துள்ள பழந்தமிழரின் பயண முறைமைகளுக்குச் சான்று பகவர்வனவாக உள்ளன.

1.7. காப்பியங்களில் பயணம்

மக்கள் வாழ்வில் ஓர் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெற்றிருக்கும் ‘பயணம்’ பற்றிய பதிவுகள் தமிழ்க் காப்பிய இலக்கியங்களில் மிகுதியாக இடம் பெற்றுள்ளன. அது ஒரு முக்கியமான கதைக் கூறாகவும் விளங்குகிறது. அந்த வகையில் காப்பியத் தலைவன் சமூகத்தின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காகப் பயணம் மேற்கொள்கிறான். அவனது பயணம் பல்வேறு பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டு போராடுவதாக அமைகிறது. மேலும் காப்பியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள பயணங்கள் தனிப் பயணங்களாகவும், குழுப் பயணங்களாகவும் இடம் பெற்றுள்ளன.

வணிகம், தூது, சுற்றுலா, போர் போன்றவற்றிற்காகப் பயணம் மேற்கொள்வதும் இடம்பெற்றுள்ளது. அவை உள்நாட்டுப் பயணமாகவும் வெளிநாட்டுப் பயணமாகவும் அமைவதுடன், தரை வழியாகவும் கடல் வழியாகவும் வான்வழியாகவும் அப்பயணங்கள் அமைந்தன.

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெருங்கதை, சீவகசிந்தாமணி ஆகிய நூல்களில் பயண இலக்கியக் கூறுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. சிலப்பதிகாரம் புகார் முதல் மதுரை வரையுள்ள பயணத்தை விளக்குகின்றது. மாதவியைப் பிரிந்து கோவலன் கண்ணகியுடன் மதுரை நோக்கிச் செல்கின்றான். இப்பயணத்தின் வழியில் காணும் காட்சிகளைக் காட்டு வருணனையாகவும், இயற்கை வருணனையாகவும் இளங்கோவடிகள் விளக்குகிறார்.

கோவலன் மேற்கொண்ட இப் பயணம், வாழ்க்கை நோக்கமும் வணிக நோக்கமும் இணைந்த பயணமாகும். மேலும் ஆகும். மாடல மறையோனின் குமரியாடி வரும் பயணமும், மாங்காட்டு மறையோனின் குமரியாத்திரையும் வழிபாட்டுப் பயணமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

தவிர சேரன் செங்குட்டுவன் மலைவளம் காணச் செல்வதும், கவுந்தியடிகள் சமயத் தொண்டாற்ற ஊர் ஊராகப் பயணம் செல்லுதலையும் காணமுடிகிறது. ஒரு வகையில் சிலப்பதிகாரம் காப்பியக் கதை நகர்வின் ஊடாக இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழகத்தின் நிலவியல் அமைப்பினை நம்முன் காட்சிப் படுத்துவதாக உள்ளது எனலாம்.

இதுபோன்று மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் வரும் மணிமேகலையின் பயணமும், சமயம் சார்ந்த பயணமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இவ்வரிசையில் சமயம், விழாக்கள் என்பவை கடவுளின் அன்பையும், அருளையும் முதன்மைப்படுத்தியதாக இருந்தது. இத்தகைய குறிப்பது ஆகும். வழிபாட்டுப் பயணம், சமயம் தொடர்பான விழாக்களைக் காண்பதற்காகவும், சமயச்

சொற்பொழிவுகளுக்காகவும், சமயத்தைப் பரப்புவதற்காகவும் மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளன.

சீவகசிந்தாமணியில் பயணக் கூறுகள் அதிகமாக இடம்பெற்றுள்ளன. சீவகனின் பயணம் பல நாடுகளுக்குச் செல்லும் சுற்றுலாப் பயணமாக அமைந்துள்ளது. கம்பராமாயணத்தில் இராமனும் சீதையும் நாட்டைவிட்டுக் காட்டை அடைதல், அனுமனின் இலங்கைப் பயணம் முதலானவை இடம் பெற்றுள்ளன. மகாபாரதத்திலும் பஞ்சபாண்டவர் காடு செல்லுதல், அஞ்ஞாதவாசம் மேற்கொள்ளல் முதலானவை பயணங்களாகவே கருதப்படுகின்றன.

1.8 பக்தி இலக்கியங்களில் பயணம்

அடியார்கள் பல தலங்களுக்கும் சென்று இறைவனை வழிபட மேற்கொண்ட பயணங்கள் தலப் பயணங்களாகக் கூறப்படுகிறது. அடியார்கள் தாங்கள் சென்ற தலங்களைப் பற்றிய குறிப்புகளைத் தங்கள் பாடல்களில் விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளனர். இதன்படி,

சமயக் குரவர்களாகிய அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் முதலியோர் பல இடங்களில் உள்ள கோயில்களுக்கும் சென்று அக்கோயில் பற்றியக் குறிப்புகளைப் பதிவு செய்துள்ளனர். மேலும், பன்னிரு ஆழ்வார்களும் 108 திவ்ய தேசங்கள் பலவற்றிற்குச் சென்று அவற்றின் அழகை வியந்துரைக்கின்றனர். இவை நம்மையும் அவற்றைக் காணத் தூண்டுவதுடன் இறைவன் அருளைப் பெறுவதையும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

சேக்கிழார் இயற்றிய பெரியபுராணம் சிறந்த பயண நூலாகக் கருதப்படுகிறது என்கிறார் கா. மீனாட்சி சுந்தரனார். பின்னாளில் கௌதம புத்தர் அடிச்சுவட்டில், மாணிக்கவாசகர் அடிச்சுவட்டில், சேக்கிழார் அடிச்சுவட்டில் என்பன போன்ற நூல்கள் மேற்கூறிய அடிப்படையிலேயே எழுதப்பட்டுள்ளன.²¹

இவ்வாறு பயண இலக்கியம் தனியொரு இலக்கியமாகத் தோன்றுவதற்கு ஆற்றுப்படை நூல்களைப் போலவே பக்தி இலக்கிய பாடல்களும் காரணமாக அமைந்தன.

1.9 இக்காலப் பயணம்

தொல்காப்பியத்தில் தொடங்கிய செலவு, பெரியபுராணக் காலத்தில் பயணமாக உருமாறியது. அப்பயணமே தற்காலத்தில் பயண இலக்கியமாகக் கருக் கொண்டுள்ளது.

ஓரிடத்திலிருந்து கிளம்பித் தாங்கள் சென்ற இடங்களில் தங்களின் அனுபவங்களைச் சுவைபட எடுத்தியம்புதல் பயண இலக்கியங்கள் எனப்படும்.²²

மேலும் ஆக்ஸ்போர்டு அகராதியும்,

“தாம் சென்று கண்ட இடங்களையும், அங்கு தமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களையும் உரிய சித்திரம் முதலியவற்றால் ஒருவர் விளக்கி விரித்துரைப்பதே பயண இலக்கியங்கள் ஆகும்.²³

என விளக்கம் தருகின்றது.

1.9.1 பயண இலக்கியங்கள்

பயண இலக்கியத்தின் முன்னோடி எனக் கருதப்படுபவர் சேலம் பகதுல் நரசிம்ம நாயுடு ஆவார். இவர் இந்தியா முழுவதும் பயணம் செய்து தன் அனுபவங்களை இரண்டு நூல்களில் விளக்கமாக எழுதியுள்ளார். அவை,

1. தட்சிண இந்திய சரித்திரம்,
2. திவ்ய தேச யாத்திரை

என்பனவாகும்.

இவற்றில் அவர் தான் சென்ற நகரங்களின் சிறப்புகள், கோயில்கள், புனித ஆறுகள், பயணக் கட்டணம் முதலானவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவரைத் தொடர்ந்து ஏ.கே. செட்டியார், சோமலே, சாவி, பாகீரதன், டி.எஸ். அவிநாசிலிங்கம், சிவானந்த விஜயலட்சுமி முதலானோர் பயண இலக்கியம் எழுதியவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவர். பயண இலக்கியம் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதை,

*பயண இலக்கியம் இலக்கிய ஆய்வாளர்க்குச் சில குறிப்பிட்ட கருத்துக்களைக் கொடுக்க வேண்டும். புதிய இடங்களைப் புதிய இலக்கியத் தரத்துடன் கூறவேண்டும். பயண இலக்கிய வாதிகள் தங்களைப் பிறர்க்கும், பிறரைத் தங்களுக்கும் அறிமுகப்படுத்தும் நிலையில் அமையவேண்டும்.*²⁴

என ஆர். பாலசந்தர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

*உலக நாடுகளுக்குச் சென்று வந்தவர்கள் தங்கள் அனுபவங்களை நூலாக்கம் செய்து தந்துள்ளனர். உலக நாடுகள் மட்டுமின்றித் தேசத்திற்குள்ளாகவே பல இடங்களுக்குச் சென்று வந்த பயண அனுபவங்களைத் தருவதும் இலக்கியங்களாகப் பதிவாகி உள்ளன. பயண இலக்கிய நூல்கள் வரலாற்றுப் பெட்டகங்களாகவும் புவியியல் பார்வைப் பதிவுகளாகவும் விளங்குகின்றன.*²⁵

*ஒருவன் தான் கண்டதையும் கேட்டதையும் அதனால் அடைந்த உள்ளுணர்வுகளையும் பிறரோடு பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற வேட்கையினால் எழுதப்பட்டதே பயண இலக்கியம்.*²⁶

என்பர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் பயண இலக்கிய நூல்கள் மிகுதியாக வெளிவந்துள்ளன. திரு.வி.க. எனது இலங்கைச் செலவு என்னும் நூலில் சங்க இலக்கியத்தில் பயன்பாட்டில் இருந்த செலவு என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்திப் பயண நூலினை எழுதியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தமிழ்ச் சூழலில் வெளிவந்துள்ள சில பயண நூல்களின் விவரம்
கீழ்வருமாறு;

1. சி. சுப்பிரமணியன் - உலகில் நான் சென்ற சில நாடுகள், உலகம் சுற்றினேன்.
2. க. ராசாராம் - தென்கிழக்கு ஆசியாவில்
3. கவியோகி சுத்தானந்த பாரதி - நான் கண்ட ரஷ்யா
4. சு.ந. சொக்கலிங்கம் - ஜப்பானில் நான் கண்டதும் கேட்டதும்
5. மு. வரதராசனார் - நான் கண்ட இலங்கை, 1955 அக்டோபர், பாரிநிலையம்.
6. ம.பொ. சிவஞானம் - மாஸ்கோவிலிருந்து இலண்டன் வரை, மொரீசியஸ் தீவில் ஒரு வாரம்
7. சாலை இளந்திரையன் - எங்கள் பயணங்கள்
8. க.ப. அறவாணன் - பயண அனுபவங்களின் பாதை வெளிச்சங்கள்
9. பாரதியார் - எங்கள் காங்கிரஸ் யாத்திரை
10. சிட்டி ஜானகிராம் - நடந்தாய் வாழி காவேரி, ஜனவரி 2007.
11. ஏ.கே. செட்டியார் - உலகம் சுற்றும் தமிழன், 1945, முமரி மலர் வெளியீடு.
12. சோம. லெ. - அமெரிக்காவைப்பார், ஆஸ்திரேலியா பெயரில் 10 நூல்கள், ஆப்பிரிக்க நாடுகள் வரிசை என்ற தலைப்பில் 12 நூல்கள், உலக நாடுகள், பர்மா, இமயம் முதல் குமரிவரை, என் பிரயாண நினைவுகள், நான் கண்ட வெளிநாட்டுக் காட்சிகள், தமிழகத்தின் பத்து மாவட்டங்கள் பற்றி இவர் எழுதிய நூல்கள் மாவட்ட ஆவணங்களாக விளங்குகின்றன.
13. திரு.வி.க. - இலங்கைச் செலவு
14. மீ.ப. சோமு - அக்கரைச் சீமையில் ஆறுமதாங்கள், 1961.

15. கி.வா. ஜகந்நாதன் - இலங்கைக் காட்சிகள், 2013, அல்லயன்ஸ் கம்பெனி.
16. நெ.து. சுந்தரவடிவேலு - பிரிட்டனில் - 1975, வானதி பதிப்பகம்
17. வா.மு. சேதுராமன் - மலைநாட்டு மீதினிலே
18. கலைஞர் கருணாநிதி - இனியவை இருபது, 1973
19. ஜி.டி. நாயுடு - நான் கண்ட உலகம், 1951, குயில் பதிப்பகம் (திருச்சிராப்பள்ளி)
20. பரணீதரன் - பத்ரி கேதார் யாத்திரை
21. தொ.மு. பாஸ்கரத் தொண்டைமான் - வேங்கடம் முதல் குமரி வரை
22. மணியன் - இதயம் பேசுகிறது, 1968, வாசன் என்டர்பிரைஸ் வெளியீடு.
23. வெ. சாமிநாத சர்மா - எனது பர்மா வழிநடைப் பயணம்
24. நா. பார்த்தசாரதி - புது உலகம் கண்டேன், 1979, திருமகள் நிலையம்.
25. அகிலன் - சோவியத் நாட்டில், 1991, தாகம் வெளியீடு.
26. அ.மு. பரமசிவானந்தம் - யான் கண்ட இலங்கை (கடிதவழி)
27. கே.பி.எஸ். மேனன் - மாஸ்கோ டைரி (நாட்குறிப்பு வடிவில்)
28. சாவி - நான் கண்ட நான்கு நாடுகள், நவகாளி யாத்திரை
29. திருமலை முத்துசாமி - நூலக நாட்டில் நூற்றியிருபது நாட்கள்
30. சாரதா நம்பியாரூரன் - அலைகடலுக்கு அப்பால்

முதலான பயண நூல்களை எழுதி தமிழ் உரைநடை இலக்கியத்திற்கு வளமூட்டியுள்ளனர். பயணம் தொடர்பான கட்டுரைகளும் பல வெளிவந்துள்ளன. ஜி.ஆர். தாமோதரன், கே.எம். பாலசுப்பிரமணியம், நாஞ்சில் மனோகரன் போன்றோர் பயணக் கட்டுரைகளை எழுதுவதில் சிறந்தவர்கள்.

கணையாழி, குமுதம், விகடன், கல்கி போன்ற இதழ்கள் பயண இலக்கியத்தை வளர்த்து வருவதில் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன.

1.9.2 பயண இலக்கியங்களின் நோக்கம்

ஒவ்வொரு ஆக்கத்திற்கும் ஒரு நோக்கம் இருக்கவேண்டும். அவ்வகையில் பயண இலக்கியங்களுக்கும் நோக்கங்கள் உள்ளன. இதனைப் பற்றி அறிஞர் பலர் பல்வேறு கருத்துக்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

*தாங்கள் மேற்கொண்ட பயணத்தில் கிளம்புதல் முதல் திரும்பி வருவது வரையில் தங்களின் அனுபவங்களைப் பிறர் உணர்ந்து கொள்ளும்படி எழுதுதல் பயண இலக்கியத்தின் முதன்மையான நோக்கமாகும்.*²⁷

அவ்வகையில் பயண இலக்கிய வகையெனத் தனியாகத் தோற்றம் பெறாத நிலையில் மக்கள் தாம் சென்ற பயணத்தின் அனுபவங்களை இலக்கியத்தில் ஆங்காங்கே குறிப்புகளாகப் பொதிந்து வைத்தனர். அப்பயணக் குறிப்புகளும் அவர்கள் சென்ற பயண அனுபவங்களையே கூறுகிறது. மேலும் அவை புலவர் கூற்றாகவும் அவர்கள் கூறுவதால் அதைப் படிப்போரும், கேட்போரும் அப்பயணத்தைத் தாமும் மேற்கொண்ட மனநிலையை அடைவதோடு, அத்தகைய பயணத்தைத் தாங்களும் மேற்கொள்ள விரும்புகின்றனர். அவ்வகையில் தாம் உணர்ந்தவாரே பிறரையும் உணர்ந்து செயல்பட வைப்பதே இவற்றின் நோக்கம் எனலாம்.

1.9.3 பயண வகைகள்

இரா. ஞானபுஷ்பம் என்பவர் தமிழில் பயண இலக்கியம் என்னும் நூலில், பயண வகைகளை ஏழு வகைகளாகப் பிரிக்கிறார்.

1. கல்வியாளர் பயணங்கள்

2. தொழில், வணிக இயலாளர் பயணங்கள்
3. அரசியலாளர் பயணங்கள்
4. கலை பண்பாட்டுத் துறையாளர் பயணங்கள்
5. இதழாளர் பயணங்கள்
6. சமய வாணர் பயணங்கள்
7. பொழுதுபோக்குப் பயணங்கள்

வெ. கிருஷ்ணசாமி அவர்கள் தமது நூலில் பயண வகையை ஐந்தாக வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

1. அரசியல் தொடர்பான பயணம்
2. கலை, பண்பாடு, மக்கள், இனம் தொடர்பான பயணம்
3. தெய்வம் தொடர்பான பயணம்
4. பெருந்தலைவர் யாரையேனும் காணும் நோக்கமுடைய பயணம்
5. கல்வி, தொழில் நுட்பம் தொடர்பான பயணம்

பயணம் செல்வோரின் அடிப்படையிலும் பயணத்தைப் பலவாறு பிரிக்கலாம்.

1. உலகப் பயணம்
2. இந்தியப் பயணம்
3. மாநிலப் பயணம்
4. தானாகவே செல்லுதல்
5. ஒருவர் ஏதோ ஒரு காரணம் கொண்டு அழைப்பின் பேரில் செல்லுதல் போன்றவை.

பயணங்கள் வழிப் பண்பாடு என்னும் நூலில் நா. வேலுசாமி பயணத்தை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கின்றார்.

1. திருத்தலப் பயணத் தொடர்புடையவை
2. திருத்தலம் அல்லாத ஏனைய பயணத் தொடர்புடையவை.

இவ்விரு பயண வகையிலேயே அனைத்துப் பயண வகைகளையும் அடக்கிவிட முடியும்.

1.9.4 பயண அறிவுரைகள்

பயணம் சென்றவர்கள் தமக்கு ஏற்பட்ட பயண அனுபவத்தால் பின்னால் பயணம் மேற்கொள்பவருக்குப் பயன்படும் வகையில் பல தகவல்களைத் தந்துள்ளனர். அவர்கள் பயணத்தின் போது சந்தித்த அனுபவங்கள், இடையூறுகள், அவ்விடையூறுகளைச் சரி செய்வதற்கான வழிமுறைகள் போன்றவற்றைப் பதிவு செய்துள்ளனர்.

வடநாட்டில் குளிர்காலத்தில் குளிர் அதிகம். எனவே மார்க்சு அல்லது செப்டம்பர் மாதத்தில் அங்குப் பயணம் செய்ய வேண்டும். நோயாளிகள் பயணம் மேற்கொள்ளக் கூடாது. பயணம் செய்வோர் மிகமிகக் குறைந்த அளவுள்ள பொருள்களை எடுத்துச்செல்லல் வேண்டும். தன் உடலுக்குத் தேவையான மருந்துகளை உடன் எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். ரூபாய் நோட்டுக்களுடன் சில்லறையும் கொண்டு செல்வது நல்லது. புனித இடங்களில் உள்ள பூசாரிகள் பயணிகளை ஏமாற்றுவர். திருடர்களிடமிருந்து பொருள்களைப் பத்திரமாகப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும். பயணத்தின் போது கெட்டுப் போன உணவுப் பண்டங்களையும் பழைய உணவுப் பண்டங்களையும் உண்ணல் கூடாது.

வடநாட்டுச் சிப்பந்திகள், வண்டிக்காரர்கள் போன்றோரிடம் நயமாகவும் மரியாதையாகவும் பேச வேண்டும். புதிய இடங்களில் வழிகாட்டியின் சேவையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். வடநாட்டில் வறட்சி உண்டு அதற்காகப் பால், தயிர், தண்ணீர் போன்றவற்றை அதிகம் உட்கொள்ள வேண்டும் என்ற குறிப்புகளோடு ஒவ்வொரு புனித இடத்திற்கும் இறங்க வேண்டிய புகைவண்டி நிலையத்தைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

ஒரு கோயிலுக்கும் இன்னொரு கோயிலுக்கும் இடையே உள்ள தூரத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். நதிகள் உற்பத்தியாகும் இடங்களையும் சுங்க வரி வசூலிக்கும் இடங்களையும் சுட்டியுள்ளனர்.

ஒவ்வொரு இடத்திலும் தங்கும் இடங்கள், கிடைக்கும் உணவு வகைகள், குளிக்கும் இடங்கள், கிடைக்கும் வாகன வசதிகள், பயணத்தில் ஏற்படும் இடையூறுகள், தரகர் தரும் தொல்லைகள், குரங்குகள் தரும் தொல்லைகள், சென்று வரக் கட்டணம் முதலானவற்றைத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளனர்.

இது தவிர பயணத்தின் போது பணத்தை வெவ்வேறு இடங்களில் வைத்திருக்க வேண்டும். நம்மிடத்திலுள்ள பணம் இவ்வளவு என்ற உண்மையை யாரிடமும் வெளியிடக் கூடாது⁵⁹ என்கிறார் வெ. கிருஷ்ணசாமி.

பயணம் மேற்கொள்பவர் நினைவில் கொள்ள வேண்டியவைகளைப் பாரதிதாசனும் அவர் கவிதையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

சீப்புக் கண்ணாடி ஆடை சிறுகத்தி கூந்தல் எண்ணெய்

சோப்புப் பாட்டரி விளக்குத் தூக்குக்கூஜா தாள் பென்சில்

தீப்பெட்டி கவிகை சால்வை செருப்புக் கோவணம் படுக்கை

காப்பிட்ட பெட்டி ரூபாய் கைக்கொள்க யாத்திரைக்கே²⁸

எனப் பயணத்தின்போது எடுத்துச்செல்ல வேண்டிய பொருட்களைப் பட்டியலிடுகின்றார். பயணம் செய்யக்கூடாத இடங்களைப் பற்றியும், எந்நேரத்தில் பயணம் செய்யலாம் என்பன பற்றிய குறிப்புகளும் இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப் பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக,

சுடரிடைப் போகார் - (ஆசா.கோ.36:1)

பாழ் மனையும் தேவகுலனும் சுடுகாடும்

ஊரில் வழியெழுந்த ஒற்றை முதுமரனும்

- (மேலது, 57: 1-3)

தாமே தமிழர் புகாஅர்

- (மேலது, 36: 3)

படைவரினும் ஆடைவளி உரைப்பப் போகார்

- (இன்னா.நா. 15: 1)

புல்லார் புரவி மணியின்றி யூர்வினார்

- (வெற்.வேற்.78)

துணையோடு அல்லது நெடுவழி போகேல்

- (மேலது,78)

புணைமீது அல்லது நெடும்புனல் ஏகேல்

- (மேலது,79)

அஞ்சாமல் தனிவழியே போகவேண்டாம்

- (உலகநீதி.2)

என்று பயணத்தின் போது செய்ய வேண்டியவற்றைக் கூறுகின்றன.

1.10 உணவும் தங்குமிடமும்

ஒருவர் பயணம் மேற்கொள்ளும்போது உணவு முக்கிய அம்சமாக உள்ளது. இதனுடன் நீண்ட பயணத்தின் போது தங்குவதற்கான இடம் பற்றிய தெளிவும் முக்கியமான ஒன்றாகக் கருதப்பட வேண்டியுள்ளது.

மனிதன் உயிர் வாழ்வதற்கும் பிறதொழில்கள் செய்வதற்கும் அவனுடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்கும் நீர் இன்றியமையாத ஒன்றாக உள்ளது. இத்தகைய நீர்வளம் எக்காலத்தும் இருக்க வேண்டிய வகையில் அக்கால மக்கள் அணைகள், ஏரிகள், குளங்கள், குட்டைகள், கண்மாய்கள், கிணறுகளை அமைத்தனர். மேலும் இன்னும் சில நேர்வுகளில் புதிய ஆறுகளையும், கால்வாய்களையும் கூட வெட்டியுள்ளனர்.

மேலும் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதிய இளம்பூரணர் குறிஞ்சிக்குச் சுனை நீரும், அருவி நீரும், முல்லைக்குக் கான்யாறும், மருதத்திற்கு ஆற்று நீரும், பொய்கை நீரும் உரியன எனக் கூறியுள்ளார். தொல்காப்பியர் கூறாத பாலை நிலத்திற்கும் அறுநீர்க் கூவலும், அறுநீர் சுனையும் உரியன எனவும்

கூறியுள்ளார். இவை மட்டுமின்றி மழை, கடல், நதி, குளம், கிணறு ஆகிய இடங்களில் இருந்தும் நீர் கிடைக்கின்றது.

இரவலர்கள் போகும் வழியில் கிடைத்த உணவினையும் தங்கிச் சென்ற இருப்பிடத்தையும் ஆற்றுப்படை நூல்கள் அழகுறப் பதிவு செய்துள்ளன. பொருநராற்றுப்படையில் கரிகாலனின் ஏவல் மகளிர் பொன்னால் செய்யப்பட்ட வட்டில் நிறையும்படி கள்ளைக் கொடுத்துள்ளனர். மேலும் இரவலர்களும் தங்களின் பயணக் களைப்புத் தீர அக் கள்ளை மகிழ்வுடன் பருகியுள்ளனர்.

இதேபோன்று கரிகாலன் செம்மறியாட்டின் வேகவைக்கப்பட்ட இறைச்சியையும் தசைத் துண்டங்களையும் உணவாகக் கொடுத்திருக்கின்றான். இதனை உண்ட இரவலர்கள் அதன் வெப்பத்தை நீக்க இடது கையிலும் வலது கையிலும் மாற்றி மாற்றி வைத்து உண்பர் என்பதைப் பொருநராற்றுப்படைப் பதிவு செய்துள்ளது. மேலும் அரிசிச் சோற்றுணவும் பொறிக்கறி வெஞ்சினமும் உண்ணத் தருவான் எனப் பொருநன் கூறுவதும் இடம்பெற்றுள்ளது.

நல்லியக் கோடன் பாம்பின் நஞ்சேறி மயங்கினால் போன்று களிப்பு நல்கும் தேறலைப் பருகத் தருவான். மேலும், சமையல் நூல்கள் கூறும் நெறிப்படி சமைத்த பல்வேறு சுவையுள்ள உணவு வகைகளைப் பொன்னால் ஆன உண்கலத்தில் உண்ணக் கொடுப்பான். இவற்றுடன் ஓய்மான் நல்லியக் கோடன் கள் தெளிவுடன் சூட்டிறைச்சியையும் இரவலர்களுக்குத் தந்ததாகச் சிறுபாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது.

பெரும்பாணாற்றுப்படை முல்லை நில மக்கள் அவரைப் பருப்பை விட்டுத் துழாவிய வரகுச் சோற்றை உண்ணக் கொடுப்பர். கோவலர்கள் தினையால் செய்த பாற்சோற்றை உண்ணத் தருவதுடன், குடிப்பதற்கு மோரும் தருவான் என்கிறது.

நன்னனின் நாட்டு முல்லை நிலத்து மக்கள் பசும் பாலைக் குடிக்கத் தருவர். அன்றிரவு பாலும் பாற்சோறும் கிடைக்கும். மேலும், இடையர்கள் வளர்க்கும்

தீயின் வெளிச்சத்தில் இரவு தங்கிச் செல்லலாம் என்கிறது. குறிப்பாக, காட்டு வழியில் வேட்டுவரால் எய்யப்பட்ட பன்றிகள் வீழ்ந்து கிடக்கும். அவற்றைத் தீயில் சுட்டுத்தின்று, சுனை நீரைப் பருகிச் செல்லலாம் என்கிறது கூத்தராற்றுப்படை. இவை மட்டுமின்றி புறநானூறு, அகநானூறு முதலான இலக்கியங்களும் கிடைக்கும் உணவுகளைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. இவ்வரிசையில் நெடுஞ்செழியன் இனிய தன்மையுடைய மதுவினைப் பலருக்கும் வழங்கியதும் பாணர் மகிழ்ச்சியுடைய அவருடைய பசியைப் போக்கியதையும்,

தீஞ்செறி தசம்பு தொலைச் சினன்

பாண் உவப்பப் பசிதீர்த்தனன்

- (புறம்.239: 16-17)

என்னும் புறநானூற்று கூற்று வழி அறிய முடிகிறது.

மேலும்; புறநானூற்றில் 21, 96, 103, 113, 125, 150, 152, 160, 164, 171, 214, 235, 297, 333, 347, 364, 381, 382, 390, 396, 398 முதலான பல பாடல்களில் இரவலர்களுக்கும் வழிப் போக்கர்களுக்கும் உணவு கிடைத்த செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும், ஐவகை நிலங்களிலும் பயணம் செய்தவர்கள் அந்தந்த நிலங்களுக்கேற்ப உணவினை உண்டதையும் விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளன.

நன்னன் சேய் நன்னனின் நாட்டுக் கானவர்கள் தேன், கிழங்கு, பன்றியின் தசை, நெய்யில் வெந்த தசைப் பொறியல், தினைச்சோறு, உடும்பு, கடமான் போன்ற தசை உணவுகளையும் இரவலர்களுக்கு உண்ணக் கொடுத்துள்ளனர். மறுநாள் காலையில் பலாக் கொட்டையின் மாவையும் புளிச்சோற்றையும் மோரையும் அளவாகக் கலந்து மூங்கில் அரிசியைத் துழாவித் குறமகளிர் செய்த உணவை ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பெற்று மகிழலாம். இதே போன்று,

குறிஞ்சி நில மக்கள் விருந்தினர்களுக்குத் தினைமாவைத் திண்ணக் கொடுப்பர் என்கிறது பதிற்றுப்பத்து. இந்நிகழ்வு,

கானக் கோழியோடு இதல்கவர்ந்து உண்டென

ஆர நெருப்பின் ஆரல் நாற

தடிவு ஆர்ந்திட்ட முழுவள்ளூரம்

இரும்பேர் ஒக்கலொடு ஒருங்குஇனிது அருந்தி

தங்கினை சென்மோ, பாண தங்காது

வேந்துதரு விழுக்கூழ் பரிசிலார்க்கு என்றும்

அருகாது ஈயும் வண்மை

உரைசால் நெடுந்தகை ஓம்பும் ஊரே

- (புறம்.239: 16-23)

என அமைந்துள்ள இப்பாடலில், வேடர்கள் மான்தோளில் இரையைப் பரப்பி வைப்பர். அதனை உண்ணக் காட்டுக் கோழியும் இதல் என்ற பறவையும் வரும். அங்கு வேடர் வைத்த வலையில் அகப்பட்டுக் கொள்ளும். அவ்வாறு அகப்பட்டதை அதனைச் சந்தனக் கட்டையால் உண்டாக்கப்பட்ட தீயிலே வேகவைத்துத் துண்டாக்கிச் சுற்றத்துடன் உண்பர். தன் மன்னன் தந்த பெருஞ் செல்வத்தைத் தன்னிடம் வரும் பரிசிலார்க்குத் தந்து விருந்தும் வைப்பர். அத்தகு ஊரில் தங்கிச் செல்வாய் எனப் பாணன் ஒருவனிடம் வீரை வெளியனார் கூறுகிறார்.

முல்லை நில மக்கள் தயிர், வரகு, ஈயலால் செய்யப்பட்ட புளியஞ் சோற்றில் பசுவின் வெண்ணெய் சேர்த்து ஏவலர்களுக்குக் கொடுப்பர். தலைவனுக்குப் பாலால் பெய்த சோற்றினை அளிப்பர் என்பதை,

சிறுதலைத் துருவின் பழுப்பு உறு விளைதயிர்

இதைப்புன வரகின் அவைப்பு மாண் அரிசியொடு

கார்வாய்த்து ஒழிந்த ஈர்வாய்ப் புற்றத்து

ஈயல் பெய்து அட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு

சேதான் வெண்ணெய் வெம்புறத்து உருக

இளையர் அருந்த பின்றை நீயும்

இடுமுள் வேலி முடக்கால் பந்தர்

.....

புனை இரும் கதுப்பின் நின் மனையோள் அயர

பாலுடை அடிசில் தொடஇய ஒருநாள்

மாவண் தோன்றல்

- (அகம்.394:2-12)

தொண்டைமான் நாட்டு உழவர்கள் வெள்ளிய சோறும், கோழிப் பொரியலும், வாழைப் பழமும், பனையின் நுங்கும், இனிய பண்டங்களும், கிழங்கும் தின்று தின்று வெறுக்கும் அளவுக்குத் தருவர். இதேபோல் நல்லியக்கோடன் நாட்டு உழவர்கள் அரிசிச்சோறும் நண்டுக் கறியும் உண்ணத் தருவர். அந்தணர்கள் நெற்சோறு, வெண்ணெய்யில் வெந்த மாதுளை, மிளகுப்பொடி, கறிவேப்பிலை கலந்த மாவடு ஊறுகாய் முதலான உணவினைத் தருவர்.

சோழநாட்டு உழவர்கள் தேன், கிழங்கு, பலாப் பழம், மீன், நெய், நறவு, கரும்பு, அவல், மான் தசைகள் முதலானவற்றை உண்ணக் கொடுப்பர். மதுரை நகர மக்கள் இறைச்சிச் சோறு, கூவைக் கிழங்கு, பலாப் பழம், மாங்கனி, கற்கண்டு, கிழங்கு, பாற்சோறு, அக்கார அடிசில் முதலானவற்றைத் தருவர்.

தொண்டை நாட்டு நெய்தல் நில மக்கள் அரிசிக் கூழையும் கள்ளையும் பச்சை மீன் சூட்டோடு தருவர். குறிப்பாக, நெய்தல் நில மகளிர் சமைத்த சோறானது கொக்கினது உகிர் போன்றிருக்கும். அந்த உணவை விருந்தினர்க்கு அளித்துப் பின்னர் முற்றத்தில் பலியாகப் போடுவர். அதைக் காக்கைகள் உண்ணும் என்பதை நற்றிணை.

திருவுடை வியல்நகர் வருவிருந்து அயர்மார்

பொற்றொடி மகளிர் புறங்கடை உகுத்த

கொக்கு உகிர் நிமிரல் மாந்தி

- (நற்.258:4-6)

நல்லியக்கோடன் நாட்டுப் பாலை நில மக்கள் புளியங்கறியிட்ட சோற்றினையும் ஆமானினது சூட்டிறைச்சியையும் உண்ணத் தருவர். தொண்டைமான் நாட்டுப் பாலை நில மக்கள் சோறு, உடும்புப் பொறியல், கருவாடு முதலானவற்றைத் தின்னத் தருவர். நன்னன் நாட்டுப் பாலை நில மக்கள் தசைகளையும் கிழங்குகளையும் உண்ணக் கொடுப்பர். மேலும் அவரை விதை கலந்த நெல்லரிசிச் சோற்றை இரவில் தருவர். அங்குத் தங்கினால் நெல்லரிசிச் சோறும் தினை மாவும் தினமும் கிடைக்கும் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

பரிசிலர் வந்து தங்குவதற்கு ஊர்தோறும் மன்றங்கள் இருந்தன. மம்மன்றங்களில் புலவர்கள் தங்கினர். மேலும், அங்குள்ள வீடுகளில் தங்கினால் வீட்டில் உள்ள தலைவி விரைந்து வந்து வரகும் தினையுமாய்த் தன் வீட்டில் உள்ளவற்றைத் தந்து உபசரித்ததை,

தங்கினிர் சென்மோ புலவீர் நன்றும்

சென்றதற் கொண்டு மனையோள் விரும்பி

வரகும் தினையும்; உள்ளவை எல்லாம்

இரவல் மாக்கள் உணக்கொளத் தீர்ந்தென

- (புறம்.333: 1-10)

எனப் புறநானூற்றுப் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது. இவை மட்டுமின்றி கரையான் அரித்ததினால் அழகுகெட இருக்கும் பொதியில் நரைத்த முதியவர் பலர் கூடிச் சூதாடுவர். அத்தகு பொதியின் ஒரு பக்கத்தில் தலைவன் இரவில் தங்கியிருப்பான். மறுநாள் புலர்ந்ததும் அம்மன்றத்தை விட்டு நீங்கிச் செல்வான் என்பதை,

பெருநலம் சிதைந்த பேளம் முதிர்பொதியில்

இன்னா ஒரு சிறைத் தங்கி

- (அகம்.377:10-11)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் வழி அறியமுடிகிறது. இங்கு அம்பலம் என்பது வழிப்போக்கரும், அந்நியரும் தங்கிச் செல்லும் இடமாகும். மேலும், மன்னர்கள் இம்மன்றத்தைப் போர்க்களமாகக் கொண்டு போரிட்டதால் அது பாழானதையும் மரைமான்கள் அங்கு வருவதையும் மன்றத்தின் விட்டம் வீழ்ந்து நின்றதையும் அகநானூறு சுட்டுகின்றது. அத்தகைய அம்பலத்தில் அரிய சுரத்தைக் கடந்து வந்து தலைவன் தங்கியிருந்து சென்றான் என்பதை,

மனைபாழ் பட்ட மறைசேர் மன்றத்து

பணைத்தாள் யானை பருஉம் புறம் உரிஞ்சி

செதுகாழ் சாய்ந்த முதுகாற் பொதியில்

அருஞ்சரம் நீந்திய வருத்தமொடு கையற்று

- (அகம்.373:2-5)

என்று அகநானூற்றுப் பாடல் வழியாக உணர முடிகிறது.

இவ்வாறு பயணத்தின்கண் செல்லும் வழியில் கிடைத்த உணவுகளையும் சுனை நீர், கிணற்று நீர், காட்டிடைக் கிடைத்த கனிகள் முதலியவற்றையும் உண்டு பயணம் சென்றனர். மேலும் பயணத்தின்போது இரவு நேரங்களிலும் வழிநடை வருத்தத்தைப் போக்கிக் கொள்ளவும் வழிகளில் இருந்த அம்பலங்கள், மன்றங்கள், வீட்டுத் திண்ணைகள் முதலியனவற்றில் தங்கி இளைப்பாறித் தம் பயணத்தைத் தொடர்ந்து சென்றனர் என்பதையும் காண முடிகிறது.

இன்றைய சூழலில் தங்கும் விடுதிகள் அனைத்து இடங்களிலும் அமைந்துள்ளன. வசதியில்லாத இடங்களில் திருமண மண்டபங்களிலேயே தங்கும் வசதியும் செய்யப்பட்டுள்ளன. மேலும், உணவிற்கான ஏற்பாடுகளும்

ஆங்காங்கே வசதியாக உள்ளன. இதன் காரணமாக உள்நாடு மட்டுமின்றி வெளிநாட்டுப் பயணங்களும் இன்று எளிமையாகி விட்டன.

1.11 போக்குவரத்துச் சாதனங்கள்

போக்குவரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டதே பயணமாகும். இவ்வாறு நாம் பயணம் செய்யும் தூரத்தின் அடிப்படையிலேயே போக்குவரத்துச் சாதனங்களும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. குறிப்பாக, மக்கள் இடம்பெயர்ந்து செல்வதற்கும், பொருள்களை ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்குக் கொண்டு செல்வதற்கும் வணிகப் பரிமாற்றத்திற்கும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் இப்போக்குவரத்துப் பெருமளவு பயன்படுகிறது.

மேலும் இரு நாடுகள், மாநிலங்கள், ஊர்கள் முதலியவற்றை இணைக்கும் பாலமாகப் பயணமும் போக்குவரத்தும் செயல்புரிகின்றன. இவ்வாறு பல நிலைகளில் அமையும் போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் மூன்று வகையாகும். அவை 1.நில வழிப் போக்குவரத்துச் சாதனங்கள். 2. நீர்வழிப் போக்குவரத்துச் சாதனங்கள், 3.வான்வழிப் போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் என்பவையாகும்.

1.11.1 நிலவழிச் சாதனங்கள்

சங்க காலத்தில் ஒரு நிலத்தில் இருந்து மற்றொரு நிலத்திற்குப் பெரும்பாலும் நடந்தே பயணம் செய்துள்ளனர். இதனையடுத்து சுமையாள், விலங்கு, வண்டி முதலானவற்றைச் சாதனங்களாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இம்முறையில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை நிலங்களில் கிடைத்த பொருள்களை, அந்நில மக்கள் பிற நிலங்களில் வாழும் மக்களுக்குத் தலையில் சுமந்து கொண்டு சென்று, பண்டமாற்றுமுறை மூலம் கொடுத்துள்ளனர். மாறாகப் பிற வேறு நிலங்களில் விளைந்தவற்றைத் தம் நிலங்களுக்குக் கொண்டு வந்தும் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

பாலைக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாகத் தானியத்தையும் இடைச்சியர் உழவனிடம் தயிரைக் கொடுத்து நெல்லையும் பெற்றுள்ளனர். இவை மட்டுமின்றி பரதவப் பெண்களும் உமணர்களும் உப்பைக் கொடுத்து நெல்லைப் பெற்றதாக நற்றிணைப் 254 ஆம் பாடல் கூறுகிறது. இதேபோன்று ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு முதலான நூல்களில் தலையில் சுமந்து கால் நடையாகவே பண்டங்களை மாற்றிக்கொண்ட வந்த செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

குறிப்பாகப் பாணர்கள், போர் வீரர்கள், வணிகர்கள் சமயம் பரப்பும் சமய வாதிகள், இறைவனை வழிபடச் செல்வோர் முதலானோர் கால்நடையாகவே தங்கள் பயணத்தை மேற்கொண்டுள்ளனர். இவ்வாறான பயணத்தில் பொதிகளைச் சுமந்து செல்வதற்கு விலங்குகளைப் பயன்படுத்தினர். இவற்றில் கழுதை, யானை, அத்திரி, மாடுகள் ஆகிய விலங்குகள் குறிப்பிடத்தக்கனவாக இருந்தன. மேலும், உப்பு வணிகர்கள் உப்பு மூட்டைகளையும் பிற பொதிகளையும் கழுதையின் மேல் ஏற்றிச் சென்றனர் என அகநானூற்றின் பாடல் வரிகளும் பிற சங்கப் பாடல்களும் குறிப்பிடுகின்றன. இந்நிகழ்வை

நெடுஞ் செவிக் கழுதைக் குறுங்கால் ஏற்றைப்

புறம்நிறை பண்டத்துப் பொறை

- (அகம்.343: 12-13)

என மிளகு மூட்டைகளைக் கழுதையின்மேல் ஏற்றிச் சென்றதை அகநானூறு கூறுகிறது.

யானைகளைப் போருக்கும் உலா செல்வதற்கும் பிற இடங்களுக்குச் செல்வதற்கு வாகனமாகவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவ்வகையில் முல்லைப் பாட்டில் போரில் யானை பயன்படுத்தப்பட்ட செய்தியானது,

உவலைக் கூரை ஒழுகிய தெருவில்

கவலை முற்றம் காவல் நின்ற

தேம்படு கவுள சிறுகண் யானை

ஓங்குநிலைக் கரும்பொடு கதிர்மிடைந்து யாத்த

வயல் விளையின் குளகு உண்ணாது நுதல் துடைத்து

அயில்நுனை மருப்பில் தம் கையிடைக் கொண்டெனக்

கவைமுள் கருவியின் வடமொழி பயிற்றிக்

கல்லா இளைஞர் கவளம் கைப்ப

- (முல்லை.29-36)

என இடம்பெற்றுள்ளது. இப்பாடலில் யானை மொழியறிந்த யானைப் பாகர்கள், சோற்றுக் கவளங்களை உண்ணாமல் நின்ற யானைகளை உண்ணும்படிச் செய்தனர் என்பதை முல்லைப்பாட்டுக் கூறுகின்றது. இதற்கு மாறாக,

மணியிலாக் குஞ்சரம் வேந்தூர்த லின்னா

- (இன்னா.நா.13:1)

வேந்தர்கள் ஓசை யெழுப்பும் மணியில்லாத யானைமேல் செல்லக்கூடாது என்கிறது இன்னா நாற்பது சுட்டுவதையும் காண முடிகின்றது.

யானையை அடுத்துக் குதிரையே நிலவழிப் போக்குவரத்துச் சாதனமாகப் பயன்பட்டது. இதனை புறம்நானூற்றின் 31,44 ஆகிய பாடல்கள் வாயிலாகவும் அகநானூற்றுப் பாடல்கள் வாயிலாகவும் அறிய முடிகிறது. சான்றாக,

கொய்ம் மயிர் எருத்தம் பிணர்ப்படப் பெருகி

நெய்ம்மிதி முனைஇய கொழுஞ்சோற்று ஆர்கை

நிரல் இயைந்து ஒன்றிய செலவின், செந்தினைக்

.....

பால் கண் டன்ன ஊதை வெண்மணல்

கால் கண் டன்ன வழிப்படப் போகி

- (அகம்.400:5-16)

எனும் பாடல் நான்கு குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரினைப் பாகன் ஓட்டிவர தலைவன் அதில் வந்தான் என அகநானூறு குதிரைப் பயணம் பற்றிக் கூறுகிறது. மேலும் அகநானூற்றின் 80, 104, 154, 194, 224, 314, 344 ஆகிய பாடல்களில் குதிரை வண்டியைப் பற்றியச் செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் குறுந்தொகை,

பொன்னேர் ராவிரைப் புதுமலர் மிடைந்த

பன்னூன் மாலைப் பனைபடு கலி மாப்

பூண்மணி கறங்க வேறி நாணட்

- (குறுந்.173:1-3)

எனக் குதிரை வண்டி, பயணத்திற்குப் பயன்பட்டதைப் பதிவு செய்கிறது.

குதிரைக்கு அடுத்தபடியாக ‘அத்திரி’ எனப் பெயர் வழங்கப்பட்ட கோவேறு கழுதைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. செல்வர்கள் அக்காலத்தில் கோவேறு கழுதைகளை ஊர்தியாகப் பயன்படுத்தினார்கள். ஆனால் பொதி சுமக்கவும் சரக்கு வண்டிகள் இழுக்கவும் அவற்றைப் பயன்படுத்தவில்லை . மாறாக ஊர்தியாக மட்டும் பயன்படுத்தினார்கள்.²⁹ இத்தகைய அத்திரிக்கு இராச வாகனம் என்று பெயர் வழங்கப்பட்டது. மேலும் அகநானூறு, நற்றிணை, பரிபாடல், சிலப்பதிகாரம் முதலானவையும் அத்திரியை ஊர்தியாகப் பயன்படுத்திய செய்தியினைப் பதிவு செய்துள்ளன. சான்றாக அத்திரி பூட்டப்பட்டுள்ள தேரில் ஒருவன் பயணம் செய்ததை அகநானூறு,

கொடுநுகம் நுழைந்த கணைக்கால் அத்திரி

வடிமணி நெடுந்தேர் பூண

- (அகம்.350:6-7)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. பரிபாடலும் வைகையில் நீராடச் சென்ற வாகன ஊர்திகளில் அத்திரியும் ஒன்றாக இருந்ததை,

அகவரும் பாண்டியன் அத்திரியும்

- (பரி.10:16)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. மேலும் செல்வக்குடிமகனாகிய கோவலன், அத்திரியில் ஊர்ந்து சென்று கடலில் நீராடியதை,

தாரணி மார்பனோடு பேரணி அணிந்து

வான வண்கையன் அத்திரி ஏற

- (சிலம்பு.6: 118-119)

எனும் சிலப்பதிகார அடிகள் சுட்டுகின்றன.

இவை தவிர அனைத்து மக்களும் பயன்படுத்தக்கூடிய ஒரு சாதனமாக மாட்டுவண்டி இருந்துள்ளது. இவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்ட மாடுகளை வைத்தே அவர்களின் வசதியும் மதிப்பிடப்பட்டது. மேலும், உழவுக்கும் பால் உற்பத்திக்கும் பொருளாதாரத் தேவைக்கும் வாகன ஊர்தியாகவும் மாடுகளைப் பயன்படுத்தி வந்தனர். சான்றாக வைகையாற்றில் புதுப்புனலாட மாட்டு வண்டியில் மக்கள் சென்றதை,

அகவரும் பாண்டியும் அத்திரியும் ஆய்மாச்

சகடமும் தண்டு ஆர் சிவிகையும்

- (பரி. 10: 16-17)

எனப் பரிபாடல் பதிவு செய்துள்ளது.

மேலும், வண்டிக்கு அச்ச உயிர் போன்றது எனவும் (நாலடி.48), மாட்டு வண்டியின் உருளை சகடக்கால் எனவும் (நாலடி. 2) சுட்டப்பட்டுள்ளது.

கொய்புல் கொடுத்துக் குறைத் தென்றும் தீற்றினும்

வையம்பூண் கல்லா சிறுகுண்டை

- (நாலடி.350: 1-2)

தொடக்க காலத்தில் வண்டிகளை இழுப்பதற்கு எருதுகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். சிறுகுண்டை என்பது வளர்ச்சியில்லாத, குள்ளமான, வயதில் மூத்த, வயிறு பெரிதான எருது ஆகும். இவ்வாறு அக்காலத்தில்

தரைவழிப் பயணத்திற்கு யானை, குதிரை, மாடு, அத்திரி முதலான விலங்குகளைப் பயன்படுத்தினர். மாறாக இன்றும் மாடு, குதிரை, கழுதை முதலான விலங்குகளைக் ஊர்ப்புறங்களில் பொதி சுமக்கப் பயன்படுத்தி வருவதைக் காண முடிகின்றது.

1.11.2 நீர்வழிப் போக்குவரத்துச் சாதனங்கள்

அக்கால மக்கள் கடல் கடந்தும் தங்கள் பயணத்தை மேற்கொண்டனர். அப்பயணத்தில் செல்லும் தூரத்திற்கேற்ப போக்குவரத்துச் சாதனங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவ்வகையில் தெப்பம், அம்பி, புனை, திமில், நாவாய், படகு, கோங்கு, வங்கம், கலம், ஓடம், மிதவை, பஃறி, கைப்பரிசு, நீரணி, மாடம், மதலை, தோணி, கப்பல் முதலான சாதனங்களைப் பயன்படுத்தினர்.

கடலின்கண் சென்று புனல் விளையாட்டு விளையாடுவதற்கு மிதவை, புனை முதலானவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். “தற்காலத்தில் ஏரிகளில், குளங்களில் தட்டையான இரண்டு, மூன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மரங்களை ஒன்றோடொன்று இணைத்துக் கட்டப்படுவதற்கு மிதவை என்று பெயர் வழங்கப்படுகிறது.”³⁰ இவ்வழக்கம் மிக நீண்ட காலமாக வழக்கிலிருந்து வருகின்றது. சான்றாக, சங்க நூலான பரிபாடலில் மிதவை பற்றிய செய்தி,

வெண்கிடை மிதவையர் நன்கிடைத் தேரினர்

- (பரி.6:35)

எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளதைக் காண முடிகிறது. மேலும் புனை என்னும் கலம் அதிகமாகப் புனல் விளையாட்டிற்கும் கடலில் மீன் பிடித்தலுக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. இத்தகைய புணையின் பயன்பாட்டை அகநானூறு,

நாம்உறை தேளம் மருஉப்பெயர்ந்து அவனொடு

இருநீர்ச் சேர்ப்பின் உப்புடன் உழந்தும்

பெருநீர்க் குட்டம் புணையொடு புக்கும்

படுத்தனம்

- (அகம்.280:7-10)

என்று இயம்புகிறது.

மிதவை நிலை காலப்போக்கில் மாற்றம் பெற்று மாறி தோணி உருவாகி அதில் மக்கள் பயணம் செய்ய தொடங்கினார்கள். இத்தோணியை மீன் பிடித்தல், பயணம் செய்தல், சரக்குகளை ஏற்றி இறக்குதல், உல்லாசப் பயணங்கள், புனல் விளையாட்டு மற்றும் கடல் கொள்ளை முதலானவற்றிற்குப் பயன்படுத்தினர். மேலும் பெரிய கப்பல்களில் கொண்டுவரப்பட்ட பொருள்களைத் தோணியில் ஏற்றிக் கரைக்குக் கொண்டு வந்தனர் என்பதைப் புறநானூறு,

கலம் தந்த பொற் பரிசம்

கழித் தோணியான் கரைசேர்க்குந்து

- (புறம்.343:5-6)

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இதேபோன்று அகநானூறு மற்றும் பரிபாடலில் ஓடம் பற்றிய செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது.

அகல்இரு விசம்பிற்கு ஓடம்போல

பகலிடை நின்ற பல்கதிர் ஞாயிற்று

- (அகம்.101:13-13)

எனும் இப்பாடலில் ஓடத்தையும் கதிரவனையும் ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளனர். இவற்றுடன் பரிபாடலில் நீரணி மாடம் என்னும் ஓடத்தை, புலவர் பதிவு செய்துள்ளார்.

நீர்அணி காண்போர் நிரைமாடம் ஊர்குவோர்

- (பரி.10:27)

‘அம்பி’ என்னும் சாதனம் பற்றிய குறிப்பு சங்க இலக்கியத்திலும் காப்பியங்களிலும் அதிகமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதன் தோற்றத்தை எருமைக்கும் யானைக்கும் ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளதை,

தண் புனலாடும் தடங்கோட் டெருமை

திண்பிணி அம்பியின் தோன்றும் ஊர

- (ஐங்.98: 1-2)

என ஐங்குறுநாறு கூறியுள்ளது. இது பெரியோரையும் சிறியோரையும் இரு கரையிலும் மாறிமாறிக் கொண்டுபோய் விடும் தெப்பம் போல் பயன்பட்டதாகப் புறநானூறு கூறுகின்றது. இதனை,

உறுவரும் சிறுவரும் ஊழ்மாறு உய்க்கும்

அறத்துறை அம்பியின் மான மறப்பின்று

- (புறம்.381:23-24)

என்ற அடிகள் மூலம் காண முடிகின்றது.

மேலும், அம்பியைப் போன்றே ‘திமில்’ என்னும் கலமும் கடல்வழிப் போக்குவரத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இங்கு, திமில் என்பது பெருங்கலத்தைக் குறித்தது. இதன் மூலம் கடலில் சென்று மீனைப் பிடித்து வந்தனர் இவ்வகையில், அகநானூற்றில் கொடுந்திமில்(65), நெடுந்திமில்(60) திண்திமில்(240) ஆகிய சொற்கள் காணப்படுகின்றன. மேலும் கலித்தொகையில் நிரைதிமில்(149), என்ற சொல்லும் குறுந்தொகையில் கொடுந்திமில் (304) என்ற சொல்லும் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவை மட்டுமின்றி,

வெந்திறல் இளையவர் வேட்டு எழுந்தாங்கு

திமில் மேற்கொண்டு, திரைச் சுரம் நீந்தி

வாள்வாய்ச் சுறவொடு வயமீன் கெண்டி

- (நற்.111:5-7)

எனும் நற்றிணைப் பாடல் மீன்பிடிக்கும் வேட்கையுடைய பரதவர்கள் மீன்
பிடிக்கும் திமிலின் மேல் ஏறிக் கடலினுள் செல்வர் எனக் கூறுகிறது. இத்
திமிலை மீன்பிடிக்க மட்டுமின்றி முத்துக் குளிக்கவும் பயன்படுத்தியுள்ள
இச்செயலை,

வலம்புரி மூழ்கிய வான்திமிற் பரதவற்

ஒலிதலைப் பணிலம் ஆர்ப்ப

- (அகம்.350: 11-12)

என்ற அகப்பாடலின் மூலம் திமிலின் பயன்பாட்டை அறியமுடிகின்றது.

பெருங்கடலில் ஓடும் பெரிய கப்பல் நாவாய் எனப்பட்டது. இந்நாவாய்
மூலம் பல வகையான பொருட்களை ஏற்றுமதியும் இறக்குமதியும் செய்துள்ள
இந்நிகழ்வை மதுரைக் காஞ்சி, பட்டினப்பாலை முதலான இலக்கியங்கள்
பதிவுசெய்துள்ளன. மேலும் அனைத்து நாட்டு மக்களும் துய்க்குமாறு பல்வேறு
பொருட்களையும் குதிரைகளையும் நாவாய்களில் ஏற்றி வந்த பின்னர்
அங்கிருந்து யவனர்கள் தாம் விரும்பிய அணிகலன்களைக் கொண்டு
சென்றுள்ளனர். இந்நிகழ்வில்,

பொன் மலிந்த விழுப்பண்டம்

நாடார நன்கிழி தரும்

ஆடியற் பெருநாவாய்

- (மதுரை.81-83)

எனப் பண்டங்களும்

விழுமிய நாவாய் பெருநீ ரோச்சுநர்

நனந்தலை தேஎத்து நன்கல னுய்ம்மார்

புணர்ந்துடன் கொணர்ந்த புரவியோ டனைத்தும்

- (மேலது, 321-323)

எனப் புரவிகளும் நாவாய்களில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டதை மதுரைக் காஞ்சி கூறுகிறது. இதனையே பெரும்பாணாற்றுப் படையும்,

நீர்ப் பெயற்று எல்லைப் போகிப் பாற்கேழ்

வால் உளைப் புரவியொடு வடவளம் தருஉம்

நாவாய் சூழ்ந்த நளிநீர்ப் படப்பை

- (பெரும்.319-321)

என நாவாய்களில் இறக்குமதியானவைகளைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. மேலும் நீதி நூலான நாலடியாரும் 'கடுவிசை நாவாய்' எனக் கூறுகிறது.

'வங்கம்' என்னும் பெருங்கலம் பொருட்களை ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்வதற்கும் அயல்நாட்டு வணிகத்திற்கும் மக்களை இக்கரையிலிருந்து அக்கரைக்குக் கொண்டு செல்வதற்கும் பயன்பட்டுள்ளது. 'வங்கம்' அளவில் பெரிது என இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இவை மட்டுமின்றி பூம்புகார்ப் பட்டினத்திலிருந்து மக்களை ஏற்றிக் கொண்டு மணிபல்லவம் என்னும் தீவில் தங்கி, பின் சாவகம் சென்று தமிழகம் மீண்டதாக மணிமேகலை கூறுகிறது. மணிமேகலை,

வங்கம் போகும் வணிகர் தம்முடன்

- (மணி.16:11)

வங்கந் தன்னொடும்

- (மேலது,16:42)

வங்கம் வந்தோர் வணங்கி

- (மேலது,16:125)

வங்கமாக்களொடு

- (மேலது,14:74)

வங்கம் -

(மேலது,14:25)

என 'வங்கம்' பற்றிப் பல இடங்களில் பதிவு செய்துள்ளது.

மேலும் சிலம்பும் மக்கள் கங்கையாற்றைக் கடக்க வங்கத்தைப் பயன்படுத்திய செய்தியைக் கூறுகிறது. இதனை

கங்கைப் பேர்யாறு கடத்தற்காவன

வங்கப் பெருநிரை செய்க தாமென

- (சிலம்பு.26: 164-65)

கங்கைப் பேரியாற்றுக் கன்னரிற் பெற்ற

வங்கப் பரப்பின் வடமருங்கு எய்தி

- (மேலது,26: 176-77)

என வங்கத்தின் மூலம் வெளிநாட்டிலிருந்து பல பொருட்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டதை அறிய முடிகின்றது. குறிப்பாக,

வால் இன எடுத்த வளிதரு வங்கம்

பல்வேறு பண்டம் இழிதரு பட்டினத்து

- (மதுரை.536-37)

என மதுரைக்காஞ்சி வங்கம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. பதிற்றுப்பத்திலும் இச்செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது.

‘பஃறி’ என்னும் சிறு கலத்தைச் சங்ககால மக்கள் உள்நாட்டு வணிகத்திற்குப் பயன்படுத்தினர். இப் பஃறி பற்றியக் குறிப்புப் பட்டினப்பாலையில் காணப்படுகிறது.

வெள்ளை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி

நெல்லொடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி

- (பட்டின.29-30)

என இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

‘பஃறி’ என்னும் கலத்தில் உப்பை ஏற்றிச் சென்று விற்று அதற்குப் பண்டமாற்றாக நெல்லைப் பெற்று வந்தனர். அத்தகு கலங்கள் குதிரைச் சாலையில் நிறுத்தப் பட்டிருக்கும் குதிரைகளைப் போன்று கழி சூழ்ந்த தறிகளில் கட்டப்பட்டிருந்ததைப் பட்டினப்பாலை பதிவு செய்துள்ளது.

மரக்கலமும் கடல்வழிப் பயணத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இச்செய்தி
நீதி நூல்களிலும் காணப்படுவதை,

நளிகடல் இரும்புட்டத்து

வளிபுடைத்த கலம்போல

- (புறம்.26: 1-2)

என்ற கலம் பற்றியக் குறிப்பின் வழி அறிய முடிகிறது.

இப்பாடலில் பெரிய கடலின் மிகுந்த ஆழத்தில், காற்றால் செலுத்தப்பட்ட
மரக்கலம் நீரைப் பிளந்து சென்றதைப் போல் போர்க்களத்தில் யானை சென்றது
என்கிறார் புலவர். இதன் மூலம் கடல்வழிப் பயணத்திற்கு மரக்கலம்
பயன்பட்டதை உறுதிசெய்ய முடிகின்றது.

1.11.3 வான்வழிப் போக்குவரத்துச் சாதனங்கள்

வான்வழிப் பயணத்திற்கு எந்த ஊர்தியையும் பயன்படுத்தியதாகச் சங்கப்
பாடல்களில் செய்திகளில்லை. ஆனால் பிற்காலத்தில் தோன்றிய
இலக்கியங்களில் வான்வழிப் பயணம் பற்றியப் பதிவுகள் இடம் பெற்றுள்ளன.
மாறாக மணிமேகலை, மணிமேகலா தெய்வத்தின் உதவியோடு மந்திரத்தால்
வான் வழியாகச் சென்றதை மணிமேகலைக் காப்பியம் கூறுகிறது. மேலும் சீவக
சிந்தாமணியில் விசையை மயிற்பொறி மூலம் வான்வழிச் சென்றதைக்
காணமுடிகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் ‘வலவன் ஏவா வானவூர்தி’ என்னும்
வரியும் வான்வழிப் பயணத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

1.12 வழித்துன்பங்கள்

பயணத்தின்போது பயணம் செய்வோர் இடர்கள் பலவற்றைச் சந்தித்தே
பயணம் மேற்கொண்டனர். குறிப்பாக போக்குவரத்து வசதி அனைவருக்கும்
இன்றுபோல் கிடைக்காத அக்காலத்தில் காட்டு வழியிலேதான் பயணம் செய்ய

நேர்ந்தது. வெயிலின் கொடுமை, கொள்ளைக்காரர்களின் அடாத செயல், மரங்கள், விலங்குகள் போன்றவற்றால் ஏற்படும் இடர்கள், நீர்வழிப் பயணத்தில் கப்பல் மூழ்குதல், கடல் கொள்ளையர், கடல் விலங்குகளால் வரும் தொல்லைகள் முதலிய இடர்களைச் சந்திக்க நேரிட்டுள்ளது. அவ்வகையில் பாலை நிலத்தின் வெயில் கொடுமைகள் பல பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. பாலை நிலத்தின் வெம்மைய ஐங்குறுநூறு,

புதுக் கலத்தன்ன கனிய ஆலம்

போகில் தனைத் தடுக்கும் வேனில் அருஞ் சுரம்

- (ஐங்.303: 1-2)

என்று பதிவு செய்கின்றது.

ஆலமரத்தின்கண் தங்கிய பறவைகள் அம் மரத்தை விட்டு வெளியே செல்லாதவாறு வேனிலின் தாக்கம் இருக்கும் சுரத்தில் தலைவன் சென்றான் என்பதை,

எரிகவர்ந்துண்ட என்னாழ் நீளிடை

அரிய ஆயினும் எளிய வன்றே

- (ஐங்.360: 1-2)

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

மேலும், தலைவன் சென்ற காடு, ஞாயிறின்கண் எழுந்த வெப்பத்தால் எதிர்ப்பட்ட பொருட்களைப் பற்றி அழிக்கும் தீயும் வெயிலும் மிக்க நீண்ட கடப்பதற்கு அரிய இயல்பினையுடையதாகும் என்கிறது. இத்தகைய வெயில் கொடுமை மட்டுமின்றி வழிப்பறி செய்வோரும் வழிமறித்துக் கொள்ளையடித்துள்ளனர். இதனை அகநானூறு,

சாத்தெறிந்து

அதர் கூட்டுண்ணும் அணங்குடைப் பகழிக்

கொடுவில் ஆடவர்

- (அகம். 167: 7-9)

என்ற அடிகள் சுட்டுகின்றன.

மழைபெய்ய மறந்ததால் மூங்கில்கள் வற்றி வழியில் செல்லும் வணிகர் கூட்டத்தை வருத்தும் காட்டு வழியானது, அன்பில்லாத வாழ்க்கையையும், வன்மையான வில்லையும் உடைய மறவர்களால் நிறைந்திருந்தது. அவர்கள் அங்கு வரும் வழிப்போக்கரின் உடைமைகளைப் பறித்து, அவர்கள் படும் துன்பத்தைக் கண்டு மகிழ்வார். மேலும்,

பொருள்தேடிப் பிரிந்து செல்லும் தலைவன் காடும், நிலமும் பிளக்குமாறு ஞாயிறின் கதிர் பாய்வதை அதனால் மரங்கள் பசுமை நீங்கி நிழல் தராமல் காட்சியளிக்கும். வெயிலின் கொடுமை காரணமாகப் பாறைகள் கொதிக்கும் நிலையிலிருந்தமை, சுனையிலும் நீர் இல்லாமல் வற்றியிருந்தமை, மூங்கிலிருந்த அரிசியும் வெயிலின் தன்மையால் பொரிந்து காணப்பட்டமை, காட்டில் இருந்த முருங்கையின் பூக்கள் சூறாவளியின் காரணத்தால் கீழே உதிர்ந்து வழியை மறைத்தமை முதலானவற்றை,

அழல்போல் வெங்கதிர் பைதுஅறத் தெறுதலின்

நிழல்தேய்ந்து உலறிய மரத்தர் அறை காய்பு

அறுநீர்ப் பைஞ்சுனை ஆம் அறப் புலர்தலின்

உகுநெல் பொரியும் வெம்மைய

- (அகம். 1: 10-13)

இத்தகு பல இடர்களையும் கடந்து தலைவன் சென்றான்.

மேலும், வழியிடை செல்வோர் பசியின் காரணமாக வெயிலால் வாடியிருந்த பலாக்காயை உண்டு, எஞ்சியதை வழியில் போட்டுவிட்டுச் சென்றுள்ளனர். மேலும், முட்கள் நிரம்பிய இலவ மரத்தின் பூக்கள், வெம்மையின் காரணமாகவும் காற்றின் காரணமாகவும் கீழே விழுந்தது. அப்பூக்கள் நிலத்தில் தீப்பொறி இருப்பது போலக் காட்சி தந்துள்ளன. அத்தகு

வெம்மை வாய்ந்த காட்டைத் தலைவன் கடந்து சென்றான் என்று ஐங்குறுநாற்றின் 320-வது பாடல் கூறுகிறது. மேலும் காட்டில் வாழும் விலங்குகள் பலவற்றாலும் இடையூறு நேரும் என்பதை,

கொலை வெம் மையின் நிலைபெயர்ந்து உறையும்

பெருங்களிறு தொலைச்சிய இருங்கேழ் ஏற்றை

செம்புல மருங்கில் தன்கால் வாங்கி

வலம்படு வென்றியொடு சிலம்பகம் சிலம்ப

படுமழை உருமின் முழங்கும்

நெடுமர மருங்கின் மலை இறந் தோரே

- (அகம்.389: 19-24)

என, யானை வழிப்போக்கரைக் கொல்லும் எண்ணத்தில் இருப்பதையும், நிலையான யானைக் கூட்டத்தினின்றும் பிரிந்து வழியில் செல்பவரை எதிர்பார்த்து நிற்கும். அந்த யானையைக் கொன்ற ஆண் புலி, குருதியால் சிவந்த நிலத்தின் பக்கத்தில் உள்ள மலையில் எதிரொலிக்கும்படியாக முழங்கியதையும் அறிய முடிகின்றது.

மேலும், காட்டு வழியில் உணவும் நீரும் கிடைக்காததால் யானைகள் சினம் மிகுந்து திரிவதையும். அத்தகு விலங்குகளினால் காட்டுவழிப் பயணம் மேற்கொள்வோருக்கு இடையூறு ஏற்பட்டதையும் காண முடிகின்றது.

நில வழியில் மட்டுமின்றி நீர் வழிப் பயணிப்போர்க்கும் இடையூறுகள் பல நேர்ந்துள்ளன. அவ்வகையில் பயணம் செய்யும் கப்பல் மூழ்கிய நிலையும், உடைந்த நிலையும் மணிமேகலையில் விரிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

இப்பதிவில், ஆதிரையின் கணவன் பொருள் தேட வணிகர் கூட்டத்தோடு கப்பலில் செல்கின்றான். அவ்வாறு வேற்றுநாடு செல்லும் போது நடுவழியில் கப்பல் கடலில் மூழ்குகிறது. அப்போது சாதுவன் கடலில் மிதந்த மரத்தைப் பற்றி

நீந்திய சாதுவன் நாகநாட்டை அடைந்தான் என்கிறது மணிமேகலை (16.12-16).

மேலும் நாக நாட்டிற்குக் கம்பளச் செட்டியின் மரக்கலம் சென்றமை, அங்கிருந்து மன்னனின் மகனை அழைத்துக் கொண்டு அக்கலம் காவிரிப்பூம்பட்டினம் நோக்கி வந்தமை, கரையருகில் வந்தபோது அக்கலம் கவிழ்ந்ததையும் மணிமேகலை,

கலங் கொண்டு பெயர்ந்த வன்றே காரிருள்

இலங்கு நீ ரடைகரை யக்கலங் கெட்டது

- (மணிமே.25: 190-191)

எனச் சுட்டுகின்றது.

இவை மட்டுமின்றி, பதிற்றுப்பத்தின் பல பாடல்கள் கடற்கொள்ளையராகிய கடம்பரைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. மேலும் அக்கடம்பருடன் போரிட்டு அவர்களைச் சேர மன்னர்கள் வென்றதையும் கூறுகின்றது.

இவர்களைப் போன்றே, இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும் அவனது மகன் சேரன் செங்குட்டுவனும் கடம்பரை அழித்து, அக்கடம்பர்களின் காவல் மரமான கடம்ப மரத்தில் முரசினைச் செய்துள்ளார். அதன்பின் யவன நாட்டுக் கப்பல்கள் எவ்வித இடருமின்றி சேரநாடு வந்தடைந்துள்ளன(பதிற்.5.4.17-22).

இவ்வாறு சங்ககாலப் பயணங்களில் துன்பங்கள் நிறைந்து இருந்தன. அடுத்தடுத்த காலகட்டங்களிலும் பயணம் மேற்கொள்ளும்போது காலத்திற்கேற்ற இன்னல்களைப் பயணம் செய்தோர் அடைந்துள்ளனர். மாட்டுவண்டிப் பயணத்தின் போது தங்கும் இடங்களிலும் உணவுக்காகவும் பல இடர்பாடுகள் இருந்துள்ளன. இவ்வாறு பயணம். சென்று மீளும்வரை மாடுகளைப் பராமரிக்கும் தேவையும் ஏற்பட்டுள்ளது.

பொதுவாக பயணத்தின்போது இன்றும் திருட்டு, விபத்து, உணவால் உடல் நலச் சீர்கேடு, இரயில் பயணத்தில் காலதாமதம் போன்ற பல இடர்பாடுகள் ஏற்படுவதை அறிய முடிகின்றது. காலங்காலமாகப் பயணம் சென்றவர்கள் பயணம் முடிந்து மீளும்வரை இறைவனை வேண்டும் நிலையும் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

1.13 பயணத்தின் பயன்கள்

பிறருக்குப் பயன்படும் வகையில் தன் பயண நினைவுகளைச் சொல்லுதலும் எதிர்காலத்தில் பயணம் மேற்கொள்ளும் பயணிகளுக்கு வழிகாட்டியாக அங்காங்கே பயணக் குறிப்புக்களைக் கூறுதலும் பயணத்தின் முக்கியச் செயலாகும். ஏனெனில் அக்குறிப்புகள் மற்றவர்கள் சிரமமின்றி பயணம் மேற்கொள்வதற்கு துணைசெய்வதாக அமைகின்றன.

“தனது தேவைகளைத் தானே நிறைவேற்றினால் பயணம் தேவையில்லை. தனது தேவைகளைத் தானே நிறைவேற்ற முடியாத போது அதை நிறைவேற்றப் பயணம் உதவுகிறது. செயல்களில் முதன்மை, தன்னிறைவு, தேர்ச்சிமிக்க உற்பத்தி, பொருளாதார வாணிகம் பெருகுதல், மற்றவர்களுடன் தொடர்பு, வேலைப் பகுப்பு, தேவையான மூலப் பொருட்களைப் பெறல் போன்றவற்றிற்குப் பயணம் தேவைப்படுகிறது.”³¹

பொதுவாக ஒவ்வொரு பொருளும் ஒவ்வோர் இடத்தில் ஒவ்வோர் நாட்டில் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. அவ்வாறு உற்பத்தி செய்த பொருட்களைப் பயணத்தின் மூலமே பிற இடங்களுக்குக் கொண்டு செல்ல முடியும். இத்தகைய பயணங்களின் மூலமாக ஓரிடத்தின், ஓர் இனத்தின் நாகரிகம், பண்பாடு முதலானவை கடத்தப்படுகின்றன. இதன் மூலம் சமூக மாற்றங்களும் பண்பாட்டு மாற்றங்களும் நிகழ ஏதுவாகின்றன.

1.14. தொகுப்புரை

‘பயணங்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்’ என்னும் முதல் இயலில் பெறப்பட்ட ஆய்வு முடிவுகள் இங்குத் தொகுப்புரை என்னும் தலைப்பில் நிரல்பட தொகுத்துரைக்கப்படுகிறது.

- பயணம் என்பது ஏதேனும் ஒரு காரணத்தை முன் வைத்தே நிகழ்கிறது. தனது அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யவே மனிதன் முதன் முதலில் பயணத்தைத் தொடங்கியுள்ளான்.
- இலக்கியங்களில் இப்பயணம் செலவு, யாத்திரை முதலான சொற்களால் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.
- மேலும், தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணங்களில் ‘பயணம்’ பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன. குறிப்பாக, தொல்காப்பியர் காலம் முதல் இன்றுவரை மனிதர்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்திடும் பொருள்தேடும் நோக்கத்திற்காக பயணம் செய்வதே மிகுதியாக உள்ளது. இத்தகைய பயணங்களின்போது சில விதிகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டியது இன்றியமையாததாகும். அதற்கான சில அறிவுரைகளும் வழிகாட்டுதல் களும் பயண நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.
- சங்க காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் நீர்வழிச் சாதனங்கள், நிலவழிச் சாதனங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. மேலும் பயணத்தின்போது பயணிகளுக்கான உணவும் இருப்பிடமும் குறித்த செய்திகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.
- பயண அறிவுரைகள் பயணம் மேற்கொள்பவருக்கு இன்றும் பயன்படுவன வாகும். மேலும், பயணத்தின் போது ஏற்படும் வழி இடர்களும் அவ்விடரைக் களைவதற்கு அவர்கள் மேற்கொண்ட வழிமுறைகளையும் விரிவாக நகப் பாடல்கள் அக்காலச் சூழல்களுடன் எடுத்துரைக்கின்றன.

- ‘பயணம்’ என்பது மனித இனத்தின் மொழி, கலை, இலக்கியம், பண்பாடு, சமுதாய மேம்பாட்டில் இன்றியமையாத தாக்கங்களை ஏற்படுத்துகின்றன.
- பயணங்கள் ஓர் இனத்தின், ஒரு நாட்டின் நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள், சமூகப், அரசியல், பண்பாட்டுச் செயல்பாடுகளை மற்றோர் இனத்திற்கு, நாட்டிற்கு கடத்தும் ஊடகங்களாகச் செயல்படுகின்றன.
- இவ்வாறான செயல்பாடுகள் சமகாலத்தில் படைக்கப்படும் இலக்கியங்களில் புலவர்களால் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் ‘பயணம்’ பற்றியப் பதிவுகள் தமிழின் மிகப் பழமையான இலக்கியங்களான சங்க இலக்கியங்களில் விரவிக் காணப்படுகின்றன.

இயல் -1

சான்றெண் விளக்கம்

1. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப.679.
2. இரா. மோகனா, பயண இலக்கியம், ப.94.
3. தமிழ் மொழி அகராதி, ப.699.
4. இரா. ஞானபுஷ்பம், தமிழில் பயண இலக்கியம், ப.32.
5. பெரியபுராணம், பா.876.
6. மேலது., பா.3793.
7. மேலது., பா.4246.
8. சீறாப்புராணம், பா.309.
9. மேலது., பா.309.
10. தேவையுலா, ப.329.
11. சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு, ப.316.
12. தமிழ்ப் பேரகராதி, ப.1611.
13. தமிழ் மொழி அகராதி, ப.426.
14. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப.633.
15. ச. அகத்தியலிங்கம், சங்க இலக்கியம் செவ்வியல் பார்வை, ப.27.
16. கே. பகவதி, பயண இலக்கியக் கொள்கை, தொகுதி-9, ப.155.
17. சாமி. சிதம்பரனார், தொல்காப்பியத் தமிழர், ப.56.
18. மேற்கோள், கா.ர. கோவிந்தராசனார், மே.வீ. வேணுகோபாலனார் (பதி.), இறையனார் அகப்பொருள், நூ.36.
19. R. Balachandran, Travel Writing in Tamil, pp.1992-1996.
20. சாமி. சிதம்பரனார், தொல்காப்பியத் தமிழர், ப.152.

21. ந. வேலுசாமி, பயண நூல்கள் வழிப் பண்பாடு, ப.2.
22. வெ.கிருஷ்ணசாமி,தமிழ் இலக்கியத்தில் பயணச் செய்திகள்,ப.220.
23. மேலது., ப.220.
24. R. Balachandran, Travel Writing in Tamil, pp.1992-1996.
25. தி. அரங்கநாதன், கா. வாசு, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு புதிய பார்வை,ப.254.
26. இரா. மோகனா, பயண இலக்கியம், ப.8.
27. வெ. கிருஷ்ணசாமி, தமிழ் இலக்கியத்தில் பயணச் செய்திகள்,ப.221.
28. மேலது., ப.220.
29. சீனி. வேங்கடசாமி, பழங்காலத் தமிழர் வணிகம், ப.15.
30. வே.சா. அருள்ராஜ், நாவாய், ப.12.
31. வெ.கிருஷ்ணசாமி, தமிழ் இலக்கியத்தில் பயணச் செய்திகள்,ப.176.

இயல் - 2

அகம்சார் பயணங்கள்

2.0 முன்னுரை

2.1. புலம் பெயர்தல்

2.2. வாழிடச் சிதைவும் புலம் பெயர்தலும்

2.3. சென்று மீளும் பயணங்கள்

2.3.1. கல்வி சார்ந்த பயணம்

2.3.2. பொருள்வயின் பயணம்

2.3.2.1. பொருள் தேடுவதற்கான காரணம்

2.3.2.2. தலைவன் இடைச் சுரத்துப் புலம்பல்

2.3.2.3. தலைவி வழி ஏதம் எண்ணிப் புலம்புதல்

2.3.2.4 தலைவன் பாகனிடம் கூறல்

2.3.2.5 இல்லம் வந்த தலைவன் கூற்று

2.3.3 வினைவயின் பயணம்

2.3.3.1 வழி ஏதம் கண்டும் தலைவி புலம்புதல்

2.3.3.2 வினைமுடித்த தலைவன் பாகனுக்கு உரைத்தது

2.3.3.3 தலைவன் மீண்டு வந்ததைத் தோழி கூறல்

2.3.3.4 வினைவயின் மீண்ட தலைவன் கூற்று

2.3.3.5 ஒற்றறியச் செய்யும் பயணம்

2.3.4 குறிவயிற் பயணம்

2.3.5 உடன்போக்குப் பயணம்

2.3.5.1 சுரத்தின் வழியில் தலைவன் தலைவி

2.3.5.2 கண்டோர் கூற்று

2.3.5.3 தாய் தேடலும் கண்டோர் மொழிதலும்

2.3.5.4 தலைவன் தலைவி திரும்பி வரல்

2.3.5.5தலைவியின் வீடுநோக்கிய தாயின் பயணம்

2.3.5.6தோழியின் பயணம்

2.3.6. பாலையிலப் பயணம்

2.3.6.1உடன்போக்கில் வழிநிலைகள்

2.3.6.2பிரிவுத் துன்பங்கள்

2.3.6.3பொருள் பிரிவு

2.3.6.4உடன்போக்கு

2.3.7 பாலையழித் துன்பங்கள்

2.3.7.1இயற்கையினால் ஏற்படும் பயணம்

2.3.8 அகத்தூதுப் பயணம்

2.3.8.1பாணனின் தூதுப் பயணம்

2.3.8.2விறலியின் தூதுப் பயணம்

2.3.8.3தோழியின் தூதுப் பயணம்

2.3.8.4தலைவி அனுப்பிய தூது

2.3.9 வழிபாட்டுப் பயணம்

2.3.9.1விழாக்கள்

2.3.10 பொழுதுபோக்குப் பயணம் - ஆடவர் மகளிர்
நீராடல்

2.4 தொகுப்புரை

சான்றெண் விளக்கம்

2.0 முன்னுரை

‘அகம்சார் பயணங்கள்’ எனும் இந்த இரண்டாம் இயலில் அக இலக்கியங்கள் வழி வெளிப்படும் தலைவன், தலைவி மற்றும் அவர்களைச் சார்ந்தோரின் அகவுணர்வுகள் சார்ந்து மேற்கொண்ட பயணங்கள் குறித்த பதிவுகள் இன்றியமையாத்து. இதன்படி, பயணத்தில் ஏற்பட்ட துன்பங்கள் குறித்தும், பயணத்திற்குமுன் தூதுநிலை இடம்பெற்ற தன்மை குறித்தும், பயணத்திற்கான செயல்பாடுகள், காரணங்கள் குறித்தும் இலக்கியச் சான்றுகள் வழி எடுத்துக்காட்டுவதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

2.1 புலம்பெயர்தல்

மனிதர்கள் வெவ்வேறு காரணங்களுக்காக ஒவ்வொரு நாளும் ஓரிடம் விட்டு ஓரிடம் பெயர்ந்து செல்கின்றனர். இத்தகைய ‘பயணங்களில் நிகழ்கின்ற இன்றியமையாத மாற்றம் பழகிய இடத்திலிருந்து பழகாத இடத்திற்கு இடம் பெயர்தலாகும். மேலும், பழக்கப்பட்டு வாழ்ந்த இடத்தில் வாழும் மனநிலைக்கும் பழக்கமில்லாத இடத்தில் வாழும் மனநிலைக்கும் நிறைய வேறுபாடுகள் உள்ளன. இந்த வேறுபாடுகள்தான் மனிதர்களின் வாழ்க்கையைப் புதுப்பித்துப் புத்துணர்வூட்ட வாய்ப்பாக அமைகின்றன.

மேலும் தன்னை சூழ்திருக்கும் சமூகத்திற்காக அச்சத்துடனும் தயக்கத்துடனும் இயங்குகின்ற மனித வாழ்வு, இடம் பெயர்தல் மூலமாகச் சுதந்திரமான ஒன்றாக வடிவம் பெறுகிறது. உடல், உள்ளம் ஆகிய இரண்டு தளத்திலும் இந்தச் சுதந்திரம் வாய்க்கிறது.”¹

இந்த உணர்வின் அடித்தளத்தில்தான் மனித இனத்தின் புலம்பெயர்வு நிகழ்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. அவ்வகையில் குறிப்பாக தமிழ்ச் சமூகம் நிலையானதொரு நாகரிக வாழ்வினை வாழத் தொடங்கியபோதே தன் மண்

சார்ந்தும் இனக்குழு சார்ந்தும் பற்று ஏற்பட்டு வருகிறது. இப்பற்றின் காரணமாக அதைக் காப்பாற்றும் பொருட்டும் கல்வியின் பொருட்டும் காதலின் பொருட்டும் உடன்போக்காகவும், புலம்பெயர்வு காலந்தோறும் நடந்தேறியுள்ளதைத் தமிழ்ச் சூழலில் குறிப்பாக பழந்தமிழகச் சூழலில் பரவலாகக் காண முடியும்.

இங்குப் ‘புலம்பெயர்வு’ என்னும் சொல்லாடலைக் கூர்ந்து நோக்க வேண்டும். புலம்பெயர்தலில் இரண்டு வகை உண்டு. அவை சென்று மீளல், மற்றும் சென்ற இடத்தின் கண் நிலையாய்த் தங்கியிருத்தல் என்பதாகும்.

சங்க நூல்கள் பெரும்பான்மையாகச் சென்று மீளுகின்ற பெயர்வையே அதிகமாகப் பதிவு செய்துள்ளன. குறிப்பாக சங்ககால மக்கள், சென்ற இடத்தின்கண் நிலையாய் தங்கியிருத்தல் என்பதைப் பெரும் குறையாய் எண்ணியிருக்க வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, தம் மன்னன் பகையால் வீழ்த்தப்பட்ட நிலையிலே பகைவனின் கீழ் வாழ்தலைத் தவிர்த்துத் தம்மைக் காப்போன் நிழலினைத் தேடி மக்கள் புலம்பெயர்ந்து செல்வர். ஆனால் தம் மன்னன் பகைவென்று நாட்டை மீட்ட நிலையில் மீண்டும் தம் பகுதிக்குத் திரும்புவர் என்பதை,

பதிப்படர்ந்து இறைக் கொள்ளும் குடிப்போலப் பிறிதுமொரு

போய்கை தேர்ந்து அலமரும் பொழுதினான் மொய்பத

இறைபகை தணிப்ப அக்குடி பதிப் பெயர்ந்தாங்கு

- (கலித்.308)

எனக் கலித்தொகை குறிப்பிடுகின்றது. மேலும்,

பதிஎழு அறியாப் பழங்குடி கெழீஇ

- (மலை.479)

என்கிற மலைபடுகடாம் பாடலும் மேற்கூறிய கூற்றிற்கு வலுச்சேர்க்கின்றது.

நன்னன் சேய் நன்னனது மூதூரில் உறையும் மக்கள் தமது பகுதியிலிருந்து விலகிப் பிறிதொரு மண்ணிற்குச் சென்று பெயரும் எண்ணம் கொண்டிராதவர்

என்கிறது. இதற்கு வளம் முதன்மைக் காரணம் எனினும் தம் மண் மீது அவர்கள் கொண்டிருக்கின்ற பற்றினையும் காட்டுவதாக நாம் கருத வேண்டியுள்ளது. மேலும், சங்க நூல்களான பாட்டும் தொகையும் வேறிடம் பெயர்ந்து திரும்புவதையே பெரும்பான்மையாகப் பதிவு செய்துள்ளன. இவ்வாறான பிரிவுகளின் நோக்கம் பலவாறாய் அமையப் பெறுகின்றது.

2.2 வாழிடச் சிதைவும் பெயர்வும்

முச்சங்கங்களை வைத்துத் தமிழை வளர்த்த பண்டைத் தமிழர்கள் முதல் சங்கத்தைக் கடல் கொண்ட தென்மதுரையிலும் இடைச்சங்கத்தைக் கபாடபுரத்திலும் கடைச்சங்கத்தை தற்கால மதுரையிலும் அமைத்து தமிழ் வளர்த்ததை 'இறையனார் களவியலுரை' என்னும் நூலின் வழி அறிய முடிகிறது.

இதன்படி, தமிழர்கள் தென் மதுரை என்னும் குமரிக்கண்டத்தில் முதற்சங்க காலத்தில் வாழ்ந்திருந்தபோது அவ்விடத்தைக் கடல் கொண்டுள்ளது. பின்பு அங்கிருந்து தமிழினம் புலம் பெயர்ந்து புதிய நிலம் நோக்கிப் பயணமாகியுள்ளது. சங்க இலக்கியங்களுக்குப் பின்னர் தோன்றிய சிலப்பதிகாரத்தில் இயற்கைப் பேரிடர் காரணமாகத் பழந்தமிழகத்தின் தென்பகுதி கடற்கோளால் அழிவுற்ற செய்தி கீழ்வருமாறு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

பஹுளி யாற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்துக்

குமரிக்கோடும், கொடுங்கடல் கொள்ள

- (சிலம்பு.நாடுகாண்:19-20)

பஹுளி ஆற்றுடன் பல மலை அடுக்கங்களையும் சேர்த்துக் குமரிக்கண்ட நிலம் அனைத்தும் கொடுங்கடல் தன் நீரால் மூழ்கச் செய்தது எனக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு தன் வாழிடம் உறவுகள், உடைமைகள் யாவும்

இழந்து மாற்றிடம் செல்ல விழையும் மக்களின் மன ஓட்டத்தை அறிந்து பாடியது போன்று,

யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்

தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா

.....

பெரியோரை வியத்தலும் இலமே

சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே

- (புறம்.192)

எனும் கணியன் பூங்குன்றநாரின் பாடல் அமைகின்றது.

எல்லா ஊரும் நமது ஊர்தான், இந்த உலகில் உள்ள அனைவரும் நம் உறவினர்தாம் என்ற எண்ணமே புலம்பெயர் வாழ்வில் மகிழ்வைத்தரும். தீமையும் நன்மையும் பிறரால் வருவதில்லை தமது செயலினாலேயே விளைவன. அதேபோல்தான் நோதலும் தணிவதும் தம்செய்கையாலேயே விளையும்.

சாதல் இவ்வுலகில் புதியதன்று வாழ்தல் இனிதென மகிழ்வதும் அதனை இன்னாதென வெறுத்து ஒதுக்குவதும் இல்லோம். ஆற்று நீரிலே செல்லும் மிதவையைப்போல எம் உயிரானது முறையாகச் சென்று கரையினை அடையும் எனும் உலக இயற்கையைத் தெளிந்தோம். எனவே யாம் பெரியோரை வியத்தலும் செய்யோம், சிறியோரை இகழ்தலும் செய்யோம் எனக் கணியன் பூங்குன்றனார் புலம் பெயர்ந்து செல்லும் மக்களின் உளவியலை அறிந்து அதற்கு மருந்தாய் இப்பாடலை இயற்றியுள்ளார்.

நிலையான வாழிடமின்றி நாடோடியாக வாழ்ந்த மனித சமூகம் அதன் படிநிலை வளர்ச்சியாக மேய்ச்சல் வாழ்வியலுக்கு முன்னேறி கால்நடைகளைத் தனதாக்கிக் கொண்டு பெயர்ந்து கொண்டேயிருந்தது. இதனையடுத்து உற்பத்தி சார்ந்த வாழ்வினை வாழ முற்படுகையில் நிலையான இருப்பிடத் தேவை ஏற்படுகின்றது. பின்பு அதுவே வாழிடமாய் மாற்றிக்கொள்ளப் பெறுகின்றது.

இவ்வாறு வாழிடம் என்பது காலப்போக்கில் மனித இனத்திற்கான மேம்பட்டதொரு வாழ்வியலை உள்ளடக்கியதாக வளர்ச்சியுற்றது.

வாழிடச் சிதைவானது ஒருவகை தளர்வினைக் கொள்ளச் செய்யும். குறிப்பாக இயற்கைப் பேரிடர்களாலும் போரிகளினாலும் வாழிடம் சிதைந்தபோது மனித சமூகம் வேறிடம் நோக்கிப் பயணப்பட்டது. இத்தகைய பயணமானது துன்பத்தைக் கொடுக்காவிடினும் பயணம் குறித்த எண்ணம் மற்றும் புதிய இடம் குறித்த சிந்தனை ஆகியவை தளர்ந்த எண்ணங்களை உருவாக்குவதாக இருந்தன.

மேலும் புலம் பெயர்ந்து சென்று சேர்ந்து வாழத் தொடங்கினாலும் தம் பழைய இருப்பிடத்திற்கு எப்போது மீண்டும் சென்று சேர்வது என்ற எண்ணமே மேலோங்கி இருப்பது, அண்மைக் காலகட்டத்தில் நடந்தேறிய ஈழத் தமிழர்களின் புலம்பெயர்வும், தற்போது உலகம் முழுவதும் ஆங்காங்கே போர், பொருளாதார நெருக்கடிகள் போன்ற காரணங்களால் பெருமளவிலான மக்கள் ஏதிலிகளாகப் புலம் பெயர்வதும் இதற்கு ஓர் தக்க எடுத்துக்காட்டாக அமைவதை அறிய முடியும்.

இவ்வாறு வாழிடச்சிதைவின் காரணமாக நெடுங்காலமாய்ப் புலம்பெயர்வானது தொடர்ந்து நடந்தேறியுள்ளது. தற்காலத்தில் அது முன்னிலும் கடுமையாகவும் கொடுமையாகவும் நிகழ்ந்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும், வாழிடச் சிதைவின் காரணமாக மேற்கொள்ளும் புலம்பெயர்வு, பெரும்பாலும் சென்ற இடத்தின்கண் நிலையாய்த் தங்கியிருத்தல் என்ற வகையிலேயே அடங்கியிருந்தது.

2.3 சென்று மீளும் பயணங்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள சென்று மீளும் பயணங்களைக் கீழ்க்காணுமாறு பத்து வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

1. கல்வி சார்ந்த பயணம்

2. பொருள்வயின் பயணம்
3. வினைவயின் பயணம்
4. குறிவயிற் பயணம்
5. உடன்போக்குப் பயணம்
6. தூதுப் பயணம்
7. வழிபாட்டுப் பயணம்
8. சமயம் சார்ந்த பயணம்
9. கலைஞர்களின் ஆற்றுப்படைப் பயணம்
10. பொழுதுபோக்குப் பயணம்

என்பன சென்று மீளும் பயணங்களாகும். இவற்றுள் சமயம் சார்ந்த பயணங்கள் வழிபாட்டுப் பயணத்தில் அடங்கும். சங்க ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களில் காணப்படும் பயணச் செய்திகள் இவ்வாய்வேட்டில் ‘ஆற்றுப்படை பயணம்’ என்னும் தனி இயலாக இயலாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

2.3.1 கல்வி சார்ந்த பயணம்

கல்வி கற்பதன் பொருட்டுப் பயணம் மேற்கொள்வது சங்ககாலம் தொடங்கி இன்று வரையிலும் நம்மிடம் வழக்கமாக உள்ள ஒன்றாகும். நம் அறிவினை வளர்த்துச் சமூக மதிப்பினை உயர்த்திட கல்வியானது முதன்மையானதாய் அமைந்துள்ளது.

பிரிவில் முதன்மையான பிரிவாய் ஓதற்பிரிவைத் தொல்காப்பியர் மொழிவது குறிப்பிடத்தக்கது. இதன்வழி கல்வியின் முதன்மைத் தன்மையை உணர முடிகிறது. மேலும், பிரிவிலும் கல்வி கற்பதன் பொருட்டாகப் பிரிகின்ற பிரிவே முதல் பிரிவாகும். இதனை இறையனார் அகப்பொருள்,

ஓதல் காவல் பகை தணி வினையே

வேந்தற் குற்றுழி பொருட்பிணி பரத்தையென்

நாங்க வாறே யவ்வயிற் பிரிவே

- (இறை.அகப்.நா.31-35)

என்று குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு கல்வியின் சிறப்பு காரணமாக இப்பிரிவானது அமைகின்றது. இவை மட்டுமின்றி கல்வி நலங்கூறல், பிரிவு நினைந்துரைத்தல், கலக்கங் கண்டுரைத்தல், வாய்மொழிகூறித் தலைமகள் வருந்துதல் என இவையாவும் ஓதற்பிரிவின் வகையாகும் என மாணிக்கவாசகர் தம் திருக்கோவையாரில் கூறுகிறார். பழந்தமிழகத்தில் எல்லோருக்கும் சமமாய்க் கல்வி கிடைக்கவில்லை என்பதை,

அவற்றுள்

ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன

- (தொல்.பொ.நா.28)

என்னும் தொல்காப்பியர் கூற்றுவழி அறிய முடிகிறது. இதில் உயர்ந்தோர் என்பதற்கு வருணத்துள் உயர்ந்தோர் என்றே உரையாசிரியர்கள் பொருள் கொள்கின்றனர். அவ்வகையில் வருணத்துள் உயர்ந்தோர் மட்டுமே கல்வி கற்க ஏற்புடையவர் எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஏனையோர்க்கு அத்தகுதி இல்லை என்பது குறிப்பால் சுட்டப்படுகின்றது.

பெண்கள் கல்வி கற்றதற்கான குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் நேரடியாக இடம் பெறவில்லை. ஆயினும் பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தில் பெண்கள் கல்விக் கேள்விகளில் சிறப்புற்று விளங்கினர் என்பதை சங்க பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களுள் 40க்கும் மேற்பட்ட பெண்பாற் புலவர்களும் உள்ளனர் என்பதன் வழி அறிய முடிகிறது.

வரைவின் பின்னும் கல்வி கற்பதற்காகத் தோன்றும் பிரிவு மூன்று ஆண்டுகள் என்பர். அதற்குள் தலைவன் தலைவியினைச் சேர்வது பழந்தமிழர் மரபு ஆகும்.

வேண்டிய கல்வியாண்டுமூன்றிறவாது

- (தொல்.பொ.க.நா.1134)

என ஓதலுக்குரிய காலம் மூன்றாண்டுகள் எனத் தொல்காப்பியர் சுட்டுகிறார்.

சங்க காலத்தில் கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியர் கணக்காயர் எனப்பட்டனர்.

“எண்ணும் எழுத்தும் கற்பித்த தொடக்கக் கல்வி ஆசிரியரை இளம்பால் ஆசிரியர் என்றும், இடைநிலைக் கல்வி கற்பித்த ஆசிரியரைக் கணக்காயர் என்றும், மேல்நிலைக் கல்வி கற்பித்த ஆசிரியரை ஆசிரியர் என்றும் அழைத்தனர்”²

என்பார் வெ. கிருட்டிணசாமி. மேலும் கல்வியின் முக்கியத்துவமும் கல்வியாளர்களுக்குச் சமூகத்தில் கிடைத்த மேன்மையும் இலக்கியங்களில் பலவாறு இடம் பெற்றுள்ளன.

உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்

பிறறைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே

.....

வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பாலுள்ளும்

கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்

மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கண் படுமே

- (புறம்.183)

எனப் புறநானூறு கல்வியின் சிறப்பைக் கூறுகிறது. மேலும் கல்வியறிவு பெற்றவன் வழியே அரசும் செல்லும் என்பது சங்கத்தமிழர் வழக்கமாக இருந்ததால் அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த கல்வியினைக் கற்கும் பொருட்டுப் பழந்தமிழர் அவ்வப்போது புலம் பெயர்ந்து சென்று கல்வி கற்றுள்ளனர்.

2.3.2 பொருள்வயிற் பயணம்

சங்ககாலம் தொடங்கி இன்றுவரை பொருள் தேடிப் பயணம் மேற்கொள்வது என்பது முதன்மை பெறுகிறது. அவ்வகையில் மனித வாழ்வின் மையமாகப் பொருளே விளங்குகிறது என்று குறிப்பிடலாம். “பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லாகியாங்கு” எனச் சுட்டும் திருக்குறள் வழியாக அறிய முடியும். இவை மட்டுமின்றி மதிக்கத்தகாதவர்களையும் மதிக்கச் செய்கிற செல்வத்தை விட மக்கள் தேடவேண்டிய பொருள் வேறொன்றும் இல்லை. பயணம் உள்ளவர்கள் மட்டுமே பெருமைக் குரியவர்களாய் மதிக்கப்படுகின்றனர். குறிப்பாக, செல்வம் என்னும் விளக்கு மட்டும் கையிலிருந்தால், அதை உடையவன் எந்தத் தேசத்துக்குப் போனாலும் அவனுக்கு வழிகாட்டவும், அவனிடம் பிரகாசம் உண்டாக்கவும் அது தப்பாமல் உதவும்.

மேலும், இவ்வாறு பொருள் வாழ்வின் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெற்றாலும் குற்றமற்ற வழிகளில் சம்பாதிக்கப்பட்ட செல்வம் அந்தக் குற்றமற்ற தன்மைக்கு ஏற்ப இன்பத்தைக் கொடுக்கும் என்னும் கொள்கையைச் சங்கச் சான்றோர் கொண்டிருந்தனர்.

அவ்வகையில் மேலோர்கள் அருள் வழியிலும் அன்பு வழியிலும் வராத செல்வத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தனர். தன் கையில் பொருள் உள்ளவன் அரிய காரியத்தையும் எளிதாகச் செய்து முடிக்க முடியும் என்பதால் செல்வத்தை முயற்சி செய்து சம்பாதிக்க வேண்டும். ஏனெனில் பகைவர்களுடைய கர்வத்தை அடக்குவதற்கு அதைவிடக் கூர்மையான ஆயுதம் வேறில்லை எனப் பொருளின் இன்றியமையாமையை பலவாறு வள்ளுவர் எடுத்தியம்பியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அவ்வகையில் சங்க காலத்திலும், சங்க மருவிய காலத்திலும் பொருள் தேடுதல் குறித்தக் கொள்கையில் பழந்தமிழர்கள் முற்போக்குச் சிந்தனைகளை

உடையவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். இதனை வள்ளுவரும் தம் குறட்பாக்களில் தக்க வகையில் பதிவு செய்துள்ளார் எனலாம்.

2.3.2.1 பொருள் தேடுவதற்கான காரணம்

பொருளீட்டுவதின் நோக்கம் பலவாக இருப்பினும் சங்கப் பாடல்களின் வழி கீழ்க்காணும் நோக்கங்களுக்காகவே பொருளீட்டச் சென்றனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

1. திருமணத்திற்காகப் பொருளீட்டல்
2. இல்லறத்திற்காகப் பொருளீட்டல்
3. விருந்தோம்பலுக்காகப் பொருளீட்டல்
4. கேளிர் துன்பம் துடைத்தலுக்காகப் பொருளீட்டல்
5. வறியோர்க்கு உதவுவதற்காகப் பொருளீட்டல்

ஆகிய காரணங்களுக்காகத் தலைவன் தன்னுடைய இருப்பிடத்தை விட்டு வேறு நாட்டிற்குப் பயணம் செல்வான். அவ்வாறு செல்லும் பயணம் ஓராண்டு காலம் வரை நீடிக்கும் என இளம்பூரணர் கூறுகிறார். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

ஏனைப் பிரிவும் அவ்வியல் நிலையும்

- (தொல்.பொ.க.நா.1136)

என்ற நூற்பாவின் வழியாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

மேலும், வணிகப் பயணத்தையும் இதன்பாற் கொள்ள முடியும். குறிப்பாக, தமிழர் வாணிபத்தின் பொருட்டு மேற்கொண்ட பயணங்கள் இலக்கியத்திலும் வரலாற்றிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றைப் புறப்பயணத்தில் ஒன்றாகக் கொள்ள முடியும். இவ்வாறான பொருள் தேடிய பயணத்தை,

வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே

- (குறுந்.135)

என்று பொருள் தேடலில் ஆடவரின் பங்கை குறுந்தொகை எடுத்தியம்புகிறது.

அரிதாய அறன் எய்தி அருளியோர்க்கு அளித்தலும்
பெரிதாய பகை வென்று பேணாரைத் தெறுதலும்
புரிவு அமர் காதலின் புணர்ச்சியும் தரும் என
பிரிவு எண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்ற நம் காதலர்

- (கலித்.11:1-4)

தம்மிடம் அருள் கொண்டு வந்த அந்தணர், துறவியர் முதலியோர்க்குப்
அறம் செய்தலின் பொருட்டு வேண்டுவனவற்றைக் கொடுத்தல், பகை வெல்லல்,
முற்பிறப்பில் இருவர்க்கும் உண்டான காதலால் இப்பிறப்பில் இன்பம் அடைதல்
முதலான காரணங்களுக்காகத் தலைவன் பொருள் தேடச் சென்றான் எனக்
கலித்தொகை கூறுகிறது.

களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட தலைவன் தலைவியை மணம் புரிந்து
கொள்வதற்காகப் பொருள் ஈட்டச் செல்வான். இவ்வாறு செய்யவதால்
பெண்ணிற்கு மணமகன் பரிசளிக்கும் வழக்கமே சங்க காலத்தில் இருந்து
வந்ததை உறுதிசெய்ய முடிகின்றது. இதனை இலக்கியங்கள் 'பாசிழை விலை'
என்று குறித்துள்ளன. இதனை,

இரும்பு இடம்படுத்த வடுவுடை முகத்தர்
கருங்கட் கோசர் நியமம் ஆயினும்
'உறும்' எனக் கொள்ளுநர் அல்லர்
நறுநுதல் அரிவை பாசிழை விலையே

- (அகம்.10:11-14)

என அகநானூறு சுட்டுகின்றது. இதன்வழியாகத் தலைவிக்குப் பரிசினை
அளிக்க பொருள்தேடித் தலைவன் பயணம் மேற்கொள்வதனைக் காண
முடிகிறது.

குறிப்பாக இல்லறத்தைச் செம்மையுடன் நடத்தவும் பிறரிடம் சென்று
இரந்து நிற்காத சிறப்பையும் தருவது பொருளே ஆகும். இதனை,

அறன்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையும், என்றும்
பிறன்கடைச் செலாஅச் செல்வமும், இரண்டும்
பொருளின் ஆகும்

- (அகம்.155:1-3)

அத்தகு பொருளினைத் தேடித் தலைவன் காட்டு வழியாகச் சென்றான். மேலும்,

உயிரினும் சிறந்த ஒண்பொருள் தருமார்
நன்றுபுரி காட்சியர் சென்றனர்

- (அகம்.245:1-2)

என அகநானாறு இல்லறம் நடத்தத் தலைவன் பொருள்தேடிச் சென்றதையும்
சுட்டுகிறது.

அறம்தலைப் பிரியாது ஒழுகலும், சிறந்த
கேளிர் கேடுபல ஊன்றலும், நாளும்
வருந்தா உள்ளமொடு இருந்தோர்க்கு இல்

- (அகம்.173:1-3)

எனக் கூறாத நெஞ்சினை உடையவனாய்த் தலைவன் பொருள் தேடச்
சென்றான். குறிப்பாக, வறுமையால் அறிவு மயங்கி மனத்தின் வருத்தம்
போக்குகின்ற அருள் மிகவும் உடையவராயினும் கைப்பொருள் இல்லாதவர்க்கு
ஈதல் என்ற சிறப்பு இருக்காது.

எனவே, அத்தகு வறியோரின் துயரினை நீக்கத் தேவைப்படும்
பொருளினை ஈட்டத் தலைவன் தன் பயணத்தை மேற்கொள்கிறான். இந்நிகழ்வு,

இருள்படு நெஞ்சத்து இடும்பை தீர்க்கும்
அருள் நன்கு உடையர் ஆயினும், ஈதல்
பொருள் இல் லோர்க்கு அஃது இயை யாது ஆகுதல்

- (அகம்.335:1-3)

என அகநானூறு பொருள்தேடிச் செல்வதற்குரிய காரணங்களைக் கூறுகிறது. மேலும், தொல்காப்பியரும் பெருமை நோக்கமும் மனத்திட்பமும் ஆணுக்குரியன என்பதாக இருந்ததை அறிய முடிகிறது.

பெருமையும் உரனும் ஆடுஉமேன³

எனவே ஆழ்ந்த காமத்தில் அழுந்திக் கடமை குறைதலும் வறுமைப் படுதலும் தலைவனுக்குரிய வழக்கமாக இல்லாமல், பொருளானது கடமையினை எளிமைப்படுத்தும் கருவியாக இருந்துள்ளது. இக்கருவியை ஈட்டுவதற்குத் தலைவன் தலைவியிடமிருந்து பிரிவது அறமாகும். மேலும், இன்புற்று இருத்தல், கடமை என இரண்டும் எதிரிடையான இடமாய் அமைந்து பயணம் நிகழ்கின்றது. இந்நிகழ்வு அகநானூற்றில்,

நட்டோர் இன்மையும், கேளிர் துன்பமும்

ஒட்டா துறையுநர் பெருக்கமும் காணாஉ

ஒருபதி வாழ்தல் ஆற்றுப தில்ல

பொன்னவிர் சுணங்கொடு செறிய வீங்கிய

மென்முலை முற்றம் கடவா தோரென

.....

கடறு உழந்து இவணம் ஆக

- (அகம்.279)

எனக் காதல் இன்பத்தில் மூழ்கிக் கடமையை மறந்து விடுவேனோ என்ற அச்ச உணர்வு இரவும் பகலும் தலைவன் உள்ளத்தில் உருவானதால் பொருளைத் தேடிப் புறப்படுகின்றான். அவ்வாறு செல்கையில் காட்டின் வழியே நடக்கின்றேன் எனப் பொருள்தேடச் செல்லும் காரணத்தைக் கூறுகிறான். இதனால் தலைவியும்,

இல்லோர்க் கில்லென் றியைவது கரத்தல்

வல்லா நெஞ்சம் வலிப்ப நம்பினும்

பொருளே காதலர் காதல்

அருளே காதலர் என்றி நீயே

- (அகம்.53)

எனத் தம் வாழ்வில் இல்லாதோர்க்கு ஈயும் பொருட்டும் தமக்கான பொருள் தேவையின் பொருட்டும் அதனை அடைவதற்காக என்னை நீங்குகிறார் எனத் தலைவி ஆற்றியிருக்கின்றாள்.

2.3.2.2 தலைவன் இடைச்சுரத்துப் புலம்பல்

பல்வேறு காரணங்களுக்காகத் தலைவன் பொருள் தேடச் சென்றாலும் தலைவியின் எண்ணம் அவனைத் தொடர்ந்து செல்கிறது. எனவே, பயணம் செய்யும் அவன் இடைவழியில் தலைவியை எண்ணிப் பெரிதும் வருந்துகின்றான்.

“அருஞ் செயல் செய்து தேடும் பொருள் என் உள்ளத்தைப் பிணித்தது. அதனை நினைத்து யான் செல்கின்றேன் என்று சொல்லியவுடன் அவள் தனது நெய்தல் மலர் போன்ற மையுண்ட கண்கள் துன்பங்கொண்டனவாய்ப் பெரிதும் வருந்திப் பின்னிய கரிய கூந்தலால் முகத்தை மறைத்தாள். மனம் கலங்குகின்ற வருத்தமடைந்தவளாகிய தலைவியின் துன்பமடைந்த பார்வைகள் என்னைத் தொடர்ந்து வந்தன. மேலான கிளைகளையும் புல்லிய அடிமரத்தையுடைய இலந்தை மரத்தின் கொத்துக்களில் வெளிப்புறமுள்ள பசிய காய்கள் மலை சேர்ந்த சிறு நெறியில் உதிர்ந்து பரவிக் கிடக்கும் அப்பெரிய காட்டைக் கடந்தும் அப்பார்வைகள் பொருந்தி வந்தன” (நற்.113)

எனத் தலைவன் புலம்புகிறான்.

இவ்வாறு தலைவிமீது ஆவல்கொண்ட தன் நெஞ்சினைக் கடிந்து கூறும் நிலையும் காணப்படுகிறது. இந்நிகழ்வு,

ஆள்வழக்கு அற்ற பாழ்படு நனந் தலை
வெம்முனை அருஞ்சரம் நீந்தி நம்மொடு
மறுதருவது கொல்தானே செறிதொடி
கழிந்துஉகு நிலைய ஆக
ஒழிந்தோள் கொண்ட, என் உரங்கெழு நெஞ்சே

- (ஐங்.329:1-5)

எனத் தோளில் பொருந்திய வளைகள் நெகிழத் தலைவியானவள் மனையில் பிரிந்து இருப்பதைச் சுட்டுகின்றது. மேலும், தலைவியால் கொள்ளப்பட்ட என் திண்மை பொருந்திய நெஞ்சம், மக்கள் நடமாட்டம் இல்லாத பாழான இடத்தையுடைய கொடிய ஆறலைப் போர் இடமான அரிய காட்டைக் கடந்து நம்முடன் வராமல் மீண்டும் செல்கிறதே என மீளும் நெஞ்சினைத் தலைவன் நொந்து கூறுகின்றான்.

2.3.2.3 தலைவி வழி ஏதம் எண்ணிப் புலம்புதல்

தலைவனின் பொருள்வயின் பயணத்தின்போது அவன் செல்லும் வழித்துயரை எண்ணிக் கலங்கும் தலைவியின் நிலையை,

வேய் மருள் பணைத் தோள் நெகிழ, சேய் நாட்டுப்
பொலங்கல வெறுக்கை தருமார் - நிலம்பக
அழல் போல் வெங்கதிர் பைது அறத் தெறுதலின்
நிழல் தேய்ந்து உலறிய மரத்த, அறை காய்பு
அறுநீர்ப் பைஞ் சுனை ஆம் அறப் புலர்தலின்
உகு நெல் பொரியும் வெம்மைய யாவரும்

வழங்குநர் இன்மையின், வெளவுநர் மடிய

சுரம் புல்லென்ற ஆற்ற

– (அகம்.1:8-15)

என அமையும் பாடலடிகள் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது.

மேலும், தலைவர் தொலைவில் உள்ள நாட்டிலிருந்து பொருளை ஈட்டிவரப் பிரிந்து சென்றமை, அவர் சென்ற காடு, நிலம் பிளக்குமாறு தீயைப் போன்று ஞாயிற்றின் கதிர்சூடுகின்றமை, அத்தகு வெம்மையால் மரங்களும் நிழல் இன்றிச் சுருங்கியிருத்தல், சுனையிலும் நீர் இல்லாதிருக்கும் மூங்கில் அரிசியும் பொரிந்து காணப்படும் இயல்பினையுடையது. மேலும், வழிச் செல்வோர் இல்லாததனால் வழிப்பறி செய்பவரும் தம் தொழிலைத் துறந்து சோம்பியிருப்பர். இத்தகைய இயல்புடைய காட்டினைக் கடந்து சென்றார் நம் தலைவர் எனத் தலைவி தலைவனின் பயணம் குறித்து வருந்தும் நிலையைப் பல பாடல்களில் காண முடிகின்றது.

குறிப்பாக, வழி ஏதம் மட்டுமல்லாமல் கார்காலப் பருவத்தின் கண்ணும் தலைவி, தலைவனின் பயணம் குறித்துப் பேசுகின்றாள். இதேபோன்று ஐங்குறுநூற்றில் இளவேனிற் பத்து பகுதி முழுவதும் தலைவி பருவம் கண்டு ஆற்றாத தன்மையை,

அவரோ வாரார் - தான் வந்தன்றே

குயிற் பெடையின் குரல் அகவ

அயிர்க்கேழ் துண்ணறல் நுடங்கும் பொழுதே

- (ஐங்.341)

என கூறுவதன் வழித் தலைவனின் வருகையை ஆவலோடு எதிர்நோக்கும் தலைவியைக் காண முடிகின்றது.

இவ்வாறு தலைவனை எண்ணித் தவிக்கும் தலைவியைத் தோழி, தலைவனின் பயணம் இனிதே நிறைவடைந்து உன்னைக் காண விரைவில் வருவர் என ஆற்றுப்படுத்துகிறாள்.

2.3.2.4 தலைவன் பாகனிடம் கூறல்

பல காரணங்களுக்காகப் பொருள்தேடச் சென்ற தலைவன் ஒருவாறாகத் தன் பணியை முடித்துத் திரும்புகிறான். அவ்வாறு வரும் வழியில் தன் தேர்ப்பாகனிடம் தலைவியைக் காண விரைவாகத் தேரைச் செலுத்த வேண்டும் என்பதை,

கடும்பரி நெடுந்தேர்க் கால்வல் புரவி
நெடுங்கொடி முல்லையொடு தளவமலர் உதிர
விரையுபு கடைஇ நாம் செல்லின்
நிரைவளை முன்கை வருந்தலோ இலளே

- (ஐங்.422:1-4)

என அமையும் இப்பாடலில் நெடிய தேரில் பூட்டப்பட்ட விரைந்த செலவையுடைய குதிரைகளை, நீண்ட முல்லைக் கொடியும் செம்முல்லையும் தம் மலர்கள் உதிரும்படி விரைவாய் செலுத்திச் செல்வோமானால் வளையணிந்த கையையுடைய தலைவி வருந்த மாட்டாள் என்கிறான். இவ்வாறு, தலைவியைக் காண விரைந்து வரும் தலைவனின் வருகையினைத் தோழி தலைவியிடம் சென்று கூறுவதை,

கடுங் குரற் பம்பைக் கதநாய் வடுகர்
நெடும் பெருங்குன்றம் நீந்தி, நம்வயின்
வந்தனர்; வாழி- தோழி- கையதை
செம்பொன் கழல்தொடி நோக்கி மாமகன்

கவவுக் கொள் இன்குரல் கேட்டொறும்

அவவுக் கொள் மனத்தேம் ஆகிய நமக்கே

- (நற்.212:2-10)

எனும் பாடலில் ‘கணந்துள்’ என்னும் பறவை நிறைந்திருக்கும் பாலை நிலத்தில் ஒலியையுடைய ‘பம்பை’ என்னும் இசைக்கருவியையும் சினங்கொண்ட நாயையும் உடைய வடுகர்கள் இருப்பர். இத்தகைய நெடிய பெரிய குன்றத்தைக் கடந்து தலைவன் வந்தார். மேலும், நம் கையிலுள்ள செம்பொன்னாற் செய்த வளைகள் கழல்வதை எண்ணி நம் சிறந்த புதல்வன் நம்மை அணைத்துக் கொண்டு எழுப்பும் அழுகையோடு சேர்ந்த இனிய குரல் வெளிப்படுகிறது. இக்குரலைக் கேட்கும்போதெல்லாம் மகிழ்ச்சியடையும் மனத்துடன் நம்மிடத்துக் காதலர் வந்தனர் எனத் தலைவன் பயணம் முடிந்து தன்னூர் திரும்பியதைத் தோழி கூறுகின்றாள்.

2.3.2.5 இல்லம் வந்த தலைவன் கூற்று

தலைவியை விட்டுச் சேய்நாடு சென்று தேவையான பொருளை ஈட்டி, தலைவன் தன் இல்லம் வந்தான். பிறகு தன் தலைவியிடமும் தோழியிடமும் தான் சென்ற பயண அனுபவத்தைக் கூறுகிறான். அவ்வாறு கூறுகையில்,

அறத் தலைப்பட்ட நெல்லி யம் பசங்காய்

மறப்புலிக் குருளை கோள் இடம் கறக்கும்

இறப்பருங் குன்ற மிறந்த யாமே

- (குறுந்.209:1-3)

எனும் இப்பாடலில் வழிப்போக்கரின் உயிரைத் தாங்குதற்குரிய அறத்தைச் செய்யும் நெல்லி மரத்தினது அழகிய பசிய காய்கள், வலிமையுடைய புலிக்குட்டிகள் இரை கொள்ளுமிடத்தில் உதிர்ந்து உருளும் கடத்தற்கரிய

மலைகளைக் கடந்து சென்றேன். அத்தகு காட்டு வழியிடத்துச் சென்றபோதும் தலைவியையே நினைத்திருந்தேன் என்கிறான். மேலும்,

“காட்டுத் தீ தோன்றிப் பகலே அல்லாது இரவிலும் எரித்துச் செல்ல, பகலில் வெயில் மிகுந்து வருத்தும் நீண்ட சுரத்தில், நான் சற்றுக் கண்ணயர்வேன். அவ்வாறு கண்ணயரும் நேரத்திலும் மாமை நிறமுடைய தலைவியை எண்ணியே இருந்தேன். (ஐங்.324)

எனத் தன் பயண அனுபவங்களைத் தோழியிடமும் தலைவியிடமும் கூறி மகிழ்கிறான் தலைவன்.

2.3.3 வினைவயின் பயணம்

தலைவியைப் பிரிந்து தலைவன் ஆள்வினை, செய்வினை, வேந்தனுக்கு உதவி செய்தல் போன்ற பல காரணங்களுக்காகப் பயணம் செல்வான். அவ்வாறு பயணம் செல்லும் போது தலைவன் தேர், யானை, குதிரை இவற்றில் ஊர்ந்து செல்வான் என்பதைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவர்.

தேரும் யானையும் குதிரையும் பிறவும்
ஊர்ந்தனர் இயங்கலும் உரியர் என்ப

- (தொல்.பொ.நா.18)

எனச் சுட்டுகின்றார். மாறாக இவ்வினைகள் அனைத்தும் கூட பொருள் தேடுதலை மையமாகக் கொண்டதே ஆகும். அவ்வாறு தலைவியை விட்டுப் பயணம் சென்ற தலைவன் இடைவழியில் தன்வினையையும் மறந்து தலைவியை எண்ணிப் புலம்புகின்ற நிகழ்வை,

விருந்தின் வெங்காட்டு வருந்ததும் யாமே
ஆள்வினைக்கு அகல்வாம் எனினும்
மீள்வாம் எனினும் நீ துணிந்ததுவே

- (நற்.103:9-11)

எனும் அடியில் ஆள்வினை முயற்சிக்கு மேற்செல்வோம் என்றாலும் தலைவியைக் காண திரும்புவோம் என்றாலும் நீ துணிந்த ஒன்றினைக் கூறு எனத் தன் நெஞ்சிடம் தலைவன் புலம்புவதை நற்றிணைப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

மற்றொரு பாடலில் வினையை முடிக்காமல் தலைவியைக் காணச் செல்லல் என்பது அறியாமையோடு இளிவையும் தரும் எனத் தலைவன் கூறுவதாகக் குறிப்பிடுவதை,

செய்வினை முடியாது எவ்வம் செய்தல்

எய்யாமையோடு இளிவு தலைத்தரும் என

உறுதி தூக்காத் தூங்கி

- (நற்.284:5-7)

எனும் அடிகள் சுட்டுகின்றன. மேலும் போர் காரணமாகப் பயணம் சென்றான் வேந்தன், அவனுடன் சென்ற தலைவன் பாசறையில் தங்கியிருக்க அங்கும் தலைவியின் எண்ணம் துரத்துகிறது. இதனை,

வினைவயின் பெயர்க்கும் தானை

புனைதார், வேந்தன் பாசறையேமே

- (அகம்.84:16-17)

என்ற அடிகள் வழியாக அறிய முடிகின்றது. இப்பின்னணியில் தமிழர் வாழ்வு பற்றிய அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் தலைவனின் போர்ப் பயணத்தைக் கூறுவதை உறுதிசெய்ய முடிகின்றது.

2.3.3 வழிஏதம், பருவம் கண்டு தலைவி புலம்புதல்

தலைவன் பல காரணங்களுக்காகத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்கின்றான். இவ்வாறு அவன் சென்ற வழித் துயரை எண்ணி மீண்டு வருவேன் எனக் கூறிய பருவத்தின்கண்ணும் தலைவி அவன் வரவில்லையே என வருத்தமுற்ற நிகழ்வு

சுட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு தலைவனின் பயணம் தலைவியின் செயல்கள் மூலமாக வெளிப்படுகின்றது.

“ஞாயிறு காய்தலால் உயிர்கள் எல்லாம் மடிந்த சமயத்தில் காட்டில் வளர்ந்த ‘யா’ மரத்தின் மேலிருந்த தம் குஞ்சுகளுக்கு உணவாகக் குருதி வடியக் கிடப்பவரின் கண்ணைப் பறித்துக் கொடுக்கும்” (அகம்.31:6-11)

அத்தகைய இயல்புடைய காட்டையும்,

வில் அலைத்து உண்ணும் வல்லாண் வாழ்க்கைத்

தமிழ் கெழு மூவர் காக்கும்

மொழிபெயர் தேஎத்த பல் மலை இறந்தே

- (அகம்.31:13-15)

மூவேந்தர்களால் பாதுகாக்கப்படும் வேற்று மொழியையுடைய நாடுகளில் உள்ள பல மலைகளையும் கடந்து தலைவன் சென்றான் எனத் தலைவி, தலைவன் செல்லும் வழியினை எண்ணிக் கலங்குகின்றாள்.

குறிப்பாக, நம் தலைவர் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து தொலைவில் உள்ளார். அவர் காலம் தாழ்த்தாதவர் என்றும் கூறுகிறாள். பின்பு கார்காலம் வந்தது. பிடவின் மணத்தை வாடைக் காற்று தூற்றும். எனவே இனிவரும் கூதிர்காலத்தும் வாராமல் இருக்கக் கூடும். இந்நிலையில் தலைவரை எண்ணி வருந்தாமல் எங்ஙனம் இருப்பது எனத் தலைவனின் பயணப் பிரிவை எண்ணித் தலைவி கலங்குவதைக் கீழ்க்காணும் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

அத்தம் ஆர் அழுவம் நத்துறந்து அருளார்

சென்னறுசேண் இடையர் ஆயினும், நன்றும்

நீடலர்

- (அகம்.183:3-5)

எனப் பதிவு செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

2.3.3.2 வினை முடித்த தலைவன் பாகனுக்கு உரைத்தது

ஆள்வினை, செய்வினை, வேந்தனுக்கு உதவி செய்தல் போன்ற காரணங் களுக்காகப் பிரிந்து பயணம் செய்த தலைவன், தன் வினை முடித்து மீண்டு வருகிறான். அவ்வாறு வரும் வழியில் தன் தேர்ப்பாகனிடம் தேரை விரைவாய்ச் செலுத்தும்படி கூறுகிறான். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

வினைவயிற் பிரிந்தோன் மீண்டுவருங் காலை

இடைச்சுர மருங்கில் தவிர்தல் இல்லை

உள்ளம் போல உற்றுழி உதவும்

புண்ணியர் கலிமா உடைமையான

- (தொல்.பொ.க.நா.53)

எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

விரைப் பரி வருந்திய வீங்கு செலல் இளையர்

அரைச்செறி கச்சை யாப்பு அழித்து அசைஇ

வேண்டு அமர் நடையர், மென்மெல வருக,

தீண்டா வைமுள் தீண்டி, நாம் செலற்கு

ஏமதி, வலவ, தேரே

- (நற்.21:1-5)

விரைவாக நடத்தற்கு வருந்திய நீண்ட பயணத்தையுடைய நம் வீரர்கள் தம் இடுப்பில் கட்டிய கட்டை அவிழ்த்து ஆங்காங்கு தங்கி வேண்டியபடி இளைப்பாறி மெல்ல நடந்து வரட்டும். நாம் முன்னே செல்ல, இதுவரையில் தீண்டாமல் வைத்திருந்த கூரிய தாற்றுக் கோலால் குதிரையைத் தீண்டித் தேரைச் செலுத்துக என விரைந்து பயணம் செய்யத் தேர்ப்பாகனை வேண்டுகிறான். இங்கு வீரர்கள் மெதுவாய் வரட்டும் எனக் கூறுவதன் மூலம், போர்வினை காரணமாகப் பயணம் மேற் கொண்டமை புலப்படுகின்றது.

தான் மேற்கொண்ட செய்வினை முடித்த தலைவன், மீண்டு வரும்பொழுது கார்காலம் வந்துவிட்டதை எண்ணித் தேரை விரைவாய் செலுத்துமாறு வேண்டுகிறான். இச்செயல்,

*இலைஇல பிடவம் ஈர்மலர் அரும்ப
புதல் இவர் தளவம் பூங்கொடி அவிழ
பொன் எனக் கொன்றை மலர், மணி எனப்
பல்மலர் காயாங் குறுஞ்சினை கஞல
கார் தொடங்கின்றே காலை, வல் விரைந்து
செல்க, பாக, நின் தேரே*

- (நற்.242:1-6)

எனும் பாடலில் இலை உதிர்ந்த பிடவம் ஈரமான மலரை அரும்பியதுடன் புதரில் படரும் முல்லைக்கொடி பூக்களை பூத்திருந்தது. கொன்றைகள் பொன்னைப்போல் மலர்ந்தன. மேலும், காயாவின் குறுகிய கிளைகளில் பல மலர்கள் நீலமணி போல விளங்கின. இவற்றுடன் இன்று காலை மேகம் மழை பொழியத் தொடங்கியுள்ளது. எனவே, உன் தேரை மிக விரைவாகச் செலுத்திச் செல்க எனப் பாகனிடம் சுட்டுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

2.3.3.3 தலைவன் மீண்டு வந்தமையைத் தோழி கூறல்

தலைவியைப் பிரிந்து வினைவயின் காரணமாகப் பயணம் சென்ற ‘தலைவன்’ மீண்டு வந்தான் என்பதைத் தோழி அறிகிறாள். இவ்வாறு தலைவனின் வருகையை அறிந்ததும் அதனைத் தலைவியிடம் சென்று தோழி கூறுகின்றாள். இந்நிகழ்வு,

*கைவல் வினைவன் தையுபு சொரிந்த
சுரிதக உருவின ஆகிப் பெரிய
கோங்கம் குவிமுகை அவிழ, ஈங்கை*

நல்தளிர் நயவர நுடங்கும்

முற்றாவேனில் முன்னி வந்தோரே

- (நற்.86:5-9)

என இளவேனிற் காலத்தில் நம்மை நினைத்து நம் தலைவர் வந்து விட்டார் எனக் கூறித் தோழி மகிழ்கின்றாள். இவை மட்டுமின்றி மீண்டு வந்த தலைவனிடம், ‘நல்ல சமயத்தில் வந்தாய்’, இவ்வாறு வராமல் இருந்திருந்தால் தலைவி இறந்திருப்பாள் எனத் தலைவியின் நிலையினையும் எடுத்துரைக்கின்றாள். இதனை,

பையுள் நல்யாழ் செவ்வழி பிறப்ப,

இந்நிலை வாரார் ஆயின், தம்நிலை

எவன்கொல்? பாண உரைத்திசின், சிறிதுஎன

கடவுட் கற்பின் மடவோள் கூற

செய்வினை அழிந்த மையல் நெஞ்சின்

துனிகொள் பருவரல் தீர, வந்தோய்

- (அகம்.314:12-17)

என அகநானூறு கூறுகின்றது.

2.3.3.4 வினைவயின் மீண்ட தலைவன் கூற்று

வினைவயின் சென்ற தலைவன் தன் வினை முடித்து மீண்டு வருகிறான். இவ்வாறு விரைவாக மீண்டு வருவதற்கு என் தலைவியாகிய உன் குணமே காரணமாக இருந்தது எனத் தலைவியின் குணத்தைப் புகழ்ந்து கூறுகின்றான். இச்செயல்,

உள்ளுதற் இனிய மன்ற செல்வர்

யானை பிணித்த பொன்புனை கயிற்றின்

ஒள்ளரி மேய்ந்த சுரத்திடை

உள்ளம் வாங்கத் தந்தநின் குணனே

- (ஐங்.357)

எனப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறு உன்னை எண்ணியே வந்ததால், எதிர்ப்பட்ட பொருள்களை எல்லாம் பற்றியழிக்கும் தன்மை கொண்ட வெம்மையான காடும், கடத்தற்கு எளியனவாய் அமைந்து இருந்தன என்கிறான்.

மேலும், வினைமுற்றி மீண்டவுடன் தலைவியோடு இன்புற்றிருக்க உதவிய மழையினை,

“நீ உலகிற்கு ஆதாரமாய் உள்ளாய், படுமலைப் பாலை என்னும் பண்போல் நீ பெய்கின்றாய். ஆகையால் நீ பல மலைகளின் கொடுமுடிகள் தோறும் பொருந்தியிருந்து பலரும் தொழும்படி உலாவுவாயாக”(நற்.139)

என வாழ்த்துகிறான். இவ்வாறு தலைவனின் வினைவயின் பயணம் சங்க இலக்கியங்களில் அழகுற பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்கண்டவற்றின் ஊடாகவே பழந்தமிழகத்தின் பாலை நிலத்தின் இயற்கை அமைப்பினையும் தன்மையினையும் பதிவு செய்வதோடு, பாலை நிலத்தின் இயல் தாவரங்கள், காய்கள், கனிகள், பறவைகள் மற்றும் பறவைக் குஞ்சுகள், விளங்குகள் பற்றியும், மன்னர்களின் ஆளுகை பகுதிகள் பற்றியும், பாலை நிலத்தினை கடந்து செல்கையில் ஆங்காங்கே எதிர்படும் பாலை நில மக்கள் பற்றியும் சங்கப் பாடல்கள் பதிவு செய்கின்றன.

2.3.3.5 ஒற்றறியச் செய்யும் பயணம்

ஓர் அரசன் மற்றொரு அரசனது நாட்டில் நடக்கும் செயல்பாடுகளை ஆட்களை அனுப்பி அறிந்து வரச் செய்வது ஒற்று எனப்படும். மேலும், ஒற்றர்கள்

தம்மை மற்றவர்களிடம் இனம் காட்டிக் கொள்ள மாட்டார்கள். எனவே வேவு பார்ப்பவர் ஒற்றர் எனப்படுவர்.⁴ இத்தகு ஒற்றர்கள் தங்கள் செயலின் காரணமாகத் தங்கள் நாட்டைவிட்டு பிற நாட்டிற்கு ஒற்றறியப் பயணம் செய்வர். இத்தகு பயணம் பற்றியக் குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியாக இடம் பெறவில்லை. இருப்பினும் பழந்தமிழகத்தின் பல வரலாற்றுத் தகவல்களைப் பதிவு செய்துள்ள அகநானூற்றின் ஓரிடத்தும்,

ஒற்றுச் செல் மாக்களின் ஒடுங்கிய குரல

- (அகம்.313:15)

என ஒற்று பற்றிய செய்தி இடம் பெறுகிறது. இதன் மூலம் பழந்தமிழகத்தில் ஒற்றறிவதற்காக பல்வேறு பயணங்களை மேற்கொண்டனர் எனக் கருதலாம்.

2.3.4 குறிவயிற் பயணம்

களவுக் காலத்தில் தலைவனும் தலைவியும் சந்திக்கும் இடத்தைக் குறியிடம் என்பர். இதனைப் பகற்குறி, இரவுக்குறி என இருவகைப்படுத்தலாம். பகற்குறி சோலை, தினைப்புனம் முதலிய இடங்களில் நிகழும்.

மேலும், இரவுக்குறியானது தலைவியின் இல்லத்தருகே நிகழும். இவ்வகையான குறிவயிற் பயணத்தில் தலைவனின் பயணமே சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய சந்திப்புகளின்போது தலைவனும் தலைவியும் சந்திக்கும் இடத்தைத் தோழியே முடிவு செய்து தலைவனுக்குத் தெரிவிப்பாள். இந்நிகழ்வு,

ஊர்க்கு மணித்தே பொய்கை, பொய்கைக்குச்

சேய்த்து மன்றே, சிறுகான் யாரே

இரைதேர் வெண் குரு கல்ல தியாவதும்

துன்னல போகின்றாற் பொழிலே யாம் எம்

கூழைக் கெருமண் கொணர்கஞ் சேறும்

ஆண்டும் வருகுவள் பெரும் பேதையே

- (குறுந்.113)

எனப் பொய்கைக்கு அருகில் உள்ள காட்டாற்றின் கரையிலுள்ள சோலையிடத்துத் தலைவியைச் சந்திக்க வருமாறு தலைவனிடம் தோழி கூறுகிறாள். அவ்வாறு வந்த தலைவனிடம் இரவில் தங்கிச் செல்லுமாறும் பணிக்கிறாள். இந்நிகழ்வு,

மீன் ஆர் குருகின் கானல்அம் பெருந்துறை

எல்லை தண்பொழில் சென்றென செலீஇயர்

தேர்பூட்டு அயர ஏளம், வார்கோல்

செறிதொடி திருத்தி, பாறுமயிர் நீவி,

செல்இனி, மடந்தை நின் தோழியொடு, மனை எனச்

- (அகம்.300:4-8)

எனப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. மேலும், பகலைத் தலைவியுடன் கழிக்கும் தலைவன் புறப்பட எண்ணி பகற்பொழுது கழிந்தது. ஆகவே தனது தேரைப் பூட்டும்படி ஏவலர்க்கு ஆணையிட்டு, ‘மடந்தையே நின் தோழியுடன் நின் இல்லத்துக்குச் செல்வாய் எனக் கூறிய அளவில், நீ இவளைப் பிரிந்து செல்லின் இவள் உயிர் பிரியும் என அஞ்சுகின்றேன்.

எனவே நீ உன் ஊருக்குச் செல்ல வேண்டா. இரவில் எம் இல்லத்துள் தங்கிச் செல்க’ எனத் தலைவனை வேண்டி அவன் பயணத்தையும் தடுக்கிறாள். இவ்வாறு இருந்து மீளும் தலைவன் சென்றபின் தலைவி தன்னுள்ளே சொல்லியதாக அமைகிறது. இதேபோன்று மற்றொரு இடத்தில்,

இனமணி ஒலிப்ப, பொழுதுபடப் பூட்டி,

மெய்ம்மலி காமத்து யாம் தொழுது ஒழிய

தேரும் செல்புறம் மறையும்

- (நற்.187:4-6)

எனும் பாடல் அமைகிறது. பொழுதிருக்கும் பொழுதே குதிரைகளைப் பூட்டிப் பல மணிகள் ஒலிக்கத் தேர் செல்வதற்கு முன்பு, மிக்க அன்பினாலே யாம் அவரைத் தொழுது வழியனுப்பி வைத்தோம். அவர் தேரும் சென்று தொலைவில் மறைந்தது எனத் தோழியின் மூலமாகத் தலைவனின் பகற்குறிப் பயணம் கூறப்பட்டுள்ளது.

இரவுக்குறியானது பெரும்பாலும் தலைவியின் இல்லத்துக்கு வெளியே அமைவதாகும். இச்சந்திப்பிற்காகத் தலைவன் தன் ஊரிலிருந்து தலைவியைக் காணப் பல இன்னல்களைக் கடந்து பயணம் மேற்கொள்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்ததைப் பல பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன. அவ்வாறு செல்லுமிடத்தில் உள்ள தடைகளை,

தாயும் நாயும் ஊருந் துஞ்சாமை
காவலர் கருகுதுல் நிலவு வெளிப்படுதல்
கூகை குழறுதல் கோழி குரற் காட்டுதல்
ஆகிய ஏழும் அல்லக் குறித்தலைவன்
வருந் தொழிற் கருமை பொருந்துதலுரிய

- (நம்பி.அகப்.நா.161)

எனும் நூற்பா எடுத்துரைக்கின்றது. தாய் தூங்காமை, நாய் தூங்காமை, ஊர் தூங்காமை, காவலர் கண்காணிப்பு, நிலவு வெளிப்படுதல், கூகை குழறுதல், கோழி குரல் காட்டல் முதலான பல வழித் துன்பங்களைத் தலைவன் தன் பயணத்தில் சந்திக்க நேரிடுவதை அறிய முடிகிறது.

எந்தை ஓம்பும் கடியுடை வியல் நகர்த்
துஞ்சாக் காவலர் இகழ் பதம் நோக்கி
இரவின் வருஉம்

- (நற்.98:8-10)

எனக் காவலர்களின் கண்காணிப்பை மீறித் தலைவியைக் காண வந்தமையை நற்றிணை கூறுகிறது. மேலும்,

வெண்கோடு கொண்டு வியல் அறை வைப்பவும்

பச்சுன் கெண்டி வன் உகிர் முணக்கவும்

மறுகுதொறு புலாவும் சிறுகுடி அரவம்

வைகிக் கேட்டுப் பையாந்திசினே;

அளிதோ தானே தோழி! - அல்கல்

வந்தோன் மன்ற குன்ற நாடன்

- (நற்.114:1-6)

என ஊர்ந்துஞ்சாமல் இருந்த போதும் தலைவியைக் காணத் தலைவன் வந்தமை கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு பல இடர்களையும் கடந்து தலைவியைக் காணத் தலைவன் பயணம் மேற்கொள்கிறான்.

பழந்தமிழகத்தில் மக்கள் வாழும் ஊர்ப்புறங்களில் இரவு நேர காட்சிகளையும், அப்போது எழும் ஒலிக் கூறுகளையும் மிகவும் நுட்பமாக சங்கப் பாடல்கள் பதிவுசெய்துள்ளன.

2.3.5 உடன்போக்குப் பயணம்

பெற்றோர் மணத்திற்கு மறுத்தபோதும், வேற்று மணம் நிகழும் காலத்திலும் தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்குப் பயணம் மேற்கொள்வார்கள். உடன்போக்குப் பயணம் பற்றித் தொல்காப்பியம் அகத்திணையியலில் விரிவாகச் சுட்டியுள்ளது.

கொண்டு தலைக்கழிதலும் பிரிந்தவன் இரங்கலும்

உண்டென மொழிப ஓரிடத்தான்⁵

இருவரும் சேர்ந்து சென்றாலும் பெற்றோரையும் வீட்டையும் விட்டுப் பிரிந்து செல்வதால் இதனைப் பிரிவு எனக் கூறுகின்றார் தொல்காப்பியர். இப்பிரிவையும் பயணத்தின் ஒரு கூறாகவே கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இதனை,

1. ‘தோழி தலைவன் கூற்றிலும் இதைக் கூறுவர்
2. களவியலில் தோழி கூற்றாக ஓம்படைக் கிளவிப் பாங்கின் கண்ணும் என்றும்
3. இயற்கைப் புணர்ச்சியின் பின் தலைவனிடத்துத் தலைவியைப் பாதுகாக்க வேண்டுமாறு கேட்குமிடத்திலும்
4. உடன்போக்கில் தலைவியைக் கொண்டு செல்லும் தலைவனிடத்து வேண்டும் நிலையிலும் இக்கூற்று அமையும்.

என்று குறிப்பிடுகிறார் சரளா ராசகோபாலன்.⁶

வ.சுப. மாணிக்கனார் தம் தமிழ்க்காதல் என்னும் நூலில் உடன்போக்குப் பற்றிக் கூறுமிடத்து,

“இற்செறிப்பு, ஊரலர், வெறியாட்டு, நொதுமலர் வரைவு என்ற இன்னாச் சூழ்நிலைகளைக் கடத்தற்கு இரண்டு வழிகள் உள. ஒன்று அறத்தொடு நிற்கை; ஏனையது உடன் போகுகை. இவற்றுள் ஒன்று நிகழின் மற்றொன்று நிகழாது. அறத்தொடு நின்றபின் உடன்போகார். உடன் போய்பின் அறத்தொடு நிற்பதால் பயனில்லை. இரண்டில் ஒன்றே களவு நாடகத்தின் இறுதிக் காட்சியாகும் என்று தெளிக”⁷

எனக் களவினை முடித்து வைக்கும் ஒரு பயணமாக உடன்போக்கு அமைகிறது என்கிறார். இத்தகைய உடன் போக்குப் பயணத்தை,

1. சுரத்தில் தலைவனும் தலைவியும் உரையாடிச் செல்லுதல்
2. உடன்போனவரை சுரத்தில் கண்டோர் தனக்குள் கூறுதல்
3. சுரத்தில் கண்டோரிடம் தலைவி, தன் இல்லத்தாரிடம் கூறும்படி செய்தி சொல்லல்

4. கண்டோர் தாயிடம் கூறுதல்
5. செவிலி உடன்போக்கு நிகழ்த்திய தலைவியைத் தேடி வரல்
6. உடன்போக்கு மேற்கொண்ட இருவரும் திரும்பி வரல்
7. உடன்போக்குப் பயணம் பற்றித் தலைவன் தோழியிடம் விரித்துரைத்தல்

என்னும் பயணப் படிநிலைகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

2.3.5.1 சுரத்தின் வழியில் தலைவன் தலைவி

“உடன்போக்கு என்பது தலைவன் தன் ஊருக்குத் தலைவியைக் கொண்டு செல்லுதல்.”⁸

அவ்வாறு செல்லும் போது தலைவன் தலைவியிடம் நாம் செல்லும் வழி கழிய காடில்லை. குயில்கள் கூவும் பொழில்களையும் சிறிய பல ஊர்களையும் உடையது. எனவே தலைவி ‘ஒண் முறி திமிரியும், நெடிய வைகியும், வண்டல் தைஇயும் வருந்தாது தன்னோடு வருதல் வேண்டும்’ என்கிறான். வழிபடும் தெய்வத்தைக் கண்ணெதிரில் கண்டதுபோல் தலைவியைத் தலைவன் அடைந்து விட்டான். அதனால் அவனுக்கு மன சுழற்சியும் வருத்தமும் தீர்ந்து போயின.

**நிழல் காண்தோறும் நெடியவைகி
மணல் காண்தோறும் வண்டல் தைஇ
வருந்தாது ஏகுமதி - வால் எயிற்றோயே
மாநனை கொழுதி மகிழ்குயில் ஆலும்
நறுந்தண் பொழில், கானம்;
குறும்பல் ஊர, யாம் செல்லும் ஆறே**

- (நற்.9:7-12)

எனவும்,

“முத்தாரம் அணிந்த இளமங்கையே, வரும் மழை மறைந்தது. அதனால் வெண்ணிற வானத்திலிருந்து விழும் நுண்ணிய துளிகள் மாறிப் போயின. காற்றுள்ள அழகிய காட்டில் ஆல மரத்தின் நிழலிலே தங்கி, தளர்ச்சி நீங்கி என்னோடு வருவாயாக. யான் உன்னோடு இருப்பதால் அஞ்சுவன கண்டாலும் அஞ்சாது வருக; இளைப்பாற வேண்டிய இடத்தில் இளைப்பாறி வருக. என்னோடு வருந்தாது வருக”(நற்.76)

எனத் தலைவியை வழிநடை வருத்தம் தெரியாதிருக்க பலவாறும் ஆற்றுப்படுத்தித் தலைவன் அழைத்துச் செல்கிறான். இதைப்போலவே நற்.264,362, அகம்.99, ஐங்.361,395,396 ஆகிய பாடல்களும் தலைவன் தலைவியை ஆற்றுப்படுத்தி உடன்போக்குப் பயணம் மேற்கொண்டதைக் கூறுகின்றன.

2.3.5.2 கண்டோர் கூற்று

சுரத்திடைச் செல்லும் தலைவன் தலைவியைக் கண்டோர்,

வேய் பயி லழுவ முன்னி யோரே

- (குறுந்.7:6)

என மணம்புரியாது உடன்போகும் இவர்கள் நிலை இரங்கத்தக்கது என்றும்,

“இவன் இவளது கூந்தலைப் பிடித்து இழுக்கவும், இவள் இவனது புள்ளிய தலைமயிரை வளைத்து இழுப்பாளாய் ஓடவும் இவர்தம் மோதலை அன்புடைய செவிலித்தாயால் இடைமறித்துத் தடுக்கவும் ஒழியாமல் அயன்மை உடைய சிறுபூசல் புரிவார்களாக முன்பிருந்தனர். இணையாகப் பொருந்தக் கட்டிய மலர்மாலையை போல இவர்கள் ஒருமை உள்ளவராய் மனம் கூடி மகிழும் இயல்பை இப்பொழுது உண்டாக்கினாய். ஊழே, நிச்சயமாக நீ நன்மையை உடையாய் ஆவாய்”(குறுந்.224)

என விதியை வாழ்த்திக் கூறிச் செல்கின்றனர்.

2.3.5.3 தாய் தேடலும் கண்டோர் மொழிதலும்

தன் மகள் வேறொரு ஆடவனுடன் உடன்போக்குச் சென்றதை அறிந்த செவிலித்தாய், அவளைத் தேடிக் காட்டிற்குச் செல்கின்றாள். அவ்வாறு செல்கையில் காட்டின் கண் எதிர்ப்பட்ட பெண்மானிடம்,

..... ஈங்கு ஓர்

தொலைவுஇல் வெள்வேல் விடலையொடு, என்மகள்

இச்சுரம் படர் தந்தோளே, ஆயிடை

அத்தக் கள்ளர் ஆ தொழு அறுத்தென

பிற்படு பூசலின் வழிவழி ஓடி

மெய்த் தலைப்படுதல் செல்லேன் இத்தலை

நின்னொடு வினவல் கேளாய்”

- (அகம்.7:11-17)

எனத் தன் மகள் சென்ற வழியைக் கேட்கின்றாள். தொடர்ந்து இடைச் சுரத்தில் தன் பெண்ணைத் தேடிக் கையற்றுப் புலம்பவும் செய்கிறாள். இதனை,

காலே பரி தப் பினவே கண்ணே

நோக்கி நோக்கி வாளிழந் தனவே

- (குறுந்.44)

என குறுந்தொகை குறிப்பிடுகிறது. அவ்வாறு வருந்தும் தாயிடம்,

“நெடிய சுவர் சூழ்ந்த நல்ல இல்லத்தில் மயங்கி ஒடுங்குதற்கான துன்பத்தை அடைபவளே, நின் முதற் சூலில் தோன்றிய மகளாகிய தலைமகள் தன்னை விரும்பிய காதலனுடன் சேர்ந்து சிறு கண்களையுடைய யானைகளும் புலிகளும் திரியும் வழிகளைக் கடந்து சென்றாள். ஆதலால் நீ வருந்தாதே” (ஐங்.386)

என கண்டோர், சுரத்தில் கண்ட தலைவியின் நிலையைக் கூறித் தாயை ஆறுதல் படுத்துகின்றனர்.

இவை மட்டுமின்றி, தலைவியும் தான் காட்டில் பார்த்த அந்தணரிடம் தன்னுருக்குச் சென்றால் தன் தோழிகளிடத்துத் தன் நிலையைக் கூறும்படி அமைவதை,

கடுங்கட் காளை யொடுநெடுந் தேர்ஏறிக்
கோள்வல் வேங்கைய மலைபிறக் கொழிய
வேறுபல் அருஞ்சுரம் இறந்தனள் அவளெனக்
கூறுமின் வாழியோ, ஆறுசெல் மாக்கள்
நல்தோள் நயந்து பாராட்டி
எற்கெடுத்து இருந்த அறனில் யாய்க்கே

- (ஐங்.385)

என்று வினவுகிறாள்.

2.3.5.4 தலைவன் தலைவி திரும்பி வரல்

தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கு நிகழ்த்திய பின்பு, மீண்டும் தன்னுடைய ஊருக்கு வரும் பாடல்களும் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. மேலும், உடன் போன தலைவி மீண்டும் தலைவனுடன் வந்தாள் என்பதை அயலவர் தாயிடம் கூறுகின்றனர். இந்நிகழ்வை,

எவ்வ நெஞ்சிற்கு ஏமம் ஆக
வந்தனளோ நின் மடமகள்
வெந்திறல் வெவ்வேல் விடலை முந்துறவே

- (ஐங்.393:3-5)

என ஐங்குறுநூறு சுட்டுகிறது. இவ்வாறு தலைவி தலைவனுடன் மீண்டு வந்தமையைத் தாய் தன் சுற்றத்தாரிடம் சென்று,

“கொடிய சுரத்தைக் கடந்து சென்ற அழகிய சிலவாகிய கூந்தலையும்
சிறிய பெண்மாணைப் போன்றவளுமான இளையவள் மீண்டு வந்தனள்,
வாருங்கள் காட்டுகிறேன்”(ஐங்.394)

எனக் கூறுகிறாள்.

இவை தவிர தலைவன் தோழியிடம் தாங்கள் சென்ற உடன்போக்குப்
பயணத்தைப் பற்றி இடையில் உண்டான ஒரு நிகழ்வையும் கூறுகிறான்.
அந்நிகழ்வைச் சுட்டும்போது,

“தோழியே, பாலை நிலத்தில் புலியின் ஓசையையும் வேடரின் துடி
ஒலியையும் கேட்பின் இவள் அச்சம் கொள்வாள் எனக் கருதினோம்.
அதனால் அவளது கவனத்தைத் திருப்ப, நின் பின்புறத்தைக் காண்போம்.
சிறிது நடப்பாயாக என்று சொல்ல அவள் நாணம் கொண்டு ஒதுங்கி
நின்றாள்” (அகம்.264)

எனத் தன் பயண அனுபவத்தைக் கூறுகின்றான்.

2.3.5.5 தலைவியின் வீடு நோக்கிய தாயின் பயணம்

தலைவி தலைவனுடன் மணம் முடித்துத் தன் கொழுநன் வீடுசென்று
விடுகின்றாள். அப்பொழுது தலைவியின் இல்லற வாழ்வைக் காணத்
தலைவியின் தாய் அவள் வீடு நோக்கிப் பயணிக்கிறாள். இங்கு செவிலித்தாயின்
பயணமே இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. தொடர்ந்து தலைவியின்
வீடு சென்ற அவள் தலைவி இல்லறம் நடத்தும் அழகை நற்றாயிடம் எடுத்துக்
கூறுகின்றாள்.

“முற்றிய கட்டித் தயிரைப் பிசைந்த காந்தள் மலரைப் போன்ற மெல்லிய
விரலைத் துடைத்துக் கொண்டு ஆடையைத் துவைக்காமல் உடுத்திக்
கொண்டு, குவளை மலரைப் போன்ற மையுண்ட கண்களில் தாளிப்பினது
புகை மணப்பதானே துழாவிச் சமைத்த இனிய புளிப்பை உடைய

குழம்பை, தன் தலைவன் இனிதென்று உண்பதனால் தலைவியின் முகமானது நுண்ணியதாய் மலர்ந்தது” (குறுந்.167)

இவ்வாறு தலைவி தன் தலைவனுக்கு வேண்டியவற்றை அவன் மனம் மகிழும்படிச் செய்து தருகின்றாள் என செவிலித்தாய் நற்றாயிடம் கூறி மகிழ்கின்றாள். ஐங்குறுநாற்றில் ‘செவிலி கூற்றுப் பத்து’ என்னும் பகுதி முழுவதும் செவிலித்தாயின் ‘கடிமனை’ பயணம் பற்றியே பேசப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

2.3.5.6 தோழியின் பயணம்

செவிலி தலைவியின் வீடுநோக்கிச் செல்வதைப் போல், தோழியும் தலைவியின் இல்லற வாழ்வைக் காண, தலைவியின் இல்லத்திற்குப் பயணம் செய்கிறாள். அங்குத் தலைவன் தலைவியின் அன்பு வாழ்வைக் கண்டு மகிழ்கின்றாள். இந்நிகழ்வு,

தொல்லைத் திங்கள் நெடு வெண்ணிலவின்

மணந்தனன் மன்னெடுந் தோளே

இன்றும், முல்லை முகை நாளும்மே

- (குறுந்.193:4-6)

எனத் தலைவன் உன்னை மணந்து கொள்ளும் நாளளவும் உன் நலம் சிதையாமல் ஆற்றினாய் எனத் தோழி தலைவியைப் பாராட்ட, அவளிடம் தலைவன் களவிற செய்த தண்ணளி இன்றளவும் மாறாது என்னைப் பாதுகாக்கிறது எனக் கூறுகின்றாள். இவ்வாறு இருந்த களவு வாழ்வு கற்பு வாழ்வான திருமணத்தில் இணைந்த பின், தலைவி கணவனின் இல்லம் செல்கிறாள்.

பிறகு சில நாள் சென்றபின் தோழி, தலைவியின் இல்லத்தைப் பார்த்து வரச் செல்கிறாள். போனாள். அங்குத் தலைவன் தன் இல்லத் தலைவியைக் களவுக் காலத்து ஆறுதல் கூறி, நன்கு ஆற்றுவித்தாய் எனப்

புகழ்ந்து கூறும் பாடல்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. சான்றாக குறுந்தொகையில் 170, 201, 352, ஆகிய பாடல்களும் நற்றிணையில் 35, 131, 294 ஆகிய பாடல்களும் தோழியின் கடிமனைப் பயணத்தைக் கூறுகின்றன.

2.3.6. பாலைநிலப் பயணம்

அக நிலையிலும் புற நிலையிலும் சமூக நெறிகள் ஓரளவிற்கு ஒழுங்கமைவுக்குள் இருந்ததைச் சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. அவ்வகையில் பாலைத்திணை தெளிவுறுத்தம் பதிவுகள் யாவும் சமூகவியல் சார்ந்த பயண வழிமுறைகள் மற்றும் அது சார்ந்த துன்பங்களையும் அடையாளப்படுத்துகின்றன.

சங்க காலத்தில் திணைக்கட்டமைப்பு முறையில் சமூகக்குடிகள் நிலைபெற்றிருந்தன. இவ்வாறு அமைய காடு, மலை, கழனி, கடற்கரைப் பகுதிகள் ஆகியவை மக்கள் வாழிடங்களாக மாற்றம் பெற்றன. இந்த நான்கு நிலத்திலும் வாழ்ந்த மக்களும் சமூக, பண்பாட்டு ரீதியிலான ஒற்றுமைக் கூறுகளும், நிலவியல் சார்ந்த சிறப்புக் கூறுகளும் இருந்து வந்தன. அதன் வழி இயற்கை வாழ்வியலும் பயணங்களும் நிகழ்ந்தன.

சங்க கால வாழ்வியலில் மன்னர், மக்கள் பற்றிய புனைவுகள் யாவும் சிறுசிறு அளவில் இயற்கையோடு இணைந்த நிலையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இவை மட்டுமின்றி, சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் அவற்றோடு போர், தானம், நட்பு, காதல், கற்பு, இல்லறம், பண்பாடு, புழங்கு பொருள்கள் ஆகியனவற்றையும் எடுத்துரைப்பனவாக அமைந்துள்ளன.

நான்கு நிலங்களான குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகியவை அந்தந்த நிலங்களில் வளர்ச்சி பெற்ற தன்மையை எடுத்துக் கூறுவனவாக அமைந்திருந்தன. மாறாக ஆனால் பாலைத்திணை என்பது மக்கள் வாழ்வதற்கான ஒரு தனிப்பட்ட பகுதியாகவோ, நிலமாகவோ இல்லாமல் பயண

வழிகளைக் காட்சிப்படுத்தும் ஒரு உத்தியாகவே சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

ஏனெனில் தமிழ் நிலப்பரப்பில் பாலை நிலம் என்ற ஒன்று தனியாக எங்கும் இல்லை. அவ்வப்போது கால இடைவெளியில் நிகழும் இயற்கை மாற்றங்களின் காரணமாக முல்லையும் குறிஞ்சியும் தம் இயல்பில் திரிந்து வறட்சியின் காரணமாகப் பாலை நிலத்தின் இயல்பினைப் பெறும் என்பதை

முல்லையுங் குறிஞ்சியும் முறைமையின் திரிந்து

நல்லியல் பிழந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப்

பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்

- (நாடுகாண் காதை, சிலப்பதிகாரம்)

என்று பிற்காலத்தில் தோன்றிய சிலப்பதிகாரம் பதிவு செய்துள்ளது.

மேற்சொன்ன நான்கு நிலங்களில் வாழும் மக்கள் ஏதேனும் ஒரு காரணத்திற்காகப் பிரியும்பொழுது பயன்படும் ஒரு வழிதான் பாலை நிலமாகும். பிரிவின் துயரையும் வழிப் பயணத்தின் தன்மையையும் பாலை நிலத்தின் வெம்மையோடு இயைந்து பாடுவதன் மூலம் சங்கப் புலவர் பிரிவுத் துயரின் அருமையை உணர்த்தும் ஒரு உத்தியாக இதனைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அதனாலேயே பாலைத்திணைப் பாடல்கள் பிரிவை மையமிட்டதாகவும், சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் எண்ணிக்கையில் மிகுதியாகவும் உள்ளன.

நான்கு நிலங்களின் அடிப்படையானது இயற்கை வளத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டது. அதனால் அந்நிலங்களில் நிகழ்ந்த மாற்றங்களினாலும் அதன் விளைவான வறுமையினாலும் பெரும்பாலானோர் வறுமையை நீக்கும் பொருட்டு குடும்பத்தை விட்டு, தலைவியை விட்டு பிரிய நேரிடுகின்றது. இச் செயல்களில் பெரும்பாலும் ஈடுபடுபவர்கள் ஆண்களே ஆவர்.

மேலும், இவர்கள் தங்கள் இருப்பிடத்தை விட்டுப் புலம்பெயர்ந்து வேறு இடங்களுக்குச் செல்லும்போது பிரிதல் என்பது ஒரு முக்கிய நிகழ்வாக சங்கப்

பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டன. குறிப்பாக, புலம்பெயர்வையும் இடப்பெயர்வையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட பிரிதல் பாலைத் திணையின் உரிப்பொருளாக அமைகின்றது.

பாலைத்திணை என்பது மக்கள் வாழ்வியலில் இன்றியமையாத ஒன்றான பிரிவு நிலையைக் குறிக்கும் குறியீடு ஆகும். இப்பின்னணியில் குறிஞ்சி ஒன்றே கூடலைச் சார்ந்திருக்க பிற திணைகளான முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகியன ஒரு நாள் அல்லது ஒரு சில நாட்கள் பிரிவை மட்டும் மையமிட்டதாக இருந்தன.

மேலும், குடும்பக் கட்டமைப்பு, எதிர்கால வாழ்க்கை நலன் என்பனவற்றைக் கருத்தில் கொண்ட தலைவன் பொருள்தேடிச் சென்றதைப் பாலைத்திணைப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. சமுதாய மரபையும், பொருளாதாரம் என்பது வாழ்க்கையில் எந்த அளவுக்குத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது என்பதையும் இத்திணைகள் காட்சிப் படுத்துகின்றன.

பிரிவின்கண் மேற்கொள்ளப்படும் பயணங்களால் செல்வழியல் எவ்வகையான துன்பங்களை எல்லாம் சந்திக்கின்றனர் என்பதைப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. இப்பின்னணியில் பெரும்பான்மையான பாலைத்திணைப் பாடல்கள் உடன்போக்கையும் பொருள் தேடலையும் மையப்படுத்தி நகர்கின்றன.

அவ்வகையில் ஒரு தலைவன் பொருள்தேடிச் செல்லும் பொருட்டுத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்கையில் தனக்கு இன்பம் தரும் பொருள் தலைவியைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை; அவளுக்கு இணையானவர் யார் உளர்? என்று கூறித் தன்பிரிவைத் தவிர்த்த நிலையையும் ஒரு பாடல் எடுத்துக் கூறியுள்ளது. இதனை,

மருந்தெனின் மருந்தே; வைப்பெனின் வைப்பே

அரும்பிய சுணங்கி னம்பகட் டிளமுளைப்

பெருந்தோ ணுணுகிய நுசப்பிற்

கல்கெழு கானவர் நல்குறு மகளே

- (குறுந்.71)

எனும் பாடல் இதனை உணர்த்துவதைக் காண முடிகின்றது. தன் நோயை நீக்கும் அருமருந்தாகவும், துன்பத்தை நீக்கும் செல்வமாகவும் தலைவியே திகழ்கின்றாள் என்பதால் நான் ஏன் பொருளைத்தேடி வேறு எங்கும் செல்லவேண்டும் என்ற குறிப்பு, பயணத்தடைக்குக் காரணம் தலைவியின் அன்பே என்பதை இந்தப் பாடலின் வழியாகப் புலப்படுகிறது.

இதேபோன்று சமூக வழக்குகளில் காதல் என்பது இன்றியமையாத ஒன்றாக இருந்து வருகின்றது. மேலும் காதல் என்றாலே சிக்கல் என்ற எண்ணம் காலந்தோறும் நடைமுறையில் பெரும்பான்மை இருந்து வருகின்றது. மாறாக சங்கப் பாடல்கள் காட்டும் காதல் என்பது குறிக்கோள் நெறியைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளதை சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி சிறப்பாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்நிகழ்வு,

.....நல்மா மேனி

புனற் புணை யன்ன சாயிறைப் பணைத்தோள்

மணத்தலும் தணத்தலு மிலமே;

பிரியின் வாழ்த லதனினு மிலமே

- (குறுந்.168)

எனும் பாடலில் தலைவன் தான் தலைவியைப் பிரிந்தால் அவள் மேனியின் எழில்நலம் வாடிப் போய்விடும் என்றும் அவளது தோள்கள் மெலிந்து போகும் என்றும் அத்தகைய தலைவியைப் பிரிந்து வாழ்தல் இயலாத ஒன்று என்றும் தலைவன் தான் பொருள்தேடிச் செல்ல வேண்டிய பயணத்தை மாற்றிக் கொள்கிறான்

சமூகக் கட்டமைப்பு என்பது உறவுகள் பின்னிப்பிணைந்து நீடித்துச் செல்லும் அன்பின்வழி அமைவதாகும். அவ்வகையில் அன்புடன்கூடிய உறவு

கொண்ட காதலர்களின் வாழ்வியல் தொடர்ச்சியை அன்றைய காலத்தில் உடன் போக்கு மேற்கொண்டாயினும் தன் காதலை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் பாங்கினை,

*ஊர்அலர் எழ, சேரி கல்லென
நெல்லிதின்ற முள்ளயிறு தயங்க
உணல் ஆழ்ந்திசினால் அவரொடு*

- (குறுந்.262)

எனும் பாடலில் தலைவி காதலின் ஒருமித்த பண்பிற்காக உடன்போக்கு எனும் பயணச் செலவை மனநிறைவுடன் ஏற்றுக் கொண்ட நிலையினைக் காண முடிகின்றது.

2.3.6.1 உடன்போக்கின் வழிநிலைகள்

ஒருமித்த காதல் உணர்வு கொண்ட தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்குச் சென்றுவிடுகின்றனர். ஆனால் கற்பு என்பது தாய் திகைப்பவும் புகழவும் அமைந்த குடும்ப வழி ஆகும். இதன்வழி கற்பு என்பது ‘முன்னோர் சொல்நெறி பிழையாது நின்றல்’ என்பதை உணர்த்துவதனைக் காணலாம். அவ்வகையில், உடன்போக்குச் சென்ற தலைவியின் வழித்துன்பங்களை எண்ணிச் சொல்வனவாகப் பின்வரும் பாடல் விளக்கம் அமைகின்றது.

*“செம்பொன்னால் செய்த பாண்டத்திலே பொரியோடு கலந்த பாலைக்
கொடுக்கும் போதெல்லாம் சரியாக அருந்தவும் செய்யாதாள்; அது அதிகம்
என்று சொல்லி உண்ண மறுப்பவள். அத்தகைய வளம்பொருந்திய
வாழ்க்கையினை மேற்கொண்டிருந்த தலைவி இப்போது சொல்லொணாத
துயரங்களைத் தரும் உடன்போக்குச் சென்று விட்டாள். நிழலே இல்லாத
வழி, நீரும் அற்றுப் போன வறண்ட நெறி, இந்த வழியிலே வீரக்கழலை
அணிந்த காவலன் காவலாக வர விரைந்துசென்றாள். நீர் வறண்ட*

சுனையிலே காய்ந்து சூடேறிப்போன கலங்கல் சேற்று நிரை
நல்லென்னும் ஒசைப்படக் குடிப்பதற்கு எவ்வாறுதான் துணிந்தாளோ?
வீட்டிலே பாலைக் குடிப்பதற்கு மறுப்பவள் பாலை நிலத்துச் சேற்றுத்
தண்ணீரை எப்படித்தான் குடிப்பாளோ? என வியத்தலும், அது அவள்
கொண்ட கற்பு நிலையின் தலையாயப் பண்பென வியந்து,
விடையிறுத்தலுமாகிய நிலைப்பாட்டினை,”

நிழல்ஆன்று அவிந்த நீர்இல் ஆர்இடைக்

கழலோன் காப்பக் கடுகுடி போகி

அறுசுனை மருங்கின் மறுகுடி வெந்த

வெவ்வெங் கலுழி தவ்வெனக் குடிக்கிய

யாங்கு வல்லுநள்கொ றானே ஏந்திய

செம்பொற் புனை கலத்து அம்பொரிக் கலந்த

பாலும் பல என உண்ணாள்;

கோல் அமை குறுந்தொடித் தளிர்

அன்னோளே

- (குறுந்.356)

எனும் பாடலின் வழி, செல்வச் செழிப்பும் வளமையும் மிக்க தலைவி,
பாலைநிலத்தில் கிடக்கும் சேற்றுத் தண்ணீரைக் குடிக்கவும் ஒருப்பட்டாள்
என்பதால் அவள் தன் காதலின் மீது கொண்ட உள்ளத் திண்மையையும்
அதன்வழி ஏற்பட்ட உடன்போக்குப் பயணத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.
இப்பாடல் தலைவியின் செயலையும் துன்பத்தையும் எண்ணி நினைந்து
செவிலித்தாய் பாடும் பாடலாக அமைந்துள்ளது.

2.3.6.2 பிரிவுத்துன்பங்கள்

தலைவியை பிரிந்து செல்லும் தலைவன் அடையும் பிரிவுத் துன்பங்கள் பற்றிப் சங்கப் பாடல்கள் விரிவாகவே பேசுகின்றன. அவ்வகையில்,

விடர்முகை அடுக்கத்து விறல்கெழு சூலிக்குக்

கடனும்பூணாங்; கைந்நூல் யாவாம்;

புள்ளும் மோராம்; விரிச்சியு நில்லாம்;

உள்ளலு முள்ளா மன்றே – தோழி?

உயிர்குயி ரன்னா கலிற் றம்மின்

றிமைப்புவரை யமையா நம்வயின்

மறந்தாண் டமைதல் வல்லியோர் மாட்டே

- (குறுந்.215)

எனும் பாடலில் தலைவி தலைவன்மீது கொண்ட அன்பு அளப்பரியதாகும். தலைவி தலைவனுக்கு உயிர் போன்றவள் இமைப்பொழுதும் நம்மால் பிரிந்திருத்தல் இயலாது; இந்த இயல்பை உடைய நம்மை மறந்த அவர் ஆங்குத் தங்குதலையே கருதினவராக இருக்கின்றார். ஆதலால் தலைவன் மீண்டு வருதல் வேண்டிக் கொற்றவைக்குப் பலியிடுதல், அதற்கு நோன்புகள் மேற்கொள்ளல் அது பற்றிப் புள்ளின் நிமித்தம் பார்த்தல், நற்சொல் கேட்டல் ஆகியன அனைத்தும் நடைபெற்றுள்ளது. தலைவன் தன்னிடத்துத் திரும்பி வரும்வரை யாம் கொற்றவைக்குப் பலிக்கடன் நேர்ந்து கொள்ள மாட்டோம். கையில் காப்பாக நூல் யாத்தலையும் செய்ய மாட்டோம். அது பற்றிய புள்ளின் நிமித்தங்களும் பார்க்கமாட்டோம். நற்செயல் கேட்டு நிற்க மாட்டோம் என்று பிரிவின் துயரினால் செய்யாத செயல்களைத் தலைவி பட்டியலிடுகின்றாள்.

மேலும், தலைவன் தன்னை மறவாமை ஒன்றே தான் உயிர் தரித்திருப்பதற்கு ஏதுவாக உள்ளது. அவரும் மறந்துவிட்டால் தான் உயிர்வாழ்தல் பொருளற்றது என்று தலைவி ஏங்குவதாக அமைந்துள்ளது.

2.3.6.3 பொருள் பிரிவு

இல்லற வாழ்வின் வளமைக்கும், புற வாழ்வின் சிறப்பிற்கும் பொருள் வளம் இன்றியமையாத ஒன்றாகும். அதன்பொருட்டே திருவள்ளுவரும் ‘பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லாகியாங்கு’(குறள்.247) என்று வலியுறுத்துகிறார்.

பொருளீட்டுதல் எவ்வாறு முக்கியமானதோ அதுபோலவே ஈட்டிய பொருளைப் பிறர்க்கு அளித்தலும் சமூக மேம்பாட்டிற்குக் காரணமாக அமையும். அதுவே வாழ்க்கை அறமுமாகும். பொருளுக்காகப் பிரிவது ஆடவர் பண்பாகும். அவ்வாறு பிரிந்து சென்றவர் திரும்பி வரும் காலம் வரை தலைவி ஆற்றியிருத்தல் அவளது கடமையென்றும் சங்கப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறு தலைவன் தன்னுடைய நலத்திற்காக மட்டுமின்றி பிறர் நலத்திற்காகவும் பொருள்தேடிப் பயணம் செய்கின்றான்.

“பொருள் என்பது சங்க காலத்தில் பலராலும் போற்றத்தக்க ஒன்றாக மட்டுமின்றி அவ்வுடைமையால், அறம் என்னும் உயர்தகவினைப் புரியவும் அதன்வழிப் புகழ்பெறும் உயர் மதிப்பினை அடையவும் ஆகும் எனக் கருதப்பட்டது. நில்லா உலகத்திலிருந்து நில்லாப் பொருள்வழி நிலைத்த புகழ் பெறலாம் என எண்ணினார் என்கிறார். கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்” (1994:122)

ஆதலால் தனிமனித வாழ்க்கை மேம்படுவதற்குப் பொருளே முக்கியமானதாகத் திகழ்கின்றது. அதனைத் தேடிச் செல்லும் முயற்சியில் தலைவன் பல பயணங்களை மேற்கொண்டிருக்கின்றான். செல்வழியில் பல இடையூறுகளையும் துன்பங்களையும் சந்தித்திருக்கின்றான்.

அவ்வகையில் தன் முயற்சியில் ஈட்டிய பொருளைக் கொண்டே தம் இல்லற வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டும் என்பது சங்க காலத்தின் உயர்குறிக்கோள் நெறியாக அமைந்திருந்தது. முன்னோர் தேடிவைத்த செல்வத்தைக் காட்டிலும் பிச்சை ஏற்கும் சிறு முயற்சியைக் கொண்டாவது

பொருள் சேர்த்து இல்லறம் நடத்தி வாழ்வதே சிறந்ததாகும். இது சங்ககால மக்கள் கொண்ட நெறியாகும். இதனை,

உள்ளது சிதைப்போர் உளரெனப்படார்

இல்லோர் வாழ்க்கை இரவினும் இளிவுஎனச்

சொல்லிய வன்மை தெளியக் காட்டிச்

சென்றனர் வாழி தோழி

- (குறுந்.283)

என்னும் பாடல் தெளிவுறுத்துவதைக் காணமுடிகின்றது.

முன்னோர்கள் சேர்த்து வைத்த செல்வத்தைப் போற்றிக் காப்பது ஒன்றே தன் கடமை எனவும் அதனைக் குறைப்பதற்கோ அழிப்பதற்கோ யாருக்கும் உரிமை இல்லை எனக்கருதி அக்காலத்தில் அதனை மரபாகப் பின்பற்றியுள்ளனர்.

அவ்வாறன்றி ஒருவன் தன் முன்னோர்கள் தேடி வைத்திருந்த செல்வத்தை ஒருவன் தன் இன்பத்தின் பொருட்டுச் செலவழிப்பான் எனில் அவன் இறந்தவனாகவே கருதப்பட்டான். அது இரந்துண்டு வாழ்வதைவிட இழிவானதாகவும் பார்க்கப்பட்டது.

தனக்குப் பயன்படும் தலைவியோடு வாழும் வாழ்க்கையைவிட பிறர்க்குப் பயன்பட்டு வாழ்வது இன்றியமையாதது ஆகும். அதற்குப் பொருள் முக்கியமானதாகும். ஆதலால் தலைவன் பொருளீட்டுதல் பொருட்டு பிரிதலும், பயணம் மேற்கொள்ளலும் முதன்மையான கடனாகக் கொண்டு செயல்பட்ட நிலையினை,

நசை நன்கு உடையார்

- (குறுந்.213)

என்ற பாடல் வரி வெளிப்படுத்துகின்றது.

பொருள் ஈட்டுவது மட்டுமே தன்னுடைய கடமை என்று செல்லும் தலைவனுக்குப் பயணத்தின்போது ஏற்படும் துன்பங்களும் இடையூறுகளும்

எவ்வகையிலும் அவன் கடமையைத் தடைசெய்வது கிடையாது. ஏனெனில் அச்செயலே அவன் இவ்வாழ்வின் மேன்மைக்கு அடிப்படையாக அமையும்.

2.3.6.4 உடன்போக்கு

உடன்போக்கில் தன் மனம் நிறைந்த ஆடவனைக் கணவனாகப் பெற்று இல்லறம் நடத்தும் பெண்களுக்கு மகளிர் ஆதரவும் தந்துள்ளனர். இதனை உடன்போக்குத் துறை குறித்த பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

எடுத்துக்காட்டாக, தன் மகளை உடன்போக்கில் அனுப்பி வைக்கும் தாய், அவள் எதிர்கொள்ளப் போகும் துயரங்களை முன்னரே அறிந்திருக்கிறாள். எனினும் அவளது வாழ்க்கை ஒன்றிணைப்பு அவளுக்கு அனைத்து வகையான மனச்சுமைகளையும் நீக்கும் அருமருந்தாக அமையும் என்ற நம்பிக்கை வெகுவாக இருந்திருக்கின்றது. இதனை மகட்ப்போக்கிய செவிலித்தாய் தெய்வத்திற்கு வேண்டியதாக அமையும் கீழ்க்காணும் பாடலில் காண முடியும். இதனை,

ஞாயிறு காயாது மாரநிழற் பட்டு

மலைமுதற் சிறுநெறி மணன்மிகத் தாஅய்த்

தண்மழை தலையின் றாக - நந்நீத்துச்

சுடர்வாய் நெடுவேற் காளையொடு

மடமா வரிவை போகிய சுரனே

- (குறுந்.378)

தன் மகள் நிழலில்லாத பாலை நிலத்தில் செல்கிறாள் என்பதை அறிந்த தாய் அவள் எந்த இடையூறும் இல்லாமல் செல்ல வேண்டும் என இயற்கையை வேண்டுகின்றாள். மேலும், சுட்டெரித்துத் தகித்துக் கொண்டிருக்கும் சூரியன் தன்னுடைய வெப்பக் கதிர்களை தணித்தும், மரங்கள் நிழலுடையவையாகவும் இருக்க வேண்டும். அவள் செல்லும் வழிப்பயணம் நடப்பதற்கு இனியதாக

இருத்தல் வேண்டும் என்றும், வழியில் அவர்கள் குடிப்பதற்கு நல்ல நீர் கிடைக்க வேண்டும் என்றும் தெய்வத்தை வேண்டுவதும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

மேலும், உடன்போக்குப் பயணத்தால் ஏற்படும் சிக்கல்கள் அவர்களைத் துயரில் ஆழ்த்துவனவாகவும் உள்ளன. காதல் கண்ட இணையர்கள் பற்றி அம்பலும், அலரும் கூறி ஏளனம் செய்யும் ஊரார்தான் ஒரு கட்டத்தில் அவர்களின் துயரநிலையைக் கண்டு வருத்தம் கொள்ளவும் செய்கின்றனர். மேலும், உடன்போக்குப் பயணம் மேற்கொண்ட காதலர்களை அழைத்துத் தங்கள் ஊரில் தங்கி பொழுது விடிந்த பின்னர் செல்லுமாறு அறிவுறுத்துவதனை,

எல்லு மெல்லின்று பாடும் கேளாய்

செல்லாதீமோ சிறுபிடி துணையே

வேற்றுமுனை வெம்மையிற் சாத்துவந்

இறுந்தென

வளையனி நெடுவேள் ஏந்தி

மிளைவந்து பெயருந் தண்ணுமைக் குரலே

- (குறுந்.390)

எனும் பாடல் வழி அறிய முடிகிறது. காதலனும் காதலியும் பாலைப் பயணத்தில் வந்து கொண்டிருப்பதனைக் கண்ட ஊரார், நீங்கள் இனிப் பயணம் மேற்கொள்ள வேண்டாம்.

ஏனென்றால் கதிரவன் கதிர்கள் மறைந்துபோயின. அதோ அந்த ஓசையைக் கேளுங்கள் அது வணிகர்கள் வேடர்கள் துணையுடன் தண்ணுமைப் பறையை ஒலித்துக்கொண்டு, தன்னுடைய பொருள்களை கள்வர்களிடமிருந்து காக்கவேண்டி வந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஆதலால் இப்பொழுது செல்வதைவிட்டு காலையில் செல்வீராக என்று ஊர் மக்கள் பாலைவழிப்பயணத்தின் இடையூறுகளை உடன்போக்கின்வழி எடுத்துரைக்கின்றனர்.

2.3.7 பாலைவழித் துன்பங்கள்

பொருள்தேடியோ, உடன்போக்கினாலோ அல்லது வேறு ஏதேனும் காரணங்களுக்காகவோ பிரிய நேரிடும்போது பாலை வழிப்பயணம் மேற்கொள்வது தவிர்க்க இயலாத ஒரு செயலாக அமைகிறது.

அவ்வகையில் எறும்பின் புற்றுக்களைப் போன்ற குறுகிய தோற்றத்தை உடைய பல பாறைகள் நிறைந்தனவாக நிலத்தின் தன்மை உள்ளது. அவை கொல்லன் உலைக் களத்தில் உள்ள பட்டடைக் கல்லைப் போன்று சூடேறிக் கிடக்கின்றன. அங்கு வளைந்த வில்லினை ஏந்திய வேட்டுவர், அப்பாறையின் மீதேறித் தங்கள் அம்புகளைத் தேய்த்துக் கூர்மைப்படுத்திக் கொண்டிருப்பர். அவ்வழிச் செல்வோர்மீது அவ்வம்புகளை விடுப்பார்கள் என்ற செய்தியானது,

எறும்பி யளையிற் குறும்பல் கனைய

உலைக்க லன்ன பாறை யேறிக்

கொடுவி லெயினர் பகழி மாய்க்கும்

கவலைத் தென்ப வவர்சென்ற வாரே

- (குறுந்.12)

என்ற பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது. பாலைநிலத்தில் காத்திருக்கும் வழிப்பறிக் கள்வர்கள் தமது அம்புகளைச் சீர்செய்யும் பொருட்டு. அவற்றைத் தம் கூர்மையான நகங்களால் புரட்டிப்பார்க்கும் நிலையினை,

..... கள்வர் தம்

பொன்புனை பகழி செப்பங் கொண்மார்

உகிர்நுதி புரட்டும் ஓசை

- (குறுந்.16)

என்னும் அடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

பாலைநிலக் கள்வர்கள் எமனை ஒத்த இயல்பை உடையவர்கள். அவர்கள் வழிப்பயணம் மேற்கொள்வோரை மறித்துப் பொருளுக்காக அவர்களைக் கொல்லவும் செய்வர். அவ்வாறு கள்வர்களால் இறந்துபட்ட உடல்களை உண்பதற்காகப் பருந்துகள், அவை மிகுந்து பெருத்து அழுகிய நிலை ஏற்படும் வரை காத்து நிற்கக்கூடிய அளவிற்குக் கொடுத்துன்பத்தை உடையது பாலைநிலவழிப் பயணம் என்பதை,

கூற்றத்தன்ன கொலைவேன் மறவர்

ஆற்று இருந்து அல்கி வழங்குநர்ச் செகுத்த

படுமுடை பருந்து பார்த்திருக்கும்

நெடுமுதிடைய நீர்இல் ஆறே

- (குறுந்.283)

என்னும் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. இதேபோல் பாலைவழிப் பயணம் துன்பத்தைத் தருவதோடு, நீரின்றித் துன்பப் படக்கூடிய அளவிற்குக் கொடுமையானது இயல்பினை உடையது என்பதனை கலித்தொகையும் குறிப்பிடுகிறது.

காட்டுப் பசுக்கள் பாலை நிலத்தில் நீர்த்தேவைக்காகக் கற்றாழையை நாடிச் சென்றால் அதுகூடக் காய்ந்திருக்கும். அவ்வழியே செல்வோரை எதிர் பார்த்திருக்கும் கள்வர்கள் சுரையினால் செய்யப்பட்ட அம்பை வழிச்செல்வோர் மீது எய்தி, அது அவர்கள் உடம்பில் தைத்து இரத்தம் வெளியேறிக் கொண்டிருக்கும். அப்போது துன்பப்படும் அவர்கள் நாவறண்டு நீர், கேட்கும்போது அங்கே உதவுவதற்கு யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். மாறாக கண்களிலிருந்து வெளிப்படும் கண்ணீரே அவர்களுக்குத் தண்ணீராக மாறக்கூடிய அளவுக்குத் துன்பம் நிறைந்த பயணம் பாலைவழிப் பயணமாகும். அதனால் என்னையும் உடன் அழைத்துச் செல்லுங்கள் என்று தலைவி கூறுவதாகப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ பாடியுள்ளார். இச்சூழல்,

.....

கண்ணீர் நனைக்கும் கடுமைய, காடுஎன்றால்

என் நீர் அறியாதீர் போல இவை கூறின்

நின்நீர் அல்ல, நெடுந்தகாய்; எம்மையும்

அன்பு அறச் சூழாதே.....

- (கலித்.6)

என விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும் அகநானூற்றில் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ தலைவி கூற்றாக வரும் பாடலில் பாலை வழிப் பயணத் துன்பத்தை அதன் இயல்போடு கீழ்வரும் பாடலில் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

அறன்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையும் என்றும்

பிறன்கடைச் செலாஅச் செல்வமும் இரண்டம்

பொருளின் ஆகும் புனைஇழை என்றுநம்

இருள்ஏர் ஐம்பால் நீர் யோரே

.....

மரல்வாடு மருங்கின் மலைஇறந் தோரே

- (அகம்.155)

பாவ நெறியில் செல்லாத வாழ்க்கையும் பிறரிடம் கையேந்தி நிற்காத நிலையும் பொருளால் ஏற்படும் என்று கூறிய தலைவன், நான் துன்பப்பட்டாலும் என் கூந்தலை நீவிபொருள் தேடிச் செல்கின்றான். அவன் செல்லக்கூடிய பாலை வழிப்பயணமானது பாழ்பட்ட நாட்டின்வழி உள்ளது. அங்கே பசுக்களை ஓட்டிச் செல்லும் கோவலர்கள் ஓடுநிலையில் சீழ்க்கை ஒலி எழுப்பி பசுக்களைக் கிணற்றின் அருகே ஒருங்கிணைத்துப் பெருத்த வாயையுடைய மரப்பத்தலில் கிணற்றிலிருந்து ஆழமாக நீரை முகந்து நீர்வேட்கையுடைய பசுக்களுக்கு ஊற்றும் பொழுது அந்நீர் மணலின் வெப்பத்தினால் உறிஞ்சப்பட்டுவிடும்.

நீர்காய்ந்த வருத்தத்தால் பசுக்களும் கோவலர்களும் சென்று விடுவர்; அவ்வழியாக நீர்வேட்கை கொண்டுவந்த யானை அதே இடத்தில் சென்று நீர்காய்ந்திருப்பதைக்கண்டு வருத்தத்துடன் அந்த ஈரப்பதத்தில் தன் காலடியை மிதித்துச்செல்லும்.

மேலும், அதுபோல் பெரிய புலியும் நீர்வேட்கைக் கொண்ட பாலைநிலத்தில் வர அதுவும் அவ்விடம்சென்று வருத்தத்துடன் யானை மிதித்த அடிப்பாதத்தில் தன் கால் பாதத்தை நடுவில் வைத்துச் செல்லும். இக்காட்சியானது கூத்தர்கள் பின் செல்லும் முழுவின் மார்ச்சனைப் பதிவு போலத் தோன்றும். இப்படி நீர் ஆதாரமற்ற கொடுமையான பாலைநிலத்தில் தலைவன் பிரிந்து செல்கின்றானே என்று தலைவி வருத்தப்படுகின்றாள்.

2.3.7.1 இயற்கையினால் ஏற்படும் பயணம்

மாந்தர்களின் இன்ப, துன்ப நிகழ்வுகளுக்கு ஏற்ப பல்வேறு பயணங்கள் நிகழ்ந்ததைச் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகின்றது. அதுபோல தாம் தங்கியிருக்கும் ஊர்களில் ஏற்படும் இயற்கை நிகழ்வுகளால் கூட, குறிப்பாக பெருமழை காரணமாக வேறு ஊர்களுக்கு இடம்பெயர்வதையும் சங்கப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

எடுத்துக்காட்டாக மழை நிறைந்த குளிர்காலத்தில் கோவலர் தம்முடைய கால்நடைகளுடன் பள்ளமான பகுதியிலிருந்து மேடான பகுதிகளுக்குத் துன்பத்துடன் பயணம் மேற்கொண்டதை,

.....

பொய்யா வானம் புதுப்பெயல் பொழிந்தென

ஆர்கலி முனைஇய கொடுங்கோல் கோவலர்

ஏறுடை இனநிறை வேறுபுலம் பரப்பிப்

புலம்பெயர் புலம்பொடு கலங்கிக் கோடல்

நீடி இதழ்க் கண்ணி நீரலைக் கலாவ

மெய்க்கொள் பெரும்பனி நலியப் பலருடன்

கைக்கொள் கொள்ளியர் கவுள்புடையூறு நடுங்க

- (நெடு.நல்.வா.29)

என நெடுநல்வாடையில் நக்கீரர் பதிவு செய்துள்ளார்.

பாலைத்திணையில் தலைவனும் தலைவியும் அதிகமாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். அவ்வாறு குறிப்பிடப்படும்போது அவர்களின் நிலப்பெயர்களாலும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். தலைவன், தலைவி எந்த நிலத்துக்கு உரியவர்களோ அந்த நிலத்தின் அடிப்படையில் வழங்கும் அவர்களின் பெயர்களை எல்லாப் பாடல்களும் விவரமாகக் கூறிச் செல்லும் போக்கில் சங்கப் பாடல்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

அவற்றை எல்லாம் பாலைத்திணைக்கு உரியதாகக் கொள்ள முடியாது. அவை நான்கு திணைகளோடு கலந்தே இருக்கும். பாலைத்திணை மற்ற திணைகளின் ஒரு பகுதியாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

ஏனெனில் சங்க காலப் புலவர்கள் பாலைத்திணைப் பாடல்களைப் பிற திணைப் பாடல்களிலிருந்து பிரித்தறிய ஒரு வழிமுறையைக் கையாண்டுள்ளனர். அதன்படி அவர்கள் தலைவனை அதற்குரிய சிறப்புச் சொற்களால் குறிக்கத் தொடங்க அதுவே நிலையான வழக்கமாக மாறியுள்ளது. அதன்வழி பாலை வழிப்பயணம் செய்வோர் நில அமைப்பில் எந்த நிலத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதைப் பாடல்களில் குறிப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாக.

சுரன் இறந்தோர் - (குறுந். 215)

காட்டிறந்தோர் - (அகம். 395)

மலை அல்லது குன்றிறந்தோர் - (நற்.18)

பிரிந்திசினோர் - (நற்.241)

மேற்கண்ட தொடர்களில் பாலை வழிப்பயணம் மேற்கொண்டவர் எந்நிலத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதை வறண்ட நிலவழிச் சென்றோர், காட்டின் வழிச் சென்றோர், மலையின் வழியே சென்றோர், பிரிந்தவர் எனப் பல நிலைகளில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதைக் காண முடிகின்றது.

மேலும், சங்க இலக்கியத்தில் தமிழர்களின் கடல் பயணங்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் மிகுதியாகக் கிடைத்துள்ளன. எடுத்துக் காட்டாக, புறநானூற்றில் 66, 126ஆவது பாடல்கள், பட்டினப்பாலையில் 175ஆவது அடி, அகநானூற்றில் 20ஆவது பாடல், பெரும்பாணாற்றுப்படையில் 346-351 அடிகள், நற்றிணையில் 295 ஆவது பாடல் என பல இடங்களில் தமிழர்களின் கடல்வழி பயணங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

மாறாக, தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து கடல்வழியாகப் பயணம் மேற்கொண்டதைப் பற்றியத் திணைப்பாடல்கள் சங்கச் செய்யுள்களில் பெருமளவில் இடம்பெறவில்லை. மதுரை இளநாகனார் பாடல் ஒன்றே தலைவன் கடல் வழியாகப் பயணம் மேற்கொண்டு பிரிந்துசென்றதைக் கூறுகின்றது. (அகம்.255, ஐங்.92) பாலைப் பாடல்களின் முதன்மையான குறிக்கோள் தலைவன் பிரிந்து செல்லும் வழிகளின் துன்பத்தையும் கொடிய இயல்புகளையும் பிரிவினால் ஏற்படும் மன உளைச்சல்களையும் காட்சிப் படுத்துவதே. ஆயினும் ‘முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவோடு இல்லை’ (தொல்.அகத்.980) என்ற தொல்காப்பியர் கூற்றிற்கிணங்க சங்க காலத்தில் கடல்வழிப் பயணம் ஆண்கள் மட்டுமே மேற்கொள்ளக் கூடியதாக இருந்ததால் கடல்வழிப் பயணம் பெரிதும் இடம்பெறவில்லை என்று கருத முடிகிறது.

பயணங்களில் பாலைத்திணையின் நிலத்தின் செல்வாக்குக் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். குறிப்பாக, தமிழகத்தின் வடக்கு எல்லைக்கு மேம்பட்ட பாலைநிலம் அடிக்கடி சங்கப் பாடல்களில் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது. அவ்வகையில் மிகுதியான கோடைகால வெப்பம், கடும் வறட்சி, விலங்குகளின் தொல்லை,

கொடிய கள்வர்களின் வழிப்பறித்துன்பம், உணவு கிடைக்காமை, நீண்டதூரம், வழியெங்கும் பல்வேறு இடையூறுகள் எனப் பல வழித் துன்பங்களைப் பட்டியலிட்டுச் செல்கின்றனர்.

2.3.8 அகத்தூதுப் பயணம்

தலைவன் தலைவி இருவரும் தங்களுக்குள் உண்டான ஊடலைத் தணிக்கத் தூது அனுப்புவர். மேலும், பிரிந்தோரைச் சேர்த்து வைப்பதற்கு இத்தூது மிகவும் அவசியமாகின்றது. இதனை,

*இகழ்மீக் கடவும் இருபெரு வேந்தர்
வினையிடை நின்ற சான்றோர் போல*

- (குறிஞ்சி.27-28)

எனக் குறிஞ்சிப்பாட்டு தூது செல்வோரின் நிலையைக் கூறுகிறது. பாணன். விறலி, தோழி போன்றோர் அக வாழ்வில் அதிகமாகத் தூதுப் பயணம் சென்றுள்ளனர்.

2.3.8.1 பாணனின் தூதுப் பயணம்

தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து சென்று பரத்தையருடன் வாழ்கிறான். அதனால் தலைவி தலைவன்மேல் கோபம் கொண்டவளாய் இருக்கிறாள். பிறகு மீண்டும் தலைவியைக் கூடுவதற்கு நினைத்த தலைவன் பாணனைத் தூதாகத் தலைவியிடம் அனுப்புகின்றான். இதன்படி தூது செல்லும் பாணன் தலைவியிடம் நேரடியாகத் தூது செல்லாமல், தோழியின் மூலமாகச் செய்தியைக் கூறுகின்றான். இதனை,

*இருங்கழி துழைஇய ஈரம்புற நாரை
இறஎறி திவலையின் பனிக்கும் பாக்கத்து*

உவன்வரின், எவனோ? பாண

- (நற்.127:1-3)

எனும் பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

மேலும், தூது வந்த பாணனிடம் தோழி, தலைவன் இல்லாமலேயே கானலில் விளையாடச் செல்வோம் எனத் தலைவி கூறுகின்றாள். ஆகவே தலைவன் இங்கு வரவேண்டாம் எனப் பாணனிடம் தூது சொல்லி அனுப்புகிறாள் தலைவி. இவ்வாறு பாணனிடம் அவனிடம் தலைவியின் நிலையினைக் கூறி, இதனைத் தலைவனிடம் சென்று கூறுவாயாக எனப் பதில் தூதும் அனுப்புகின்றாள். இச்செய்தி,

கண்டாங்கு உரையாய், கொண்மோ பாண!

மாஇரு முள்ளூர் மன்னன் மா ஊர்ந்து

எல்லித் தரீஇய இனநிரைப்

பல்ஆன் கிழவரின் அழிந்த இவள் நலனே

- (நற்.291:6-9)

என இடம்பெற்றுள்ளது. மாறாக, சில இடங்களில் பாணன் நேரடியாகத் தலைவியிடமே தூதுப் பயணம் வந்த காரணத்தைக் கூறிவிடுகின்றான். சொல்வான். அத்தூதைத் தலைவி ஏற்றும் கொள்வதுடன், மறுத்தும் கூறுவாள். இந்நிகழ்வு,

..... **ஊர நின்னிணும்**

பாணன் பொய்யன் பல சூளினனே

- (ஐங்.43:3-4)

எனப் பாணன் தலைவனின் வாயிலாகத் தலைவியிடம் வந்ததையும், அவள் தெளியும்படி பலவற்றைக் கூறியதையும், சொன்னான். அதனை அவள் மறுத்துரைத்த நிகழ்வையும் அறிய முடிகின்றது. பிறகு பாணனும் தலைவனும்

சேர்ந்துவர நின்னைவிட நினக்குத் தூதாய் வந்த பாணன் பல பொய்களையும் சூள்களையும் கூறுபவன் எனப் பாணனை இகழ்கின்றான். இதேபோன்று, மற்றொரு பாடலில் பரத்தைமாட்டுச் சென்ற தலைவனுக்காகப் பாணன் தூது வருகின்றான். தலைவி அத்தூதினை ஏற்றவளாக அப்பாணனுக்கு விருந்துணவு படைக்கின்றாள். இதனை,

அன்னாய் இவன் ஓர் இளமாணாக்கன்

தன்ஊர் மன்றத்து என்னன் கொல்லோ

இரந்தூண் நிரம்பா மேனியொடு

விருந்தின் ஊரும் பெருஞ் செம்மலனே

- (குறுந்.33)

எனும் குறுந்தொகைப் பாடல் விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

2.3.8.2 விறலியின் தூதுப் பயணம்

விறலி தூது செல்வதாக அதிகமான பாடல்கள் இடம்பெறவில்லை. மாறாக ஒரு சில பாடல்களே உள்ளன. இத்தூதும் தலைவன் பரத்தையிடம் சென்று தலைவியைக் கூட எண்ணி, தூது அனுப்பியதாகவே இயற்றப்பட்டுள்ளன.

வையை ஆற்றில் புது வெள்ளம் வந்ததும் தலைவன் இற்பரத்தையுடன் கூடி நீராடினான் என்பதை அறிந்து அவனுடைய காதற்பரத்தை ஊடல் கொள்கிறாள். பிறகு அவளது ஊடலை இல்லத்தார் தணியச் செய்தனர். அவள் ஊடல் நீங்கித் தலைவனுடன் கூடினாள். இதனையறிந்த தலைவி ஊடல் கொள்கிறாள். இவ்வாறு நிகழ்ந்த தலைவியின் ஊடலை அறிந்த தலைவன், விறலியைத் தலைவியிடம் தூது அனுப்புகிறான். அப்போது தலைவி தலைவனின் செயல்களைச் சொல்லி அவனை

ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறாள். மேலும், தூதாக வந்த விறலியிடம் கூறாமல் தலைவி தன் தோழியிடம் தன்னிலையைக் கூறி வாயில் மறுக்கின்றாள். இந்நிகழ்வு,

நெடுவெள் உப்பின் நிரம்பாக் குப்பை

பெரும் பெயற்கு உருகி யாஅங்கு

திருந்து இழை நெகிழ்ந்தன, தடமென் தோளே

- (அகம்.206:14-16)

என வரும் பாடலில், என் நிலை இவ்வாறிருக்கையில், தலைவனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் எனத் தூதாக வந்துள்ள விறலியின் செயலை என்னவென்று கூறுவது என வாயில் மறுக்கிறாள். மேலும், விறலிக்குத் தலைவி வாயில் நேர்ந்த இடமும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

இதனை விறலியே தோழியிடம் கூறுகின்றாள். தொடர்ந்து, ஊடலைத் தவிர்ப்பதற்காகத் தலைவன் பல வாயில்களைத் தலைவியிடம் தூதாக அனுப்புகிறான். தலைவி அவற்றையெல்லாம் மறுத்தும் பின்பு, தான் தூதாய்ச் சென்றதனை ஏற்றுக்கொண்டாள் எனத் தலைவியின் அருள் தனக்குக் கிட்டியதனைக் கூறுகின்றாள்.

2.3.8.3 தோழியின் தூதுப் பயணம்

தலைவன் தலைவியைச் சமாதானப்படுத்தச் சில நேரங்களில் நேரடியாகத் தோழியின் உதவியை நாடுகிறான். அப்போது தலைவனின் நிலையைப் புரிந்து கொண்ட தோழி தலைவனுக்காகத் தலைவியிடம் தூது செல்கிறாள். அப்போது வாயில் மறுத்தத் தலைவி தன் நிலையினைத் தோழியிடம் கூறுவதாகப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

2.3.8.4 தலைவி அனுப்பிய தூது

தலைவன் பரத்தையிடம் சென்று, மீண்டும் தலைவியைச் சேரவேண்டி மட்டுமே தூது அனுப்பினான். ஆனால் தலைவியோ, தனக்கு வேறொருவனுடன் மணம் ஆகப்போவதைக் கூறித் தடுக்கிறான். தான் உடன் போக்காகச் சென்ற இடத்தில் எதிர்ப்பட்ட அந்தணரிடம், தன் பெற்றோருக்குத் தன்னிலை கூறும்படியும், தலைவன் பாசறைக்கண் தங்கிய இடத்திலும் பொருள் தேடிச் சென்ற இடத்திலும் தன் காதல் நெஞ்சைத் தலைவனுக்குக் கூறும் இடத்திலும் தூதினை அனுப்புகிறான். இந்நிகழ்வை,

தூதும் சென்றன; தோளும் செற்றும்;

ஓதி ஒண் நுதல் பசலையும் மாயும்

வீங்கு இழை நெகிழ்ச் சாஅய், செல்லலொடு

நாம்படர் கூரும் அருந்துயர் கேட்பின்

நந்தன் வெறுக்கை எய்தினும், மற்று அவண்

தங்கலர் வாழி தோழி

- (அகம்.251:1:6)

எனும் பாடல் விரிவாகச் சுட்டுவதைக் காண முடிகின்றது. மேலும் தலைவனின் பாசறை நிலையை,

“தலைவன் போர் வினையை மேற்கொண்டு பாசறையில் தங்கியிருந்தான். கார்காலம் வந்தது. ஆயினும் தலைவன் வரவில்லை. ஆகவே தலைவியிடமிருந்து வந்த தூதர் தலைவியின் நிலையினைக் கூற அது கேட்ட தலைவன் மனம் வருந்தியதைத் தூதனிடம் கூறுகின்றான்” (ஐங்.441)

தலைவியை விரும்பிய தலைவன் அவளை மணக்காமல் அயலார் மணக்க நேருமிடத்துத் தோழியை அழைத்துத் தூது செல்லுமாறு கூறுகிறான். இச்செயல்,

தோழி அவனுழைச் சென்று
சென்று யான் அறிவேன்; கூறுக மற்று இனி
சொல் அறியாப் பேதை மடவை, மற்று எல்லா
நினக்கு ஒருஉம் மற்று என்று அகல் அகலும்; நீடு இன்று
நினக்கு வருவதாகக் காண்பாய் அனைத்தாகச்
சொல்லிய சொல்லும் வியம் கொளக் கூறு

- (கலித்.114:6-11)

எனத் தலைவனிடம் தனது நிலையைக் கூறி, தமது பெற்றோரிடம் பேசி
விரைவில் மணம் முடிக்க வரவேண்டுமாறு கூறுவாயாக எனத் தோழியைத்
தூதாக அனுப்புகிறாள்.

தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்குச் சென்றுவிடுகின்றாள்.
அப்பொழுது தன் எதிரே வந்த அந்தணரைப் பார்க்கிறான். அப்போது என்
தோழியரிடம் உங்கள் தோழியானவள் தன் தாய் போற்றி வளர்த்த அழகிய
நலமும் வனப்புமிக்க செல்வதற்கரிய சுரங்களைக் கடந்து போனாள் எனக்
கூறுங்கள் என்று தூது அனுப்புகிறாள். இச்செய்தியினை,

சேட் புல முன்னிய அசைநடை அந்தணர்
நும்மொன்று இரந்தனன் மொழிவல் எம்மார்
யாய் நயந்தெடுத்த ஆய் நலங்கவின்
ஆரிடை இறந்தனள் என்மின்
நேரிறை முன்கை என் ஆயத் தோர்க்கே

- (ஐங்.384)

என்று ஐங்குறுநாறு பதிவு செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

2.3.9 வழிபாட்டுப் பயணம்

சங்க இலக்கியங்களில் வழிபாட்டுப் பயணங்களை மக்கள் மேற்கொண்டது பற்றிக் குறிப்பிடப்படவில்லை. மாறாக ஆற்றுப்படை நூல்களில் ஒன்றான திருமுருகாற்றுப்படை முருகனின் அறுபடை வீடுகளைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. முருகப் பெருமானின் திருவருள் பெற்ற ஒருவன் அத்தகுதியுடன் எதிர் வருபவனுக்கு முருகனின் இறைத்தன்மை, அடையாளப் பூ, மாலை, அவனைப் புகழ்ந்து பாடும் சூரர மகளிரின் சிறப்பு, அவன் பகைவரை அழிக்கும் திறன் முதலானவற்றைக் கூறி, அவ்வறுபடை வீட்டுக்குச் சென்று நீயும் முருகன் திருவருளைப் பெறுக என ஆற்றுப்படுத்துகிறான்.

இப்பகுதியில் ஆற்றுப்படுத்துபவனின் பயணம் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு கலைஞர்களின் ஆற்றுப்படைப் பயணங்களும் சங்க இலக்கியத்தில் விரிவாக இடம் பெற்றுள்ளன.

2.3.9.1 விழாக்கள்

சுற்றுலாப் பயணம் என்பது ஒருவரின் தனிப்பட்ட பயணமாக அமைகின்றது. மாறாக, விழாக்கள் அனைத்துத் தரப்பு மக்களையும் பயணம் செய்ய வைத்து அவர்களை இணைக்கும் பாலமாக உள்ளன. குறிப்பாக “ஆதிகால மனிதர்கள் விலங்குகளைக் கொண்டு உண்பதற்கு முன்பாக மகிழ்ச்சியில் திளைத்து ஆடல், பாடல் ஆகியவற்றில் ஈடுபடுவர். அம்மகிழ்ச்சி ஏனையோர்க்குத் தொல்லைகள் உண்டாக்கும் பட்சத்தில் அதனைத் தவிர்ப்பதற்காக விழாக்களைக் கொண்டாடியிருக்கலாம் அல்லது உழைப்பில் விளைந்த தானியங்களை அறுவடை செய்யும் காலத்தில் தங்களது மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடியிருக்கலாம்.

இவையே விழாக்கள் கொண்டாடுவதன் அடிப்படை நோக்கமாக இருந்திருக்கலாம். இவ்வாறு கொண்டாடப்பட்ட விழாக்கள், காலப்போக்கில் புராணங்களையும் சமயக் கொள்கைகளையும் அதில் புகுத்தப்பட்ட சமய விழாக்களாகச் சிலவற்றையும் ஆக்கிக் கொண்டனர்.⁹ எனச் சுட்டப்படும் கருத்தின் மூலம் உறுதி செய்ய முடிகின்றது.

2.3.10 ஆடவர் - மகளிர் நீராடல் (பொழுதுபோக்குப் பயணம்)

கடலில் நீர் விளையாடலைப் போன்று வையை ஆற்றின் புதுப்புனலிலும் நீராட மக்கள் அக்கரைக்குச் செல்வர். இதனைப் பரிபாடல் பல பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளது. நீராடச் செல்பவர் அதற்கேற்ற அணிகலன்களை அணிந்து இசைக் கருவிகளையும் எடுத்துக் கொண்டு யானை மற்றும் குதிரை மீது சென்றனர். இப்பயணத்தில் ஒருவருக்கு ஒருவர் முற்பட்டுச் செல்ல முனைந்துள்ளனர். அவ்வாறு அவர்கள் செல்வது போர்க்களத்தை நோக்கி முன்னணிப் படையினர் சென்றதைப் போன்ற ஆரவாரத்துடன் விளங்கியதாக,

அன்று போர் அணி அணியின் புகர்முகம் சிறந்தென

- (பரி.25)

எனப் பரிபாடலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

மகளிர் சிலர் கண்ணாடியின் அழுக்குப் போக நறுமண நெய்யைப் பூசிக் கற்பொடியிட்டுத் துலக்கினர். அக்கண்ணாடியில் தம் இயற்கையழகும் செயற்கையழகும் ஆடவரைப் புணர்ந்ததால் உண்டான ஒளியும் விளங்க அதனைக் கண்டு மகிழ்வுற்றனர். பஞ்ச வாசத்தோடு கூட்டி இடித்த பாக்கினை வாயில் இட்டு மெல்பவர், இரட்டை வளையலுடன் செறிக்கப்படும் தோள் வளையை உடையவர், மோதிரம் அணிந்தவர், மாலையை உடையவர் இத்தகைய இயல்புடையவரான மகளிர் எனப் பலரும்,

மடமா மிசையோர்

பிடிமேல் அன்னப் பெரும்படை அனையோர்

- (பரி.12:26-27)

எனச் சுட்டிச் சென்றதை அறிய முடிகின்றது.

மெல்லிய நடையையுடைய குதிரையின் மீதும் பெண் யானையின் மீதும் ஏறி வையையாற்றை அடைந்தனர். இவர்களைப் போன்று ஆடவரும்

கடுமா கடவுவோரும் களிறுமேல் கொள்வோரும்

வடிமணி நெடுந்தேர் மாமுள் பாய்க்குநரும்

விரைபு விரைபு மிகை மிகை ஈண்டி

ஆடல் தலைத்தலை சிறப்பக் கூடல்

உரைதர வந்தன்று வையை

- (பரி.12:28-32)

என விரைவான நடையையுடைய குதிரை மீதும் யானை மீதும் ஓசையை உடைய மணிகள் கட்டப்பட்ட பெரிய தேருடன் குதிரைகளைச் செலுத்தியும் விரைவாக மதுரையின் வையை ஆற்றங்கரையை அடைந்து புனலாடி மகிழ்ந்தனர்.

இவை ஒருபுறமிருக்க, தூதின் பொருட்டும் போரின் பொருட்டும் பயணம் மேற்கொள்ளுதலும் உண்டு. அப்பயணங்களும் சென்று மீண்டு வரும் பயணங்களாகவே அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வகைப் பயணங்கள் குறித்து அடுத்து வரும் இயலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

2.4. தொகுப்புரை

‘அகம்சார் பயணங்கள்’ எனும் இவ்வியலில் அகமாந்தர்களின் பயணங்கள் எத்தகைய நோக்கத்திற்காக நிகழ்ந்தன என்பதை இலக்கியத் தரவுகள் வழி

எடுத்துக்காட்டி அதன்வழி பெறப்பட்ட ஆய்வு முடிவுகள் தொகுப்புரையாக இங்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

- சங்க காலத்தில் மக்கள் மேற்கொண்ட பயணங்களைக் கல்வி, பொருள் ஈட்டல், வினை, இரவுக்குறி, பகற்குறிப் பயணம், உடன்போக்கு, வழிபாடு, பொழுது போக்கு பயணங்கள் என்று வகைப்படுத்த முடியும்.
- கல்விக்கான பயணத்தை மூன்றாண்டுகளாகக் கருத இடமுண்டு. சங்க இலக்கியங்களில் கல்வியின் இன்றியமையாமை வலியுறுத்தப் பட்டுள்ளது. பெண்கள் பொதுநிலையில் கல்வி கற்றதற்கான குறிப்பு சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெறவில்லை.
- மாறாக, 40க்கும் மேற்பட்ட பெண்பாற் புலவர்கள் இயற்றிய பாடல்கள் சங்க இலக்கியத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளது. ஓர் இலக்கியம் அது படைக்கப்படுகின்ற காலத்தின் அனைத்து கூறுகளையும் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கும் என்று கருத இயலாது. அவ்வகையில் சங்கச் சமூகத்தில் பெண்கள் உயர்நிலையில் சிறப்புப் பெற்றிருந்தனர்.
- இல்லறத்தை நல்லறமாக்கத் தலைவன் பொருளீட்டச் செல்லுதலும் அப்பயணம் நிகழ்வதற்குரிய கால அளவும் அவ்வாறு பயணம் செல்லும் போது தலைவன் தலைவியை எண்ணி இடைச்சுரத்துப் புலம்பலும் சங்கப் பாடல்களில் குறிப்பாக பாலைத் திணைப் பாடல்களில் காட்சிப் படுத்தப்படுகிறது. தலைவன் என்னும் மாந்தர் வழி இவ்வாறான பயண நிகழ்வுகளையும் அதன் வழியில் எதிர்ப்படும்/காணும் காட்சிகளையும், சூழமைதிகளையும் காட்சிப்படுத்துவதோடு, பிரிவு என்கிற ஒன்றின் வழியாக இவ்வாழ்க்கைக்குப் பொருளீட்டுதல் எந்த அளவிற்கு இன்றியமையாத ஒன்று என்பதை புலவர் கூற்றுவழிச் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. அவ்வகையில் பொருள் தேடுதலுக்காகப் பயணிப்பது என்பது அன்று முதல் இன்றுவரை மனித

நாகரிக வளர்ச்சியில் மிக முக்கிய, தவிர்க இயலாத கூறாக அமைந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.

- ஆள்வினை, செய்வினை, வேந்தனுக்கு உதவி செய்தல் போன்ற பல காரணங்களுக்காகவும் பயணம் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.
- பயண தூரத்தைப் பொறுத்து வாகனங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. களவு வாழ்க்கையில் தலைவன், தலைவியைச் சந்திக்க தேர், குதிரை முதலான வாகனங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளான்.
- வேலைப்பளுவால் களைத்த மக்கள் தங்கள் சோர்வை மறக்கப் பல பொழுதுபோக்குகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அவற்றுள் கடல், ஆறு போன்ற வற்றில் நீராடல் என்பது அக்காலத்தில் சிறப்பாகப் பேசப்பட்டுள்ளன.
- பல்வேறு பயண முறைமைகள் பற்றிச் சங்கப் பாடல்களில் விரிவாக பாடப்பட்டிருப்பினும், வழிபாட்டுப் பயணம் என்பது சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியும் இடம்பெறவில்லை. இவ்வாறான பயணம் மேற்கொள்ளப் பட்டதற்குச் சான்றாக ஆற்றுப்படை நூல்களில் முதலில் வைத்துப் போற்றப்படும் நூலான திருமுருகாற்றுப்படை அமைகிறது.
- பாணன், பாடினி, விரலி, கூத்தர் போன்ற கலைஞர்கள் மேற்கொண்ட ஆற்றுப்படைப் பயணங்களும் குறிப்பிடத்தக்கது. அவை கலையைப் பரப்பவும், பொருளை ஈட்டவும், தங்களின் வறுமையைப் போக்கிக் கொள்ளவும் மேற்கொண்ட பயணங்களாக புலவர்களால் பாடப் பட்டுள்ளன.
- இதுவரை கண்டவற்றின் அடிப்படையில் சங்கப் பாடல்கள் சென்று மீளுகின்ற பயணங்கள் குறித்தே மிகுதியாகப் பதிவு செய்துள்ளன என்பது இவ்வாய்வின் வழி புலப்படுகிறது.
- சங்கச் சமூகத்தில் தேர், குதிரை போன்றவற்றில் எளிய மாந்தர்கள் பயணம் செய்யும் நிலையிலிருந்தார்களா? என்பது ஐயமே. இருப்பினும் ஒரு

இலக்கியத்தின் கதை மாந்தராக, பாடுபொருளாக அமைக்கப்படும் மாந்தர்கள் வாழ்வின் அனைத்து நிலைகளிலும் மேன்மை உடையவர்களாகவும், சங்க அகப் பாடல் மரபுகளுக்கேற்ற வகையில் பெயர் சுட்டப்படாதவர்களாகவும் படைக்கப்படுதல் என்பது சங்கத் தமிழ் அக இலக்கிய இயல்பு. அவ்வகையில் சங்கப் படல்களில் குறிப்பிடப்படும் தலைவன் என்னும் மாந்தர் தேர், குதிரை போன்றவற்றில் பயணம் மேற்கொண்டதாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளனர் எனக் கொள்ளலாம்.

- தலைவன் தலைவியின் ஒருமித்த காதல் உணர்வின் மேன்மையையும் அவர்களுக்கிடையே நடைபெறும் பிரிவுத் துயரின் வெம்மையையும் இலக்கிய நயத்தோடு காட்சிப்படுத்துவதற்காக உடன்போக்குச் செல்லும் வழிகளின் பயண அனுபவங்கள் புலவர்களால் நிலப் பின்புலங்களோடு படக் காட்சிகள் போன்று பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.
- சங்கப் புலவர்கள் தாங்கள் உணர்ந்தவற்றை இலக்கியப் பிரதிகளின் ஊடாகத் தாங்கள் வாழ்ந்த சமூகத்திற்கு இலக்கிய நயத்தோடு உணர்த்த முற்பட்டுள்ளனர். அக்காலத்தில் அனைத்துமாக இருந்த வள்ளல்களும், குறுநில மன்னர்களும், மன்னர்களும் இவ்வாறான இலக்கியம் படைப்பதற்கு புலவர் பெருமக்களுக்கு ஊக்கமளிப்பவர்களாக இருந்துள்ளனர். ஒவ்வொரு நிலத்திற்குமான பயண வழி நிலவியல் சூழல்களைக் காட்சிப் படுத்துவதன் வழி மறைமுகமாக அப்பகுதி/நிலம் சார்ந்த ஆட்சியாளரின் புகழ்பாடுவதற்கு வாய்ப்பாகவும் இவ்வகை இலக்கியங்கள் அமைந்தன எனலாம்.
- இவ்வாறான இலக்கியச் செயல்பாடுகள் தமிழ்ச் சமூகத்தின் சமகால சமூக, அரசியல், பொருளாதார, நாகரிக, பண்பாட்டுச் செயல்பாடுகளின் தாக்கத் தாலும், அவை படைக்கப்பட்ட காலத்தின் மேற்கண்ட செயல்பாடுகளை

எதிர்காலத்திற்குக் கடத்திச் செல்லக்கூடிய ஊடகங்களாகவும் செயல்பட்டன எனலாம்.

- இந்த தொடர் செயல்பாடுகள் தமிழ்ச் சமூகம் இன்றளவும் சிறந்து விளங்குவதற்கான அடிப்படைக் கூறுகளுள் ஒன்றாக அமைந்தது எனலாம்.

இயல் – 2

சான்றெண் விளக்கம்

1. க. பஞ்சாங்கம், சிலப்பதிகாரம் சில பயணங்கள், ப.10-11.
2. வெ. கிருஷ்ணசாமி, தமிழ் இலக்கியத்தில் பயணச் செய்திகள், ப.66.
3. தமிழண்ணல், தொல்.பொருள். பா.1043.
4. வெ. கிருஷ்ணசாமி, தமிழ் இலக்கியத்தில் பயணச் செய்திகள், ப.174.
5. தமிழண்ணல், தொல்.பொருள்.அகத். நூ.961.
6. சரளா ராசகோபாலன், சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, ப.53.
7. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.71.
8. இராமையாபிள்ளை (உ.ஆ.), நற்றிணை, பா.25.
9. நாஞ்சில் ஸ்ரீ விஷ்ணு, சிலப்பதிகாரம் ஓர் ஆய்வு, ப.25.

இயல் - 3

புறம்சார் பயணங்கள்

3.0 முன்னுரை

3.1 வணிகப்பயணம்

3.1.1 வணிகர்

3.1.2 வாழ்விடங்கள்

3.1.3 வணிகரின் பண்புகள்

3.1.4 பண்டமாற்று

3.1.4.1 பண்டமாற்றில் நெல்லும் உப்பும்

3.1.4.2 தானியப் பண்டமாற்று

3.1.4.3 பண்டமாற்றில் கள்

3.1.5 வணிகத்தில் காசு

3.1.6 அங்காடிகளை நோக்கிச் செல்லும் பயணம்

3.1.7 அயலவர் வணிகம்

3.1.7.1 வெளிநாட்டு வணிகம்

3.1.7.2 வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதியானவை

3.1.8 கலங்கரை விளக்கம்

3.2 போர் சார்ந்த பயணங்கள்

3.2.1 போர்ப் பயணத்துக்கான காரணங்கள்

3.2.2 திணை சார்ந்த போர்ப் பயணங்கள்

3.2.2.1 வெட்சிப் போர்

3.2.2.2 கரந்தைப் போர்

3.2.2.3 வஞ்சிப் போர்

3.2.2.4 காஞ்சிப் போர்

3.2.2.5 நொச்சிப் போர்

- 3.2.2.6 உழிஞைப் போர்
- 3.2.2.7 தும்பைப் போர்
- 3.2.2.8 வாகைப் போர்
- 3.2.3 போர்ப்பயண ஆயத்தப் பணிகள்
 - 3.2.3.1 முரசறைதல்
 - 3.2.3.2 சகுனம் பார்த்தல்
 - 3.2.3.3 பெருஞ்சோற்று நிலை
 - 3.2.3.4 வஞ்சினம் கூறல்
- 3.2.4 படைகளுடன் பயணம்
- 3.2.5 வெண்ணிப் போர்ப் பயணம்
- 3.2.6 வாகைப் பறந்தலை
- 3.2.7 பாழிப்போர்ப் பயணம்
- 3.2.9 தகடூர்ப் போர்ப் பயணம்
- 3.2.10 சேரன் செங்குட்டுவனின் கடற்போர்ப் பயணம்
- 3.2.11 தலையாலங்கானத்துப் போர்ப்பயணம்
- 3.2.12 போர்க்களத்தில் பாசறை
- 3.2.13 பரிசில் வழங்கல்
- 3.3 **தூது சார்ந்த பயணங்கள்**
 - 3.3.1 தூது செல்வோரின் பண்புகள்
 - 3.3.2 தூது செல்வதற்குரியோர்
 - 3.3.3 புலவர்களின் தூதுப் பயணம்
 - 3.3.4 அந்தணரின் தூதுப் பயணம்
- 3.4 **தொகுப்புரை**
 - சான்றெண் விளக்கம்

3.0 முன்னுரை

‘புறம்சார் பயணங்கள்’ எனும் இம்மூன்றாம் இயல் புறக்காரணங்களுக்காக சங்க இலக்கிய மாந்தர்கள் பயணம் செய்த முறைமைகள் குறித்து இலக்கியத் தரவுகள் வழி விரிவாக எடுத்துரைப்பதாக அமைகின்றது.

மேலும், புறப்பயணங்களில் இன்றியமையாததாகக் கருதப்படும் வணிகப் பயணம் என்னும் தலைப்பில் வணிகர்கள், அவர்களின் இயல்புகள், பண்டமாற்றுமுறை, அதுசார்ந்த பொருட்கள், அயலக வணிகத் தொடர்புகள் ஆகியவை புறம்சார் பயணத்தின் அடிப்படைகளாக அமைகின்றன. இதன்படி வீரத்தின் வெளிப்பாடாகத் திகழும் போர்ப் பயணங்கள், திணை சார்ந்த போர்ப் பயணங்கள், பாழி, தகடூர், தலையாலங்காணம் உள்ளிட்ட மிகச்சிறந்த போர்ப் பயணங்கள் குறித்தும், போருக்கான மாந்தர்கள், காரணங்கள், செயல்முறைகள் ஆகியன பற்றியும் இலக்கியத் தரவுகள் வழி விரிவாக விளக்கிக் காட்டுவதாக இவ்வியல் அமைகின்றது.

சங்க காலத்தில் வணிகம் மற்றும் போரின் காரணமாகவும் அரசின் பொருட்டுத் தூதின் காரணமாகவும் பயணம் மேற்கொண்டனர். இப்பயணங்களில் வணிகமும் போரும் பெரும்பாலும் ஆண்களுக்கு உரியதாக இருந்தது. இவை மட்டுமின்றி தூதின் காரணமாகச் சில பெண்பாற் புலவர்களும் பயணம் மேற்கொண்டுள்ளனர். எனவே புறம்சார் பயணங்கள் என்ற நோக்கில் காணும்போது சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பயணங்கள் கீழ்க்காணும் மூன்று வகைகளுக்குள் அடங்குகின்றன. அவை:

1. வணிகப் பயணம்
2. போர்ப் பயணம்
3. தூதுப் பயணம்

என்பனவாகும். இப்பயணங்கள் குறித்துப் பின்வரும் பகுதிகளில் விரிவாக ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

3.1 வணிகப் பயணம்

ஒரு நாட்டில் வாழும் மக்களின் வாழ்நிலைகளைப் பெரிதும் பதிக்கும் அம்சமாக பொருளாதாரம் திகழ்கிறது. இந்த பொருளாதாரத்தின் ஏற்ற இறக்கத்திற்கு அடிப்படையாக அமைவது மக்கள் மேற்கொள்ளும் /கைக்கொள்ளும் தொழில்களாகும். மேலும் உடலுழைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட பல வகையான தொழில்கள் இருந்தாலும் அத்தொழில்களில் வணிகம் முதன்மை இடம் பெறுகின்றது.

அன்று முதல் இன்றுவரை ஒருநாட்டின் பொருளாதாரச் சக்கரத்தின் போக்குகளை தீர்மானிக்கும் சக்திகளாக வணிகமும், அதனை மேற்கொள்ளும் வணிகரும் திகழ்கின்றனர். தொழில்கள் வணிகரை மட்டுமல்ல, வெகுமக்களையும், நாட்டையும் வீட்டையும் முன்னேற்றம் அடையச் செய்வதில் பெரும் பங்கு வகித்தன.

வரலாற்றுக் காலம் முதல் தமிழர் உள்ளாட்டு மற்றும் தரைவழி வணிகத்திலும், கடல் வழி வணிகத்திலும் சிறப்புற்று விளங்கினர் என்பதற்கு ஆதிச்சநல்லூர், கீழடி போன்ற இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாய்வுகளும் ஆங்காங்கே கிடைத்துள்ள தொல்பொருள்களும் சான்று பகர்கின்றன.

அவ்வகையில் சங்க காலம் முதல் இன்றுவரை ஒரு முன்னோடி 'மா' நிலமாகவும், தொழில் வளம்மிக்க பகுதியாகவும் செழிப்புற்று விளங்குகிறது நம் தமிழகம். பழந்தமிழர் காலந்தோறும் மேற்கொண்ட பல்வேறு பயணங்களே இதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தன என்று கருதலாம்.

தொல்காப்பியர் ஓதல், வேட்டல், ஈதல், உழவு, வணிகம், ஆநிரை, ஓம்பல் என அறுவகைத் தொழில்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். இந்த அறுவகைத் தொழில்களுள் உழவும் வணிகமுமே முதன்மைத் தொழில்களாகக் கருதப்படுகின்றன. இவ்விரு தொழில்களும் ஒன்றையொன்று சார்ந்து அமைகின்றன. சங்க காலம் முதல் இன்று வரை வணிகத்தின் மூலமே விளைவிக்கப் பட்ட பொருள்கள் பிற இடங்களுக்குக் கொண்டு செல்லப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

வியல் மேவல் விழுச் செல்வத்து

இருவகையான் இசை சான்ற

சிறுகுடிப் பெருந் தொழுவர்

குடி கெழீஇய நானில வரோடு

- (மதுரை.120-123)

என்னும் மதுரைக்காஞ்சிப் பாடல்களுக்கான உரையில், நச்சினார்க்கினியர் ‘உலகத்து தொழில்களில் மேலாகச் சொல்லும் உழவு, வாணிகம் என்கின்ற இரண்டு கூற்றாலே அகலம் பொருந்துதலையுடைய சீரிய செல்வத்தாலே புகழ் நிறைந்த குடிமக்கள் பொருந்திய நான்கு நிலத்து வாழ்வாருடனே”¹ என சி. சுப்பிரமணியன் உழவையும் வணிகத்தையும் ஒரு நாட்டின் சிறந்த தொழிலாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

பழங்காலத்தில் வணிகம் சிறப்பான முறையில் நடைபெற்று வந்துள்ளது. இவ்வாறு, அக்காலத்தில் நடைபெற்ற வணிகத்தை சங்க இலக்கியச் சான்றுகள் வழியாகவும் அயல்நாட்டார் குறிப்புகளிலிருந்தும் அறிய முடிகின்றன. மேலும், சில வேளைகளில் புலவர்களும் வணிகத் தொழிலைச் செய்து வந்துள்ளனர். இதற்குக் கீழ்க்காணும் சங்கப் புலவர்களின் பெயர்களே சான்றாக அமைகின்றன.

“கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார், மதுரைப் பண்ட வாணிகள் இளந்தேவனார், மதுரை அறுவை வணிகள் இளவேட்டனார், உறையூர் இளம்பொன் வாணிகனார், ஓதலாந்தையார், கச்சப்பேட்டு இளந்தச்சனார், கணக்காயன் தத்தனார், கணியன் பூங்குன்றனார், செய்தி வள்ளுவன், பெருஞ்சாத்தன், தங்கால் பொற்கொல்லன், வெண்ணாகனார், புதுக்கயத்து வண்ணக்கன் கம்பூர் கிழான், மதுரைக் கொல்லன் புல்லன், மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தனார் போன்ற புலவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கோர் ஆவர்.”³

என கே.கே.பிள்ளை சுட்டுவதன்வழி உறுதிப்படுத்த முடிகிறது.

உழவின் மூலமும் பிற கைத்தொழிலின் மூலமும் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களைப் பிற ஊர்களுக்கும் நாடுகளுக்கும் கொண்டு செல்லவும் பிற நாடுகளில் விளைவிக்கப்படும் பொருள்களைத் தம் நாட்டிற்குக் கொண்டு வரவும் வணிகம் இன்றியமையாததாக இருந்தது. மேலும் சங்க காலத்தில் ஒருபகுதி மக்கள் செல்வச் செழிப்புடன் விளங்கியமைக்கு அவர்கள் செய்த உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு வணிகமே காரணமாக இருந்தது.

அவ்வகையில், மக்களுக்குத் தேவையான பொருள்கள் அனைத்தையும் ஓரிடத்தில் மட்டுமே உற்பத்தி செய்ய முடியாது. ஒவ்வொரு இடமும் ஒவ்வொரு வகையான பொருள்களின் உற்பத்தியில் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்கின. பொருள்களைத் தயாரிப்பர். இவ்வாறு தயாரிக்கப்பட்ட பொருள்களைப் பலரும் பெற்றுப் பயன்கொள்ளும் வகையில் விற்பனை செய்யப்பட்டது. வணிகத் தொழில் பண்டைய காலம் முதல் இன்று வரை சிறப்புடன் விளங்கி வருகின்றது.

குறிப்பாக, தற்காலம் போன்றல்லாது சங்க காலத்தில் ஒவ்வொரு நிலத்துக்கேற்றபடி தொழிலும் தொழிலுக்கு ஏற்றபடி வணிகமும் வேறுபடுவதாய் தங்கள் நிலப்பகுதியில் கிடைக்கும் பொருள்களை வேறு நிலப்பகுதிக்குக்

கொண்டு சென்று விற்றுப் பொருள் சேர்த்தனர். இத்தகைய காரணங்களால் வணிகத்தின் காரணமாக ஒரு நிலத்து மக்கள் வேறொரு நிலத்திற்கும் ஊருக்கும் நாட்டிற்கும் பயணம் மேற்கொள்வது இயல்பானதாகவும், தவிர்க்க இயலாததாகவும் மாறியது. இவ்வாறான பயணங்கள் இரு சமூகங்களுக்கிடையே சமூக, நாகரிக, பண்பாட்டுப் பரிமாற்றங்களுக்குக் காரணமாக அமைகின்றன. இவ்வாறான போக்குகளைச் சங்கப் பாடல்கள் விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளன. பின்வரும் பகுதியில் இது பற்றி ஒவ்வொன்றாக விரிவாக விளக்கப்படுகிறது

3.1.1 வணிகர்

வணிகம் செய்து வந்தவர்களை வாணிகர் அல்லது வணிகர் என்று கூறுவர். இவ்வாறு வணிகம் செய்பவரைத் தொல்காப்பியம்,

வைசியன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை³

என்ற நூற்பாவில் ‘வைசியன்’ என்ற சொல்லால் சுட்டுகிறது. வாணிகம் செய்யும் தொழிலோடு தானியம் விளைவிக்கும் உழவுத் தொழிலையும் வைசியன் செய்வான் என்பதை,

*மெய்தெரி வகையின் எண்வகை உணவின்
செய்தியும் வரையார் அப்பாலான⁴*

வணிகர்கள் ஒன்பது வகைத் தானியங்களான பயறு, உளுந்து, கடுகு, கடலை, எள்ளு, கொள்ளு, அவரை, துவரை போன்றவற்றையும் விளைவிப்பர் எனத் தொல்காப்பியம் சுட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தொழிலைச் செய்வோர் வணிகர், வாணிகர் என்று அழைக்கப்பட்டதுடன் விலை கூறி விற்பதால் “விலைஞர்” என்றும் தன்னிடம் உள்ள பொருள் இன்னது எனவும் இயம்பி விற்பதால் “பகர்நர்” என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். காட்டாக இதனை,

வாராது அமையினும் அமைக

சிறியவும் உளந்நு விலைஞர் கைவளையே

- (குறுந்.117:5-6)

எனக் குறுந்தொகையும்

..... பகர்வர்

பக்கில் தோன்றும்

- (ஐங்.271:1-2)

என ஐங்குறுநூறும்,

சிறந்த தேஎத்துப் பண்ணியம் பகர்நர்

- (மதுரை.506)

என மதுரைக்காஞ்சியும் வணிகரைச் சுட்டுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. தரைவழி வணிகத்தில் சிறந்தோரைச் “சாத்து” என அழைத்துள்ளனர். மேலும், சாத்து என்னும் சொல் ‘அகநானூற்றின்167’ ஆம் பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது.

..... சாத்து எறிந்து

அதர் கூட்டுண்ணும் அணங்குடைப் பகழி

- (அகம்.167:7-8)

ஆனால் ‘சாத்து’ என்னும் இச்சொல் தனியொரு வணிகரைக் குறிக்காமல் வணிகக் குழுவையே குறிக்கிறது என்பர் தமிழாய்ந்த அறிஞர்.

வணிகர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் விற்ற பொருள்களின் பெயர்களைக் குறியீடாகக் கொண்டே அழைக்கப்பட்டனர். இதன்படி வணிகர்கள் உப்பு, நெல், அரிசி, பச்சைப் பருப்பு, ஆமணக்கு, எள், இரும்பு, மஞ்சள், இஞ்சி, வெங்காயம், கடுகு, மிளகு, மெழுகு, தேன், கால்நடைகள், குதிரைகள் முதலானவற்றை விற்பனை செய்துள்ளனர். இதனை,

துணி விற்ற வணிகர்கள் அறுவை வணிகர்கள், தானியங்கள் விற்றவர்கள்

கூல வணிகர்கள், உப்பு விற்ற வணிகர்கள் உமணர்கள், குதிரை விற்ற

வணிகர்கள் குதிரைச் செட்டிகள், எண்ணெய் விற்றவர்கள் செக்கு
வணிகர்கள், முத்தும் மணிகளும் விற்றவர்கள் மணி வணிகர்கள்,
வெற்றிலை விற்றவர்கள் இலை வணிகர்கள் என்று பெயர் பெற்றனர்.⁵

என மா.சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள் சுட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும், தாங்கள்
விற்ற பொருள்களுக்கேற்ப வணிகர்களிடம் பல பிரிவுகளும் காணப்பட்டுள்ளன.
இவர்கள் வணிகத்திற்குரிய பொருள்களைப் 'பண்டம்', 'பண்ணியம்'
என்றழைத்தனர். இதனை,

பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசு - (பட்டி.212)

எனப் பட்டினப்பாலையும்,

சிறந்த தேஎத்துப் பண்ணியம் பகர்நரும் - (மதுரை.506)

என மதுரைக்காஞ்சியும் குறிப்பிடுகின்றன.

3.1.2 வாழ்விடங்கள்

பழங்காலத்தில் அவரவர் செய்த தொழில்களுக்கு ஏற்ப வாழ்விடங்கள்
அமைந்திருந்தன. இக்காலத்திலும் இந்த முறை பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றது.
அவ்வகையில் வணிகர்களுக்கெனத் தனியாகத் தெருவும் அமைந்திருந்ததனை
மதுரைக்காஞ்சி,

அறநெறி பிழையாது ஆற்றின் ஒழுகி

குறும்பல குழுவின் குன்று கண்டன்ன

பருந்து இருந்து உகக்கும் பல்மாண் நல்இல்

- (மதுரை.500-502)

என்று குறிப்பிடுகிறது.

நூலார் தங்கட்கு உரைத்த நெறியில் தவறாமல் இல்லற நெறியில்
இயல்பினைக் கொண்டவராவர். அத்தகு இயல்பு கொண்ட வணிகர்கள்
பல்வேறு தொழில்களால் பெற்ற செல்வ வளத்தின் காரணமாக குற்றமற்ற

இல்லத்தையும் பெற்றிருந்தனர். அந்தவகையில் நெருங்கிய பல, திரண்ட மலைகளைக் குடைந்தாற் போன்ற பருந்துகள் அவ்வில்லங்களில் இளைப்பாறி இருந்து பின்னர் உயரப் பறக்கும் இயல்பினைக் கொண்டிருந்ததாகவும் அத்தகைய இல்லத்தின் கண் வணிகர்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதையும் மதுரைக்காஞ்சி விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வணிகர்கள் வாழ்ந்த இடங்கள் தாவளம், நகரம், புரம், பட்டினம் என அழைக்கப்பட்டன. மேலும் இதற்குச் சான்றாக அவர்கள் வாழ்ந்த தெருக்களின் பெயர்கள் கல்வெட்டுக்களில் விரிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

அவற்றில் சில பின்வருமாறு, ‘நியாயப் பரிபாலனப் பெருந்தெரு, உலகய்ய வந்த பாண்டியப் பெருந்தெரு, அரச நாராயணப் பெருந்தெரு, ஐந்நூறுவப் பெருந்தெரு, செயங்கொண்ட சோழப் பெருந்தெரு’⁶ முதலியன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

சங்கச் சமூகத்தில் ‘செல்வம்’ என்பது ஆநிரைகளைக் குறிக்கும். எனவேதான் பழந்தமிழரின் அக்காலப் பொருளாதாரநிலை வீட்டிலிருக்கும் பசுக்களின் எண்ணிக்கையை வைத்தும் ஏறுகளின் எண்ணிக்கையை வைத்தும் கணிக்கப்பட்டன. இதனைக் குறுந்தொகை,

ஓரான் வல்கிச் சீரில் வாழ்க்கை - (குறுந்.295:4)

என்று குறிப்பதிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

3.1.3 வணிகரின் பண்புகள்

வணிகர்கள் அறநெறியில் இருந்து பிறழாமல் ஆற்றின் ஒழுகுபோல் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் வணிகத் தொழிலுக்கே உரிய பண்பினை உடையவராய்த் திகழ்ந்தனர். இதனை,

அறநெறி பிழையாது ஆற்றின் ஒழுகி - (மதுரை.500)

என மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

அன்றைய வணிகர்கள் மிகுந்த நாணயத்துடனும், அற நோக்கத்துடனும் பொருளை வாங்குவோர் விற்போர் இருவரும் ஒத்த நலன் பெறும் வகையில் வாணிகம் செய்து வந்தனர் என்பதை,

கொடு மேழி நசை உழவர்
நெடு நுகத்துப் பகல் போல
நடுவு நின்ற நல் நெஞ்சினோர்
வடு அஞ்சி வாய் மொழிந்து
தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடிக்
கொள்வதூஉம் மிகை கொளாது
கொடுப்பதூஉம் குறை கொடாது
பல்பண்டம் பகிர்ந்து வீசுப
தொல் கொண்டித் துவன்று இருக்கை

- (பட்டி.205-212)

என்று பட்டினப்பாலை பகர்கின்றது.

இவ்வாறு, வணிகர்கள் நடுவுநிலை என்னும் குணம் நிலை பெற்றவராய் இருந்தனர். அவர்களுடைய குடிக்குப் பழி உண்டாகும் என்று அஞ்சி எப்போதும் உண்மையையே பேசினர். அவ்வாறு அவர்களுடைய பொருளையும் பிறர் பொருளையும் எப்பொழுதும் சமமாகவே எண்ணினர். இவை மட்டுமின்றி மக்களிடம் வணிகர்கள் வாங்கும் பொருளை அளவைவிட அதிகமாகக் கொள்ள மாட்டார்கள். மாறாக கொடுப்பதையும் அளவைவிடக் குறைத்துக் கொடுக்காமல் தமக்கு வரும் இலாபத்தை வெளிப்படையாகக் கூறி விற்கும் இயல்பினைக் கொண்டிருப்பவர்களாக விளங்கினர்.

விற்பனைப் பொருளைப் பங்கீடும், விலை நிர்ணயமும் செய்யும் முன் இரவலர்க்குக் கொடுக்கும் பழக்கத்தை உடையவர்களாக இருந்தனர். இதனை அகநானூறு,

இரந்தோர் வறுங்கலம் மல்கவீசி - (அகம்.30:9)

என இயம்புகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கெனக் குறிப்பிட்ட பொருளை மட்டுமே விற்கும் பழக்கமுடையவராய் இருந்தனர் என்பதை,

பொன்னுரை காண்மரும் கலிங்கம் பகர்நரும்

செம்புநிறை கொண்மரும் வம்புநிறை முடிநரும்

பூவும் புகையும் ஆயும் மாக்களும்

.....

குறியவும் நெடியவும் மடி தரூஉ விரித்து

சிறியரும் பெரியரும் கம்மியர் குழீஇ

- (மதுரை.513-521)

என்னும் மதுரைக்காஞ்சியின் பாடல் அடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

வணிகர்கள் வாணிகம் செய்வது மட்டுமில்லாமல் இலக்கியங்களையும் படைத்தனர். இதனை முல்லைப்பாட்டு பாடிய பொன்வாணிகனார் நப்பூதனார், மதுரை அறுவை வாணிகர் இளவேட்டனார், உறையூர் இளம்பொன் வாணிகனார், கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார், மதுரைப் பண்ட வாணிகன் இளந்தேவனார் முதலான புலவர்களால் அறிய முடிகிறது.

இவ்வாறு ஆறலைக் கள்வர்களால் உண்டான இப்பாதிப்பைச் சங்க இலக்கியத்தின் பல பாடல்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளன.அவ்வகையில்,

சாத்து எறிந்து

அதர் கூட் டுண்ணும் அணங்குடைப் பகழிக்

கொடுவில் ஆடவர் படுபகை வெரீஇ

- (அகம்.167:7-9)

எனும் அகநானூற்றுப் பாடல் விரிவாகக் கூறுகிறது.

உள்ளூர் தவிர, பிற ஊர்களுக்கும் நாடுகளுக்கும் வணிகம் செய்யப் பயணம் செல்வோர், தங்களுக்கும் தங்களின் பொருள்களுக்கும் பாதுகாப்புக்

கருதிக் கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்றனர். மேலும், வணிகக் குழுவினர் மட்டுமில்லாமல் தலைச் சுமையாகப் பண்டங்களைக் கொண்டு செல்வோரும் கூட்டம் கூட்டமாகவே சென்றனர். இத்தகைய சாத்துக்களுக்கு வழித்துணையாய் போர் வீரர்களையும் நியமித்திருந்தனர்.

பொறை மலி கழுதை நெடுநிரை தழீஇய

திருந்துவாள் வயவர்

- (அகம்.89:12-13)

என வணிகர் வாளுடன் காட்டிடைச் சென்றதை அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகைய காவல் இருப்பினும் வாணிகர் பயத்துடனேயே பயணம் சென்றனர். இதனை,

வாணிகரின் போக்குவரவு நாள்தோறும் நடைபெறக் கூடியதாதலால் போக்குவரத்துச் சாலைகளை நிலைப்படுத்துபவரும் அவராகவே இருந்தனர். பல்வேறு ஊர்களைப் பற்றியும் நாடுகளைப் பற்றியும் அங்கு விளையும் விளை பொருள்களைப் பற்றியும் பிற நாட்டவருக்கு அறிவிக்கும் செய்தி தொடர்பாளர்களும் வணிகராகவே இருந்தனர். குதிரை, கழுதை, பொதியெருது ஆகியவை மூட்டை முடிச்சுகளைச் சுமந்து செல்ல, பல நாட்கள் ஓயாது நடந்து செல்வது அவர்களுக்கு அலுப்பைத் தராத பயணம். வெயில் நேரத்தில் நிழலில் தங்கி, இளங்காலை, மாலை, நிலா ஒளிவீசும் இராக்காலம் ஆகிய நேரங்களில் பாட்டும் கதையும் கூறியவாறு ஆரவாரத்தோடு வழி நடப்பது களிப்பு நல்கியது. கொடு விலங்குகளும் வழிப்பறிக் கொள்ளைக்காரர்களும் இல்லாத பாதையாகத் தேர்ந்தெடுத்து வழி நடந்தனர். நீரில்லாத காடுகளின் வழியாகச் செல்ல அஞ்சினர்⁷

என வணிகரின் இயல்புகளை இரா. மதிவாணன் அவர்கள் கூறுகிறார்.

3.1.4 பண்டமாற்று

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர் தம் அன்றாடத் தேவைகளுக்கான பொருள்களைக் காசு கொடுத்தும் பண்டமாற்று முறையிலும் நிறைவுசெய்து கொண்டனர். பொதுவாகப் பண்டமாற்று என்பது ஒரு பொருளைக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாக மற்றொரு பொருளைப் பெறுவதாகும். குறிப்பாக, அதிக விலையுள்ள தவிர்க்க முடியாத பொருள்களை மட்டும் காசு கொடுத்து வாங்கியுள்ளனர்.

இவ்வாறு பெரிய பட்டினங்களிலும் நகரங்களிலும் காசு கொடுத்துப் பொருளை வாங்கும் முறை இருந்த போதிலும் ஊர்களிலும் கிராமங்களிலும் பொதுவாகப் பண்டமாற்று முறையே வழக்கத்தில் இருந்தது. தமிழ்நாட்டில் மட்டுமில்லாமல் உலகத்திலுள்ள எல்லா நாடுகளிலும் பழங்காலத்தில் பண்டமாற்றுகள் நடந்து வந்தன.⁸

குறிப்பாக, நாணயங்கள் பயன்பாட்டிற்கு வராத காலக்கட்டத்தில் பண்டமாற்று முறையானது வழக்கில் இருந்துள்ளது. மேலும், தமிழ்நாட்டில் வணிக இனம் தோன்றி வெகுகாலம் வரையிலும் வெளிநாட்டு வாணிபத்தை விட உள்நாட்டு வணிகம் பெரும்பாலும் பண்டமாற்று முறையிலேயே நடந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

நெல், பண்டமாற்று வணிகத்தில் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெற்றாலும் அந்நெல்லுக்கு ஈடாகப் பெரும்பாலும் உப்பினையே பெற்றுள்ளனர். சில நேரங்களில் மான் இறைச்சி, மீன், முதலியவற்றைப் பண்டமாற்று செய்தும் நெல்லைப் பெற்றுச் சென்றுள்ளனர்.

எனவே பொருள்களை மிகுதியாக உற்பத்தி செய்யும் நாடே வாணிகத்தில் சிறந்து விளங்க முடியும். சங்ககால மக்கள் உழைப்பின் காரணமாக அனைத்துப் பொருள்களையும் தேவைக்கு மேல் உற்பத்தி செய்து, தேவைக்கு எஞ்சியதைப்

பண்டமாற்று மூலமாகவும் பிற வணிக முறை மூலமாகவும் வாணிகம் செய்யத் தலைப்பட்டனர்.

3.1.4.1 பண்டமாற்றில் நெல்லும் உப்பும்

மருத நிலத்து மக்கள் தங்களிடம் உள்ள நெல்லை நெய்தல் நிலத்துக்குக் கொண்டு சென்று அதற்கு ஈடாக உப்பைப் பெற்றுள்ளனர். இவ்வாறு தாங்கள் பெற்ற உப்பை அதற்குரிய விலையினைக் கூறி விற்கவும் செய்துள்ளனர். இதனை,

தம்நாட்டு விளைந்த வெண்ணெல் தந்து

பிறநாட்டு உப்பின் கொள்ளை சாற்றி

- (நற்.183:1-2)

என்று நற்றிணை குறிப்பிடுகிறது. அக்காலத்தில் நெல்லும் உப்பும் ஒரே மதிப்பினைப் பெற்று இருந்தன. இதனை,

நெல்லும் உப்பும் நேரே ஊரீர்

கொள்ளீரோவெனச் சேரி தொறும் நுவலும்

- (அகம்.390:8-9)

அன்று அகநானூறு பதிவு செய்துள்ளது.

இவை மட்டுமின்றி, பெண்களும் வணிகத்தில் ஈடுபட்டனர் என்பதை அகநானூற்றின் 390ஆம் பாடலில் காணமுடிகிறது. தன் தாய் உப்பளத்தில் விளைந்த உப்பைக் கொடுத்து நெல்லைப் பெற கழனிக்குச் சென்றுள்ளதாக மகள் கூறுகின்றாள். இதனை,

..... யாயும்

உப்பை மாறி வெண்ணெல் தரீஇய

உப்புவிளை கழனிச் சென்றனள்

- (குறுந்.269:4-6)

எனக் குறுந்தொகைப் பாடல் கூறுகிறது.

மேலும், உமணப் பெண்கள் தெருக்களில் உப்பை விற்று நெல்லைப் பெற்றதாக அகநானூறு தெளிவாகப் பதிவு செய்துள்ளது. இந்நிகழ்வு,

கதழ்கோல் உமணர் காதல் மடமகள்

சில்கோள் எல்வளை தெளிர்ப்ப வீசி

நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பு எனச்

சேரி விலைமாறு கூறலின்

- (அகம்.140:5-7)

எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

மேலும், நெய்தல் நிலத்துப் பாண்மகள் வரால் மீனைக் கொடுத்து ஓராண்டு கழிந்த பழைய நெல்லைப் பெற்றுச் சென்றதை,

வலைவல் பாண்மகள் வாலெயிற்று மடமகள்

வராஅல் சொரிந்த வட்டியுள், மனையோள்

யாண்டுகழி வெண்ணெல் நிறைக்கும்

- (ஐங்.482:1-3)

என ஐங்குறுநூறு சுட்டுவதையும் காண முடிகின்றது. இந்நிகழ்வைப் போன்றே பரதவ மகளிரும் மீன்களைக் கொடுத்து நெல்லை மாற்றாகப் பெற்றுச் சென்றுள்ளனர். இதனை,

பசுமீன் நொடுத்த வெண்ணெல் மாஅத்

தயிர்மிதி மிதவை ஆர்த்துவம் நினக்கே

- (அகம்.340:14-15)

என அகநானூறு பதிவு செய்துள்ளது.

மீன் நொடுத்து நெல்குவைஇ

- (புறம்.343:1)

எனப் புறநானூறும்,

உப்பு நொடை நெல்லின் மூரல் வெண்சோறு

- (அகம்.60:4)

என அகநானூறும் நெல்லைப் பண்டமாற்று முறைக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டமையை அறிய முடிகின்றது.

அங்காடிகளில் வேட்டுவர்கள் மான் கறியைக் கொடுத்து வெண்ணெல்லைப் பெற்றுச் சென்றதைப் புறநானூற்றின் 30ஆவது பாடல் பதிவு செய்கிறது.

உப்பை மாறி வெண்ணெற் றரீஇய - (குறுந்.269:5)

என்று குறுந்தொகையும்,

உமணர் தந்த உப்புநொடை நெல் - (நற்.254:6)

என உப்புக்கு நெல் பண்டமாற்று செய்யப்பட்டதை நற்றிணையும் விளக்குகின்றன. குறிப்பாக ஐங்குறுநூற்றின் ஓரிடத்தில்,

அம்சில் ஓதி அசைநடைப் பாண்மகள்

சில்மீன் சொரிந்து, பல்நெற் பெறுஉம்

யாணர் ஊர

- (ஐங்.49:1-3)

எனப் பாண்மகள் சிறிய மீனைக் கொடுத்து நெல்லைப் பெற்றுச் சென்றதையும் பதிவு செய்துள்ளது. இதை தவிர பூவிற்ற பெண்களும் பூவைக் கொடுத்து நெல்லைப் பெற்றனர். இதனை நற்றிணையின் 99 ஆம் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. மீனைக் கொடுத்தும் நெல்லைப் பெற்றுச் சென்றனர் என,

பசுமீன் நொடுத்த வெண்ணெல் - (அகம்.340:14)

என அகநானூறும் சுட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இதே போன்று அகநாநூற்றின் மற்றொரு இடத்தில் நறவைக் கொடுத்தும் நெல்லைப் பெற்றுள்ளமையை,

நறவு நொடை நெல்லின் - (அகம்.61:10)

என்ற அடியின் வாழியாக அறிய முடிகிறது.

உப்பு, நெல்லுக்குப் பண்ட மாற்றாகப் பயன்பட்டதனைப் பட்டினப்பாலையும் கூறுகின்றது.(பட்டி.24-30) உப்பின் விலையை வைத்து நெல்லுக்கு விலை கூறியதை அகநானூறும்(அகம்.60) பதிவு செய்துள்ளது.

3.1.4.2 தானியப் பண்டமாற்று

பண்டைய மக்கள் யானைத் தந்தம், பால், தயிர், மீன் முதலியவற்றைப் பிற நில மக்களிடம் கொடுத்துத் தானியத்தைப் பெற்றுச் சமைத்து உண்டுள்ளனர். குறிப்பாக, கொல்லி மலையில் வாழும் குறிஞ்சி நில மக்கள் தங்கள் உறவினர் பசியைப் போக்கத் தங்களிடம் உள்ள யானைத் தந்தங்களை மருத நில மக்களிடம் கொடுத்துத் தானியங்களைப் பெற்று உண்டுள்ளனர் என்பதை,

காந்தள் வேலிச் சிறுகுடி பசித்தெனக்

கடுங்கண் வேழத்துக் கோடு நொடுத்துண்ணும்

வல்வில் ஓரி கொல்லிக் குடவரை

- (குறுந்.100:3-5)

எனக் குறுந்தொகைப் பாடல் அடிகளும் உணர்த்துகின்றன.

இதேபோன்று முல்லை நிலத்து மக்கள் தங்களிடமிருந்த இருந்த பால் பொருள்களை மருத நிலத்து மக்களிடம் கொடுத்துப் பலவகைத் தானியங்களைப் பெற்றுச் சென்றுள்ளனர். இதனை,

பாலொடு வந்து கூழொடு பெயரும்

யாடுடை இடையன்

- (குறுந்.221:3-4)

என்றும்,

நள்ளிருள் விடியல் புள்ளெழப் போகிப்

புலிக்குரல் மத்தம் ஒலிப்ப வாங்கி

ஆம்பி வால்முகை அன்ன கூம்புமுகிழ்

உறையமை தீம்தயிர் கலக்கி நுரைதெரிந்து

.....

அளைவிலை உணவில் கிளையுடன் அருத்தி

- (பெரும்.155-163)

என்றும் வரும் பாடல் வரிகளால் அறிய முடிகின்றது. அவ்வாறு பெற்ற தானியத்தைக் கொண்டு தன் சுற்றத்தாருக்கும் விருந்துளித்த நிகழ்வையும் அறிய முடிகின்றது.

நெய்தல் நிலத்துப் பாண்மகள் மீனைக் கொடுத்து மருத நில வணிகனின் மனைவியிடம் அதற்கு மாறாகப் பயறைப் பெற்றுச் சென்றிருக்கிறாள். இதனை,

முள்ளெயிற்றுப் பாண்மகள் இன்கெடிறு சொரிந்த

அகன்பெறு வட்டி நிறைய, மனையோள்

அரிகாற் பெரும்பயறு நிறைக்கும்

- (ஐங்.47:1-4)

என ஐங்குறுநாறு பயறு பண்டமாற்று செய்ததைக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

3.1.4.3 பண்டமாற்றில் கள்

குறிஞ்சி நிலத்து மக்கள் காட்டில் வேட்டையாடிக் கொன்ற யானையின் தந்தத்தை மதுபானக் கடைகளில் கொடுத்து மது அருந்தினர் என்பதை,

வரிமாண் நோன்ஞாண் வன்சிலைக் கொளீஇ

அருநிறத்து அழுத்திய அம்பினர் பலருடன்

அண்ணல் யானை வெண்கோடு கொண்டு

நறவு நொடை நெல்லின் நாண்மகிழ் அயரும்

- (அகம்.61:7-10)

என அகநானூறும்,

வேந்தார் யானை வெண்கோடு கொண்டு

கட்கொடி நுடங்கும் ஆவணம் புக்குடன்

அருங்கள் நொடைமை தீர்ந்துபின் மகிழ்சிறந்து

- (பதிற்.68:9-11)

எனப் பதிற்றுப்பத்தும் யானைத் தந்தத்திற்கு மாற்றாக கள் பருகியதைக் கூறுகின்றன.

கடலில் மீன் பிடிக்கச் சென்ற பரதவர் தங்களுக்குக் கிடைத்த முத்துச் சிப்பிகளை, கள்ளுக்கடையில் கொடுத்துக் கள்ளை உண்டனர். இதனை,

பல்மீன் கொள்பவர் முகந்த இப்பி

நாரரி நறவின் மகிழ் நொடை கூட்டும்

பேரிசைக் கொற்கை

- (அகம்.296:8-10)

என அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. பகை நாட்டின்கண் உள்ள பசுக்களைக் கவர்ந்து வந்து கொடுத்தும் வீரர்கள் கள்ளை உண்டனர். இந்நிகழ்வை,

நிறுத்த ஆயம்தலைச் சென்றுண்டு -

(புறம்.258:3)

கேளாமன்னர் கடிபுலம் புக்கு

நாள் தந்து நறவு நொடை தொலைச்சி

இல் அடுகள் இன் தோப்பி பருகி

- (பெரும்.140-42)

எனப் புறநானூறும் பெரும்பாணாற்றுப்படையும் கூறுகின்றன.

இது மட்டுமில்லாமல் தம்மிடம் கிடைத்த பொருள்களைக் கொடுத்தும் கள்ளை உண்டுள்ளனர். இதைப் பதிற்றுப்பத்து 75 ஆம் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது. தவிர குறிஞ்சிநில மக்கள் தேன், கிழங்கு முதலானவற்றைக் கொடுத்து நெய்தல் நில மக்களிடமிருந்து மீனையும் கள்ளையும் பெற்றுள்ளனர். இவ்வாறு மருதநிலத்தினர் கரும்பையும் அவலையும் கொடுத்து முல்லை

நிலத்தாரிடம் மான் இறைச்சியையும் மதுவையும் பெற்றனர். இதனைப் பொருநராற்றுப்படை,

தேன் நெய்யொடு கிழங்கு மாறியோர்

மீன் நெய்யோடு நறவு மறுகவும்

தீங் கரும்பொடு அவல் வகுத்தோர்

மான் குறையொடு மது மறுகவும்

- (பொரு.214-17)

என்று குறிப்பிடுகிறது. முத்துச் சிப்பிகள், யானைத் தந்தம், தேன், கிழங்கு, மீன் இறைச்சி முதலியவற்றை மாற்றுப் பொருளாகக் கொடுத்துக் கள்ளை உண்டுள்ளனர்.

இவ்வாறு மருத நில மக்கள் நெய்தல் நிலத்திற்கும் நெய்தல் நில மக்கள் மருத நிலத்திற்கும் முல்லை நில மக்கள் மருத நிலத்திற்கும் மருத நில மக்கள் முல்லை நிலத்திற்கும் குறிஞ்சி நில மக்கள் நெய்தல் மற்றும் மருத நிலத்திற்கும் தங்கள் வாழ்வாதாரமாகிய பண்டங்களைப் பெறும் பொருட்டுப் பயணம் மேற்கொண்டனர். இவ்வாறான பயணத்திற்கு அவர்கள் எவ்வகை வாகனங்களைப் பயன்படுத்தினர் என்ற குறிப்புகள் தெளிவாக இல்லையெனினும், பெரும்பாலும் கால்நடைப் பயணமாகவே சென்று வந்தனர் எனக் கருதலாம்.

3.1.5 வணிகத்தில் காசு

பண்டமாற்று வணிகம் நடந்த அந்தக் காலத்தில் செம்பு, வெள்ளி, பொன் காசுகளும் வழங்கி வந்தன. அந்தக் காசுகள் விலையுயர்ந்த பொருள்களை வாங்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. மேலும் பண்டமாற்று நடந்ததைச் சங்க பாடல்களில் இருந்து தெரிய வருவது போலவே காசுகள் புழக்கத்தில் இருந்ததையும் அறிய முடிகிறது.

பெரிய பெரிய வணிகப் பொருள்கள் அனைத்தும் காசுக்கே விற்கப்பட்டன. இத்தனைய சங்க காலத்துக் காசுகள் உருண்டு திரண்டு நெல்லிக்காய் வடிவில் தட்டையாக இருந்ததை,

புல்இலை நெல்லிப் புகர்இல் பசுங்காய்

கல்அதர் மருங்கில் கடுவளி உதிர்ப்ப

பொலம்செய் காசின் பொற்பத் தாஅம்

- (அகம்.363:6-8)

அகநானூற்றுப் பாடல் பதிவு செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும், உகா மரத்தின் பழம்போல மஞ்சள் நிறமாகப் பொற்காசுகள் இருந்ததைக் காவலன் முல்லைப் பூதனார் அகநானூற்றில்,

குயில்கண் அன்ன குருஉக் காய் முற்றி

மணிக்காசன்ன மானிற இருங்கனி

உகாய் மென்சினை உதிர்வன

- (அகம்.283:6-8)

எனக் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் காசுகளை மாலையாகக் கோர்த்து அதனை அணிகலனாகப் பெண்கள் அணிந்திருந்ததை அகநானூறும், ஐங்குறுநூறும் பதிவு செய்துள்ளதை,

அம்மா மேனி ஐதமை நுகுப்பின்

பல்காசு நிரைத்த, கோடு ஏந்து அல்குல்

மெல்இயல் குறுமகள்

- (அகம்.75: 18-20)

என்றும்,

பொலம் பசும் பாண்டில் காசு நிரை அல்குல்

இலங்குவளை மென்றோள்

- (ஐங்.செல. 10:3)

என்றும் காசு பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

பதிற்றுப்பத்துப் பாடிய புலவர்களுக்கு மன்னர்கள் பரிசாகப் பொற்காசுகள் வழங்கினர் என்ற செய்தியின் மூலம் அக்காலத்தில் காசு வழக்கில் இருந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது. முல்லை நிலப் பெண்கள் அக்காலத்தில் நெய்யைக் காசுக்கு விற்றுள்ளனர். இதனை,

நெய்விலைக் கட்டிப் பசும் பொன் கொள்ளாள்

எருமை நல்லான் கருநாகு பெறுஉம்

மடிவாய்க் கோவலர்

- (பெரும்.164-66)

அவ்வாறு நெய்யை விற்றுச் சேமித்த காசுக்கு எருமை, பசு முதலான கால்நடைகளை வாங்கியுள்ளனர். இதை தவிர வீட்டுப் பெண்கள் தெருக்கள் தோறும் சென்று பூ விற்றதை,

துகிலிகை யன்ன துய்த்தலைப் பாதிரி

வாலிதழ் அலரி வண்டுபட ஏந்திப்

புதுமலர் தெருவு தோறும் நுவலும்

நொது மலராட்டி

- (நற்.118:8-11)

என வெண்மை நிறமுடைய இருப்பைப் பூக்களை எயினப் பெண்கள் மூங்கில் குழலில் தொகுத்ததையும் அவ்வாறு தொகுத்த பூக்களைச் சிற்றூரின் தெருக்களில் சுற்றித் திரிந்து விற்றதையும் அறிய முடிகின்றது. இவை மட்டுமின்றி, காட்டு மல்லிகைப் பூவையும் இவ்வாறு தெருவில் விற்பர். உழவ மகளிர் அலரிப்பூ, பாதிரிப்பூ போன்ற பூக்களையும் விற்றுள்ளனர். மேலும்,

துய்த்தலை இதழ் பைங் குருக்கத்தியோடு

பித்தலை, விரவுமலர் கொள்ளீரோ? என

வண்டு சூழ் வட்டியற் திரிதரும்

- (நற்.97:6-8)

என்று நற்றிணை குறிப்பிடுகிறது. அவ்வகையில் பெண்கள் பூக்களை ஊர் ஊராகச் சென்று விற்பதை இதன் மூலம் அறிய முடிகிறது.

3.1.6 அங்காடிகளை நோக்கிச் செல்லும் பயணம்

பண்டைத் தமிழர்களின் வணிகத்தின் ஒரு பகுதியாக, விற்பனைக்குரிய பல்வேறு பண்டங்களையும் ஓரிடத்தில் தொகுத்து விற்பனை செய்துள்ளனர். இவ்வாறு பல்வேறு பொருள்களைக் குவித்து வைத்து வாணிகம் செய்யும் கடைத்தெருக்கள் அங்காடிகள் எனப்பட்டன.

குறிப்பாக பெரிய இருந்த நகரங்களில் அங்காடிகள் இரண்டு வகைகளாக இயங்கின. இதன்படி, பகல் நேரங்களில் நாளங்காடிகளும், இரவு நேரங்களில் அல்லங்காடிகளும் செயல்பட்டன.

இத்தகைய அங்காடிகளை நியமம் (முருகு.10), ஆவணம் (பதி.68:10) ஆகிய சொற்களால் அழைத்துள்ளனர். மேலும், ஒவ்வொரு பொருளுக்குமான தனித்தனி விற்பனைக் கூடங்கள் 'கடை' என்ற சொல்லாலும் குறிக்கப்பட்டன. (மது.622) இவ்வாறு அத்தகு பெருநகரங்களில் உள்ள கடைகளை நாடிப் பல்வேறு வகையான மக்களும் சென்று பொருள்களை வாங்கியுள்ளனர்.

இவை மட்டுமின்றி, மதுரைக்காஞ்சியிலும் நற்றிணையிலும் அகன்ற அங்காடிகளைப் பற்றிய குறிப்புகளும் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும், இவ்வங்காடிகள் எப்போதும் வாங்குவோர் விற்போர் செய்யும் ஆரவாரத்தில் பேரிரைச்சலுடனே இருந்தன என்பதை மதுரைக்காஞ்சி,

ஆடு துவன்று விழவின் நாடு ஆர்த் தன்றே

மாடம் பிறங்கிய மரிபுகழ்க் கூடல்

நாளங்காடி நனந்தலைக் கம்பலை

- (மதுரை.428-30)

என நாளங்காடியும்,

பல்வேறு புள்ளின் இசை எழுந்தற்றே

அல்லங்காடி அழிதரு கம்பலை

- (மேலது, 543-44)

என அல்லங்காடியும் சிறப்பிக்கப்பட்டமையை அறிய முடிகின்றது.

குறிப்பாக, கடல் நீரினை மேகம் கொள்ளுவதால் குறையாமலும் ஆறுகள் கலப்பதால் மிகாமலும் அக்கடலானது காட்சி தருவதைப்போன்று அதுபோல நாளங்காடிகளில் உள்ள பண்டங்கள் மக்கள் வாங்க வாங்க வணிகர்கள் அப்பொருளை உடனுக்குடன் கொண்டு வந்து சேர்த்தனர். எனவே அங்குப் பொருள்கள் மிகாதும், குறையாதும் வாணிபம் நடைபெற்றுக் கொண்டே இருந்துள்ளமையை,

மழை கொளக் குறையாது புனல்புகமிகாது

கரைபொரு திரங்கும் முந்நீர் போலக்

கொளக்கொளக் குறையாது தரத்தரமிகாது

- (மதுரை. 424-26)

என மதுரைக்காஞ்சி பறைசாற்றியுள்ளது. மேலும், நாளங்காடி போலவே இரவு நேரக் கடைகளான அல்லங்காடிகளிலும் பண்டங்கள் குவிந்த வண்ணமாகவே இருந்தமையை,

வாலிதை எடுத்த வளிதரு வங்கம்

பல்வேறு பண்டம் இழிதரும் பட்டினத்து

ஒல்லென் இமிழிசை மான கல்லென

நனந்தலை வினைஞர் கலங்கொண்டு மறுக

பெருங்கடற் குட்டத்துப் புலவுத்திரையோதம்

இருங்கழி மருவிப் பாய பெரிதெழுந்து

உருகெழு பானாள் வருவன பெயர்தலில்

- (மேலது, 536-44)

என மதுரைக்காஞ்சி விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளது.

இவற்றுடன், பல பண்டங்களும் மரக்கலங்களில் வந்திறங்குவதால் பட்டினத்தில் உண்டாகும் கல் என்ற ஓசை போல் அகன்ற இடத்தை உடைய பிறநாட்டு வணிகர்களிடம் ஈண்டு செய்யப்பட்ட பேரணிகலன்களை மக்கள் விலைக்குப் பெற்று உலவியுள்ளனர்.

மேலும், கடற்கரையில் உள்ள கழிகளில் நீர்ப்பறவைகள் இரவில் தங்கி இருக்க, நள்ளிரவில் கடல் நீர் பெருகி அக்கழிகளில் பாய்ந்துள்ளது. அதனால் பறவைகள் ஆரவாரம் செய்துள்ளன. அத்தகைய ஆரவாரத்தைப்போல் அல்லங்காடியில் எழுந்த ஆரவாரம் விளங்கியுள்ளது. மேலும் அல்லங்காடி, நாளங்காடியின் கடைத் தெருக்களையும் அவற்றின் ஓசைகளையும் மிகத் தெளிவாக வருணிக்கப்பட்டுள்ளமையையும் காணமுடிகிறது.

அங்காடித் தெருக்களில் விற்பனைக்குரிய கடைகளில் எந்தப் பொருள் விற்கப்படுகிறது என்பதை அறிந்துகொள்ள அந்தந்தப் பொருளுக்கெனத் தனியாகக் கொடிகளைக் கட்டி வைத்துள்ளனர். இந்த அடையாளத்தைக் கொண்டு தங்களுக்குத் தேவையான பொருள்கள் கிடைக்குமிடத்தை மக்கள் எளிதில் இனம் கண்டனர். இதனை,

நறவு நொடைக் கொடியோடு

பிறபிறவும் நனி விரைஇ

பல்வேறு உருவின் பதாகை

- (பட்டி.180-83)

எனப் பட்டினப்பாலை நறவு விற்பதற்கும், பிற பண்டங்கள் விற்பதற்கும் தனிக்கொடிகள் கட்டப்பட்டிருந்ததைக் கூறுகிறது. இதனை மதுரைக்காஞ்சியும்,

களளின் களிநவில் கொடியொடு நன்பல

பல்வேறு குழுஉக் கொடி பதாகை நிலைஇ

- (மதுரை.373-74)

எனச் சுட்டிச் செல்கின்றது.

இவை மட்டுமின்றிப் பொருள்களைப் பல இடங்களுக்கும் கொண்டு சென்று திரிந்து விற்றுள்ளனர். இவ்வழக்கம் இன்றும் நடைமுறையில் இருப்பதையும் காண முடிகின்றது.

இனிய சுவையுடைய உணவை வீரக்கழலை அணிந்த காலை உடைய மழவர் முன் கொட்டும் பூவினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வீர மத்தளத்தினது வலிய கண்ணைப்போன்று உருண்ட கூடைகளில் இட்டு வைத்த மலர்கள் மணம் விசின.இவ்வாறு பலவாறாய் பரப்பி வைக்கப்பட ஒன்றற்கு ஒன்று மாறுபட்ட மலர் மாலை உடையவரும் இடிக்கும் வல்லார் பலரும் ஒன்றாகக் கூடிச் சுண்ணம் இடித்துள்ளனர்.

அவ்வாறு இடிக்கப்பட்ட பூந்தாதுக்கள் போன்று பரவிய சுண்ணாம்பை உடையவரும் உடலுக்கு அழகைக் கொடுக்கும் இனிய களிப்புகள் கலந்த நீரையுடைய பசிய பாக்கோடு வெற்றிலையைக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் நால்வகைப் படையும் வழங்கும் தெருக்களில் தாங்கள் கொண்டு வந்தவற்றை விற்பனை செய்துள்ளனர்.

மேலும், இவர்கள் படை வழங்கும் போது அஞ்சி விலகி நின்று அவை சென்ற பின்னர் பண்டங்கள் விற்றுத்திரிந்துள்ளனர். இதனை,

தீம்புழல் வல்சிக் கழற்கால் உழவர்

பூந்தலை முழுவின் நோன்தலை கடுப்ப

பிடகைப் பெய்த கமழ் நறும் பூவினர்

பலவகை விரித்த எதிர்பூங்கோதையர்

பலர் தொகுபு இடித்த தாது உகு சுண்ணத்தர்

தகைசெய் தீம்சேற்று இன்னீர்ப் பசங்காய்

நீடுகொடி இலையினர் கோடுசுடு நூற்றினர்

இருதலை வந்த பகைமுனை கடுப்ப

இன் உயிர் அஞ்சி இன்னா வெய்து உயிர்த்து

ஏங்குவனர் இருந்து அவை நீங்கிய பின்றை
பல்வேறு பண்ணியம் தழீஇத் திரி விலைஞர்

- (மதுரை.395-405)

எனும் பாடல்வழி மதுரைக்காஞ்சி விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளது.

இவர்களை அல்லாமல் நரைமுது மகளிரும் மடமகளிரும் பல
பொருள்களைத் தெருக்களில் கொண்டுசென்று விற்றனர். இவ்வகையில்
நரைத்த கூந்தலை உடைய முதுபெண்டிர், சிவந்த நிறம் உடையவர்,
ஆடவர்க்கு வருத்தத்தை உண்டாக்கும் பார்வை பொருந்திய கண்ணை
உடையவர், வியப்பை உண்டாக்கும் மாமை நிறத்தை உடையவர்,
வளைந்த மூங்கிலைப் போன்ற தோளையும் நெகிழும் கைவந்தியை
உடையவர், மயில் போன்ற சாயலை உடையவர், மடப்பம் பொருந்திய
சொல்லையுடைய மகளிர் என அழகிய பல வகைப்பட்ட செப்புகளில்
அவர்கள் விரும்புவனவற்றையும் கண்டார் விரும்பும் வடிவையுடை
யனவுமான தின்பண்டங்களை மணமுடைய மலர்களுடன் ஏந்திக்
கொண்டு வீடுகள் தோறும் சென்று விற்றனர். (மதுரை.409-423)

எனப் பலவற்றை மதுரைக்காஞ்சியின் மூலமாக அறிய முடிகின்றது.

இவை தவிர பிற வணிகர்களைப் பற்றிய செய்திகளையும் சங்கப்
பாடல்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது. சான்றாக,

கலிங்கம் பகர்நர் - (மதுரை.513)

என ஆடை விற்போரையும்,

செம்புநிறை கொண்மர் - (மேலது,514)

என உலோகம் விற்போரையும் மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது.

நல்வரி இறாஅல் புரையும் மெல்லடை

அயிருருப் புற்ற ஆமை விசயங்

கவ்வொடு பிடித்த வகையமை மோதகஞ்

தீஞ்சேற்றுக் கூவியர்

- (மதுரை.624-27)

என நல்ல வரிகளையுடைய தேன்கூடு போன்ற ஆடைகளையும் காய்ச்சிய பாகுடன் பருப்பும் தேங்காயும் கூட்டி உள்ளீடாக வைத்துப் பிடித்த கொழுக்கட்டைகளையும் பாகு கலந்த மாவை உடைய அப்பம் விற்போர் விற்று வணிகம் செய்தனர். அவர்களோடு மீன் விற்போரும், கள் விற்போரும் கூட வாணிகம் செய்தனர். இதனை,

வயமீன் முகந்து

கொள்ளை சாற்றிய கொடுமுடி, வலைஞர்

- (மதுரை.255-56)

களளோர் களிதொடை நுவ

- (மேலது, 622)

என மீன் விற்போர் பற்றியும் கள் விற்போர் பற்றியும் மதுரைக் காஞ்சி கூறுகின்றது. மேலும் வளையல், முத்து போன்ற பலவகையான பொருள்களையும் மதுரை நகர வீதிகளில் விற்கப்பட்டதை,

சிறியவம் உளாண்டு விலைஞர் கைவளையே

- (குறுந்.117.6)

வளைபடு முத்தம் பரதவர் பகரும்

- (ஐங்.195:1)

..... பகாஅர்

பண்டம் நாறும்

- (அகம்.181:22-23)

எனச் சங்கப் பாடல்கள் பலவகையான வணிகர்கள் மேற்கொண்ட தொழில்கள் பற்றிய குறிப்புகளைப் பதிவு செய்துள்ளன.

3.1.7 அயலவர் வாணிகம்

பண்டையத் தமிழர்கள் தமிழகம் மட்டுமின்றி, அண்டை நாடுகள் பலற்றோடும் வணிகத் தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தனர். இதனை,

சங்ககாலத்தில் தமிழகத்தோடு வாணிகம் செய்துவந்த அயல்நாட்டவர் யவனர் எனப்பட்டனர். தமிழ் நாட்டில் மலிந்திருந்த யவனர்கள் என்பவர்கள் கிரேக்கம், அரேபியா, எகிப்து முதலிய மத்தியக் கிழக்கு மற்றும் தெற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து வந்தவர்களே. இவருள் கிரேக்க யவனர் இங்கு வந்து வியாபாரம் செய்தவராயினும், சங்க காலத்திலும் அதன் பின்பும் தமிழகத்தில் மிகுதியாகத் தங்கினவர் சோனகர் என்னும் யவனர் ஆவர்⁹

என யவனர்கள் பற்றி வி.சி. சசிவல்லி சுட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

அரசு பணியின் காரணமாகவும் வேறு வினைகளின் காரணமாகவும் பல்வேறு நாட்டினர் தமிழகத்திற்கு வருகைபுரிந்து தங்கியுள்ளனர். இதனைப்

மருத அகநாட்டிலும் நெய்தல் என்னும் கரை நாட்டிலும் உள்ள கோ நகரங்களில் வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்பிருந்தே யவனர், சோனகர் (அரபியர்), துருக்கர், மிலேச்சர் முதலிய மேனாட்டாரும், அவந்தியர், மகதர், குச்சார், மராட்டர் முதலிய வடநாட்டாரும், ஈழவர், நாகர் முதலிய கீழ் நாட்டாரும் கம்மியம், வாணிகம், அரச ஊழியம் முதலிய பற்பல வினைமேற் கொண்டு அவரவர்க்குரிய சேரியில் பதிவாய் இருந்து வந்தனர். ¹⁰

என்னும் பாவாணர் கூற்றை மேற்கோள் காட்டி வெ. கிருஷ்ணசாமி தமிழ் இலக்கியத்தில் பயணச் செய்திகள் என்னும் தலைப்பில் குறிப்பிடுகின்றார்.

3.1.7.1 வெளிநாட்டு வாணிகம்

வெளிநாட்டார் நம் நாட்டில் கிடைத்த பொருள்களையும் விலங்குகளையும் விரும்பி வாங்கிச் சென்றுள். இதனை சங்ககால மக்களின் வாழ்வியல் குறித்து ஆய்வு செய்த நா. சுப்பிரமணியன்,

‘வெளிநாட்டுச் சந்தைகளில் எப்போதும் விரும்பி வாங்கப்பட்ட பல அரிய பொருள்கள் தமிழகத்தில் கிடைத்தமையே அவ்வாணிபத்தின் முக்கியக் காரணமாகும்.

உணவுப் பொருள்களில் மிளகு, இஞ்சி, அரிசி, மணமிகு மரங்களில் சந்தனம், அகில், சமையற்காகும் வாசனைப் பொருள்களில் ஏலம், இலவங்கம், மஞ்சள், ஆடம்பர அணிகளுக்குத் தேவையான தந்தம், முத்து, மரகதம், குருந்தம் முதலிய விலைபடு பொருட்கள், உடைக்காகப் பருத்தியும் பருத்தித் துணிகளும் மனையுறை விலங்குகளில் குரங்கு, மாடு, பறவைகளில் மயில், காணுறை விலங்குகளில் சிறுத்தை, புலி, யானை (அவைதரும் தோல் போன்றவற்றிற்காக) போன்றவை இங்கிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. ஏனெனில் இப்பொருள்கள் பிறநாட்டுச் சந்தைகளில் இவை மிகுதியும் விரும்பப்பட்டன.¹¹

எனவேதான் இப்பொருள்கள் தமிழகத்தோடு தொடர்புபடுத்தப்பட்டே வந்துள்ளன என தம் ஆய்வில் பதிவு செய்துள்ளார்.

இவ்வாறு நம் நாட்டில் உற்பத்தியான பொருள்கள் அனைத்தும் வெளிநாட்டவரால் விரும்பி வாங்கப்பட்டன. குறிப்பாக, தமிழகத்தில் செய்யப்பட்ட பொன் அணிகள் பல மேலைநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. இதனை மதுரைக்காஞ்சி பகர்கிறது. (315-323)

நம் நாட்டிலிருந்து ரோமானியத்திற்கு ஏற்றுமதியான பொருள்களைப் பற்றி பெரிப்ளுஸ் தம் நூலில் திறம்படக் கூறுவதை

அங்கிருந்து வருவனவற்றுள் எப்போதும் முத்து ஒரு பகுதியாகும். அர்கரிடிக் (உறையூர்) என்னும் நேர்த்தியான துணி வகையும் ஏற்றுமதியாயிற்று. மிக நேர்த்தியான பருத்தித் துணி துகில் எனப்பட்டது.¹²

என்ற பதிவின் வழி அறிய முடியும்.

மேலும் நம் நாட்டிலிருந்து பல பொருட்கள் கிரேக்கம் மற்றும் எகிப்துக்கும் கொண்டு செல்லப்பட்டதைப் பல்வேறு ஆய்வறிஞர்கள் தங்களின் ஆய்வின் வழி எடுத்துரைத்துள்ளனர். சான்றாக,

பண்டைய தமிழகத்திலிருந்து ஏற்றுமதியான பண்டங்களுள் சிறப்பானவை மஸ்லின் துணியும் ஏலம், இலவங்கம் போன்ற நறுமணப் பண்டங்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை. தமிழக வணிகர்கள் இச்சரக்குகளை மரக்கலங்களில் ஏற்றிச் சென்று ஏடன் வளைகுடாவுக்கு இருபுறமுள்ள துறைமுகங்களில் இறக்கினர். பினிஷியர் அல்லது அராபியர் அச்சரக்குகளை அவ்விடங்களில் தம் வசம் ஏற்றுக் கொண்டு எகிப்துக்கு எடுத்துச் சென்றனர்.¹³

எனும் கே.கே.பிள்ளையின் கூற்றுவழி உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது.

இவ்வாறு அராபியர் தமிழகத்துக்கும் எகிப்துக்கும் இடையே இடைத்தரகராய் இருந்து வர்த்தகப் பரிமாற்றத்துக்கும் உதவியுள்ளனர். மேலும். இத்தகைய வர்த்தகத்திற்காகத் தமிழ் வணிகர்கள் ஏடன் வளைகுடாவுக்கும் அராபியர்கள் எகிப்துக்கும் பயணம் சென்றதையும் அறிய முடிகின்றது.

3.1.7.2 வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதியானவை

நம் நாட்டில் இருந்து வெளி நாட்டிற்குப் பொருள்கள் ஏற்றுமதியானது போல், வெளிநாட்டுப் பொருள்கள் பலவும் நம் நாட்டிற்குக் கப்பல்கள் மூலம்

இறக்குமதியாயின. அவ்வாறு அயல்நாட்டிலிருந்து இறக்குமதியானவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கவை குதிரைகளேயாகும்.

அக்காலத்தில் போர் மற்றும் போக்குவரத்து முதலான பலவற்றில் ஈடுபடுத்துவதற்கு குதிரைகள் மிகவும் பயன்பட்டமையால் அவை அதிக அளவில் இறக்குமதியாயின.

அவ்வகையில் மேற்கு கடற்கரையிலிருந்து மிளகும், இமயத்தில் இருந்து பொன்னும், மணிகளும், மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளிலிருந்தும் வட நாடுகளிலிருந்தும், இலங்கையிலிருந்தும் பல வகையான உணவுப் பொருள்களும் தமிழகத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. இதனைப் பட்டினப்பாலை,

நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்
காலின் வந்த கருங் கறிமூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிரும்
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழத்து உணவும் காழகத்து ஆக்கமும்
அரியவும் பெரியவும் நெரிய ஈண்டி
வளம்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகின்

- (பட்டி.185-193)

என்கிறது. மேலும், யவன நாட்டினர் அங்கிருந்து குற்றமில்லாத நன்கலங்கள், பாவை விளக்குகள், அன்ன விளக்குகள் ஓதிம விளக்குகள் முதலானவை விளக்குகளை நம் நாட்டிற்குக் கொண்டு வந்துள்ளன. இதனை,

..... யவனர்

ஓதிம விளக்கின் உயர்மிசைக் கொண்ட

வைகுறு மீனின் பைபயத் தோன்றும்

- (பெரும்.315-317)

யவனர் கொண்டுவந்த ஓதிம உருவில் அமைந்த விளக்குகளின் சுவாலை
காற்றில் ஆடாமல் ஒளிவிட்டது எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படையும்,

பாவை விளக்கின் பருஉச்சுடர் அழல

- (முல்லை.85)

என முல்லைப்பாட்டும் பாவை விளக்கைப் பற்றியும் கூறுகின்றன.
இவ்விளக்குகள் சிற்பங்களாக அமைந்து அவற்றின் கூப்பிய கைகளில் தகழியை
ஏந்தி நின்றன. இதனை,

யவனர் இயற்றிய வினைமாண்பாவை

கையேந்து ஐயகல்

- (நெடு.101-102)

என நெடுநல்வாடை கூறுகிறது. குறிப்பாக, யவனர்கள் கொண்டு வந்து
கொடுத்த மதுபானக் கிண்ணத்தில் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளி துஞ்சிய
நன்மாறன் மது அருந்தியதாகக் கூறும் புறநானூறு,

யவனர் நன் கலம் தந்த தண்கமழ் தேறல்

பொன் செய் புனைகலத் தேந்தி நாளும்

ஒண்தொடி மகளிர் மடுப்ப மகிழ்சிறந்து

ஆங்கினி தொழுகுமதி ஓங்குவாள்

- (புறம்.56: 18-21)

என விளக்குகள், மதுக்கிண்ணங்கள் மட்டுமில்லாமல் யவனர் நாட்டிலிருந்து
கற்கண்டும் நம் நாட்டிற்கு இறக்குமதியாயின. அவ்வாறு இறக்குமதியான யவன

தேசத்துக் கற்கண்டுச் சருக்கரையோடு கீழ் திசையில் உண்டான அகிலையும்
புகைப்பர். இதனையே நெடுநல்வாடை,

இருங் காழகிலோடு வெள்ளயிர் புகைப்ப

- (நெடு.53)

என்கிறது. அயிர் என்பது சருக்கரை மற்றும் கற்கண்டைக் குறித்தது. மேலும்,
யவனர் நம் நாட்டிற்கு வந்து வணிகம் செய்ததை அகநானூறு,

சுள்ளியம் பேரியாற்று வெண்நுரை கலங்க

யவனர்தந்த வினைமாண் நன்கலம்

பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்

- (அகம்.149:8-10)

என யவனர் பொன்னைக் கொடுத்துப் பொருளைப் பெற்றுச் சென்றதைக்
கூறுகிறது.

இவை தவிர, வெளிநாட்டிலிருந்து நீர்வழி வரும் பொருட்களுக்கு “உல்கு”
என்னும் வரி விதிக்கப்பட்டு முத்திரையும் பொறிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு
முத்திரையிடப்பட்ட பொருட்கள் காவலர்களால் காக்கப்பட்டதை,

நீரினின்றும் நிலத்தேற்றவும்

நிலத்தினின்று நீர்ப் பரப்பவும்

அளந்தறியாப் பல பண்டம்

வரம்பறியாமை வந்தீண்டி

அருங்கடிப் பெருங்காப்பின்

வலியுடை வல்லணங் கினோன்

புலிபொறித்து புறம் போக்கி

- (பட்டி.130-136)

எனப் பட்டினப்பாலை நீர்வழியாக வந்த பொருட்களைப் பற்றிப் பதிவு செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. வணிகத்தைப் பொறுத்தவரையில் பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தினர் தரைவழியைப் போன்றே கடல் வழியிலும் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெற்றிருந்தனர். இதனை,

கடல் வழியாகக் கப்பல்களில் வாணிகம் நடைபெற்றது. தரை வாணிகத்தைவிட கடல்வழி வாணிகம் அதிகச் செலவில்லாமலும் விரைவாகவும் இருந்தபடியால் கப்பல் வாணிகம் சிறப்பாக நடைபெற்றது. கடல் வாணிகத்துக்குக் கப்பல்கள் தேவை. கப்பல் கடடும் தொழில்கள் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் நடந்தன. கப்பல்களைக் கடலில் ஓட்டிக் கொண்டு போய் பொருள்களை இறக்குமதி ஏற்றுமதி செய்வதற்கு அந்தந்த நாடுகளில் துறைமுகங்கள் தேவை. ஆகவே ஒவ்வொரு நாட்டிலும் துறைமுகப்பட்டினங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன.¹⁴

எனும் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமியின் கூற்றின்வழி அறிய முடிகின்றது. குறிப்பாகப், பெரும்பாலும் துறைமுகப்பட்டினங்கள் ஆறுகள் கடலில் கலக்கும் இடத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. சான்றாக எயிற்பட்டினம், தொண்டி, மருங்கூர்ப்பட்டினம், கொற்கை, முசிறி, காவிரிப்பூம்பட்டினம் ஆகியவை துறைமுகப்பட்டினங்களாய்ச் செயற்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

3.1.8 கலங்கரை விளக்கம்

மரக்கலன்களைக் கரைக்குச் சேர்க்க உதவும் விளக்கு கலங்கரை விளக்கு எனப்பட்டது. இங்கு கலம் என்பது மரக்கலம், நாவாய் என்று பொருள்படும். மேலும், கரை என்ற சொல்லிற்கு அழைக்கின்ற, கூவுகின்ற என்று பொருள்படுவதால் கடலில் செல்லும் கலன்களைக் கரைக்கு அழைத்த விளக்கு கலங்கரை விளக்கு எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது.

இவை மட்டுமின்றி, இரவு நேரங்களில் கடலில் வரும் கப்பல்கள் திசைமாறிச் செல்வதைத் தடுக்க துறைமுகக் கடற்கரையில் கலங்கரை விளக்கை

அமைத்து இருந்தனர். இவ்விளக்கைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பல இடங்களில் பதிவு செய்துள்ளன. இத்தகைய கலங்கரை விளக்கின் அமைப்பை,

வானம் ஊன்றிய மதலை போல

ஏணி சாத்திய ஏற்றரும் சென்னி

விண் பொர நிவந்த வேயா மாடத்து

இரவில் மாட்டிய இலங்கு சுடர் ஞெகிழி

உரவுநீர் அழுவத்தோடு கலங்கரையும்

துறை பிறக்கும் ஒழிய

- (பெரும்.346-351)

எனச் சுட்டுவதைக் காண முடிகின்றது. இதுபோன்று அகநானூற்றின் ஒரு பாடல், கலங்கரை விளக்கை மாடவெள்ளரி என்று கூறுவதை,

கோடுயர் திணிமணல் அகன்துறை நீகான்

மாடவெள்ளெரி மருங்கறிந்து ஒய்ய

- (அகம்.255:5-6)

என்ற அடிகள் அனைத்துத் துறைமுகப் பட்டினங்களிலும் இரவு நேரங்களில் கலங்கரை விளக்கம் சுடர் விட்டெரிந்ததைச் சுட்டுவதை அறிய முடிகின்றது.

இவ்வாறு கடற்கரையை ஒட்டியமைந்த துறைமுகங்களுக்குக் கலங்கரை விளக்கத்தின் உதவியுடன் பல நாட்டைச் சார்ந்த வணிகர்களும் பயணம் செய்து வந்தடைந்தனர். மேலும், வணிகர் கொண்டு வந்த பொருள்களை வாங்குவதற்குப் பொது மக்களும் திரளாக வந்து சென்றதையும் அறிய முடிகின்றது.

3.2 போர் சார்ந்த பயணங்கள்

மனித இன வாழ்வில் போர் என்பது உயிரியல் தேவையாக இருந்து மனித வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தும் இன்றியமையாத ஒரு கருவி என்பர் அறிஞர்.

பழந்தமிழ் இலக்கியமான புறநானூறும் ஒருவரை ஒருவர் தாக்குவதும் அதனால் அழிவதும் புதுமையான ஒன்றல்ல, மாறாக அது உலகத்தின் இயற்கை என்பதை எடுத்துரைக்கின்றது.

அவ்வகையில் சங்கச் சமூகத்தில் போர் என்பது தவிர்க்க இயலாத ஒரு அங்கமாக இருந்துள்ளது. இவ்வகையான போர்கள் பல்வேறு இழப்புகளை ஏற்படுத்துவதோடு, புதிய சமூகப், பண்பாட்டு ஊடாட்டங்களுக்கும் காரணமாக அமைகின்றன. போர் என்றாலே தேவயற்ற இடம்பெயரலுக்கும், புலப் பெயரலுக்கும் காரணமாக அமைந்து அனைத்து தரப்பு மக்களுக்கும் மன அளவிலான, வாழ்வியல் அளவிலான நெருக்கடிகளைத் ஏற்படுத்தும் அழிவு சக்தியாக இன்றளவும் நீடித்து வருகிறது.

சங்கப் புறப்பாடல்கள் காட்டும் போரியல் ஓர் ஆய்வு என்து குறித்து ஆய்வு செய்த கா. சந்திரகேசன் அவர்கள் போர் என்பதற்கு ,

அமைதி குலைந்த நிலையே போர். அஃது இரண்டு அல்லது பல நாடுகளுக்கிடையே உள்ள வெளிப்படையான அல்லது மறைமுகமான பகைமையைக் குறிப்பது, இரண்டு அல்லது இரண்டிற்கு மேற்பட்ட பகைமை கொண்ட குழுக்கள் படைபலம்; கொண்டு போரிட சட்டப்படி அனுமதிப்பது.¹⁵

என விளக்கம் அளிக்கிறார்.

பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தில் வீரம் மிகுதியும் போற்றப்பட்டதைச் சங்கப் பாடல்கள் பரந்த அளவில் பேசுகின்றன. அவ்வாறெனில் போர் என்பதும் ஒரு வழக்கமான நிகழ்வாகவே இருந்திருக்கின்றது. இதனை கண்ணுற்ற ஒரு சங்கப் புலவர் கீழ்க்காணுமாறு பதிவு செய்கிறார்.

ஒருவனை யொருவ னடுதலும் தொலைதலும்

புதுவதன்றிவ் வுலகத் தியற்கை

- (புறம்.76:1-2)

எனும் இப்பாடல் அடிக்கடி போர் நடைபெற்றதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

மேலும், பொருளைத் தேடியும், உறவைத் தேடியும் பயணம் மேற்கொண்ட பழந்தமிழ்ச் சமூகம் தங்கள் மேலாண்மையினைப் பிறிதொரு சமூகத்தின்/இனத்தின் மீதும் அல்லது தம்மோடு முரணுற்ற அண்டை அயலாரோடும் சினமும் மேலும், பகையும் கொண்டு போர் தொடுப்பதற்கான பயணத்தினையும் மேற்கொண்டுள்ளனர்.

3.2.1 போர்ப் பயணத்துக்கான காரணங்கள்

மனிதன் என்று தோன்றினானோ அன்றே போராட்டமும் தோற்றம் பெற்றது. தங்களது அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்காகப் போராடி வாழ வேண்டிய நிலை அக்காலத்தில் இருந்தது. இந்நிலை ஆதிகாலத்திலிருந்து இன்றுவரை பல்வேறு வடிவங்களில் தொடர்ந்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

தொல் பழங்காலத்தில் பழைய கற்கால மக்கள் மலைகளிலும், காடுகளிலும் விலங்குகளோடு விலங்குகளாக வாழ்ந்தனர். சுமார் ஒரு இலட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த இவர்கள் தங்களுடைய உணவுப் பொருள்களை விலங்குகளுடன் போரிட்டே பெற வேண்டிய நிலையிலிருந்தனர்.

இவ்வாறு தொடங்கிய போராட்டம் காலச் சூழல்களால் பல்வேறு மாறுதல்களுக்குட்பட்டது. கூட்டங் கூட்டமாக வாழ்ந்த இப்பழைய கற்கால மக்கள் போராடிப் பெற்ற உணவுப் பொருள்களைத் தங்களுக்குள் பங்கிட்டுக் கொள்வதில் பல பூசல்கள் ஏற்பட்டன. உணவுப் பொருள்களான விலங்குகள், காய்கனிகள், கொட்டைகள் போன்றவை எங்கு அதிக அளவில் கிடைத்ததோ அவ்விடங்களைத் தேடிச் சென்றனர். ஆனால் ஏற்கனவே அப்பகுதியில் இருந்த கூட்டத்தார் அவர்களுடைய

**வருகையால் தமக்குக் கிடைக்கும் உணவுப் பொருள்கள் குறைந்து
விடுமோ என்ற அச்சத்தில் இவர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டார்கள்.¹⁶**

என நடன. காசிநாதன் தமிழர் நாகரிகம் குறித்த ஆய்வில் சுட்டுகின்றார்.

மேலும், இதுவே போருக்கான ஆரம்பக் காரணமாயிற்று. இக்காரணமே காலச் சூழல்களுக்கு ஏற்ப மாற்றம் பெற்று உணவு, உடை, உறையுள், மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை, புகழாசை எனப் பல்வேறு காரணங்களாக விரிவடைந்தன. இவை மட்டுமில்லாமல் போட்டி, பொறாமை, பகைமை, ஆதிக்க விரிவாக்கம், பிரதேச ஆக்கிரமிப்பு, வெற்றி, புகழ் எய்துதல் முதலானவையும் போருக்குக் காரணமாய் அமைந்தன. மேலும்,

**இயல்பான மறப்பண்பு, மண்ணாசை, இடஞ்சிறிதென்னும் ஊக்க மேலீடு,
அரசர்க்கரசராகத்திகழும் உட்கோள், அரசரிமை யார்க்கெனும் சிக்கல்,
மானக் குறைவு உண்டாக மற்றையோர் நடத்தல், மகள் மறுத்தல்
ஆகியவை போர் தோன்றுவதற்குரிய காரணங்களெனக் கூ.
வித்தியானந்தன்.¹⁷ கூறுகிறார்.**

**இவற்றுடன் ‘ஆசை, பாதுகாப்பு, பகை, தண்டனை, மறம், அருள் என்னும்
ஆறு வகைக் காரணத்தால் போர் பிறக்கும்.¹⁸ என்கிறார் ஞா. தேவநேயப்
பாவாணர்.**

இப்பின்னணியில் அறிஞர்கள் கூறும் காரணங்களைப் காணும்போது மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை, வீரத்தை நிலைநாட்டுதல் போன்றவை போரின் தோற்றத்திற்கு முதன்மையான காரணங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. அக்காலத்து மன்னரும் மக்களும் போருணர்வு உடையவர்களாக இருந்தமையால் பெண்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் போருணர்வை ஊட்டுவதில் அக்கறை காட்டினர் என்பதையும் சங்கப் பாடல்களில் காணமுடிகின்றது.

3.2.2 திணைசார்ந்த போர்ப் பயணங்கள்

சங்க கால மக்களின் போர் முறைகளைப் பற்றித் தொல்காப்பியமும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் விரிவாகப் பதிவுசெய்துள்ளன. இதன்படி, தொல்காப்பியம் போர் சார்ந்த திணைகளை ஏழாகவும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை பன்னிரெண்டாகவும் கூறியுள்ளன.

அவ்வகையில் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் எனத் தொல்காப்பியம் ஏழு திணைகளைக் கூறுகின்றது. இதேபோன்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண், கைக்கிளை, பெருந்திணை, பொதுவியல் எனப் பன்னிரெண்டு திணைகளைக் கூறுகின்றது.

இவற்றுள் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை இவ்வைந்துமே போர் சார்ந்த துறையாகக் கருதப்படுகின்றது. மாறாக, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கூறும் கரந்தை, காஞ்சி, நொச்சி போன்ற திணைகளும் இவ்வகையில் அடங்கும்.

3.2.2.1 வெட்சிப் போர்

போரின் தொடக்கநிலையாகப் படையெடுத்துச் செல்லும் நாட்டிலுள்ள ஆநிரைகளைக் கவர்வதாகும். அவ்வாறு ஆநிரைகளைக் கவர்ச் செல்லும் வெட்சிப் பூவைச் சூடிய வீரர்களை வெட்சியர் என்று அழைத்துள்ளனர். மாறாக மறவர் தாமாகவே சென்றும் ஆநிரையைக் கவர்ந்துள்ளனர். தம் நாட்டு மன்னனுடைய ஏவலின் காரணமாகவும் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வந்துள்ளதையும் அறிய முடிகின்றது. இதனைத் தொல்காப்பியம்,

வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்

ஆதந்தோ ம்பன் மேவற்றாகும்

- (தொல்.பொ.புறத்.நா.60)

எனச் சுட்டுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும், ஆநிரைகளைக் கவர்ச் செல்வதற்கு முன்னதாக வீரர்கள் நற்சொல் கேட்பதையும் வழக்கமாக கொண்டு வாழ்ந்தனர். இதற்காகச் செல்லும் போது அவ்வூரில் எதிர்த்து வந்தோருடன் போரிட்டு அவர்களைக் கொன்றுள்ளனர். இவ்வாறு அவர்கள் கவர்ந்து வந்த பசுக்கள் அனைத்தையும் எல்லாம் வீரர்களின் செயலுக்கேற்பப் பங்கிட்டுக் கொடுத்து, கொற்றவையை வணங்கி, கள்ளுண்டு மகிழ்ந்துள்ளனர். இச்செயல்கள் அனைத்தும் வெட்சித் திணையில் அடங்கும். இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே புறநானூற்றில் வெட்சித் திணையைச் சுட்டும் பல பாடல்கள் புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன. சான்றாக,

புல்லார் இனநிரை செல்புறம் நோக்கிக்

கையின் சுட்டிப் பைஎன எண்ணிச

சிலையின் மாற்றியோனே

- (புறம்.257:8-10)

எனும் இப்பாடல் அடிகள் வீரன் ஒருவன், பகைவரின் பசுக் கூட்டங்கள் காலை நேரத்தில் செல்லும் இடத்தையறிந்து பகைவரை வில்லினால் வென்று அங்குள்ள ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வந்ததைக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வாறு வெட்சிப் போர்ப்பயணமானது ஆநிரைகளைக் கவரும் பொருட்டு நிகழ்ந்துள்ளது.

3.2.2.2 கரந்தைப் போர்

வெட்சியர் கவர்ந்து சென்ற ஆநிரைகளை மீட்பது கரந்தைத் திணைக்குரிய வழக்கமாக இருந்தது. தொல்காப்பியர் இத்திணையையும் வெட்சித்திணையினுள்ளேயே பொருத்திக் கூறியுள்ளார்.

*ஆநிரை கவர்ந்தவனிடமிருந்து மீட்டலும், ஆநிரை கொண்டு செல்வோரைத் தடுத்து வழிமறிப்போரிடமிருந்து மீட்டலும், கரந்தை ஒழுக்கம் எனப்படும்.*¹⁹

என செ.பழனிச்சாமி சுட்டுவதும் கவனத்திற்குரியதாக உள்ளது.

அவ்வாறு ஆநிரைகளை மீட்கச் செல்லும் வீரர்க்குக் கரந்தைப் பூவினைச் சூடும் மரபுக்கேற்ப அப்பூவைச் சூட்டி அனுப்பியுள்ளனர். இதனை,

பல்ஆ தழீஇய கல்லா வல்வில்

உழைக்குரற் கூகை அழைப்ப ஆட்டி

நாகுமுலை அன்ன நறும்பூங் கரந்தை

விரகு அறி யாளர் மரபின் சூட்ட

- (புறம்.261:11-14)

எனப் புறநானூறு கூறுகிறது.

அவ்வாறு ஆநிரையை மீட்கச் செல்லும்போது, ஆநிரைகளுக்குக் காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கும் வீரர்களுடன் போரிட்டு வென்ற பின்னரே அதனைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்றும் புறநானூறு கூறுகிறது. இந்நிகழ்வை,

ஏறுடைப் பெருநிரை பெயர்தரப் பெயராது

.....

செல்லல் செல்லல் சிறக்க நின்னுள்ளம்

- (புறம்.259:1-4)

எனும் பாடலின் வழியாக அறிய முடிகிறது.

3.2.2.3 வஞ்சிப்போர்

மண்ணாசையின் காரணமாகப் பகைவர் நாட்டின்மேல் அஞ்சும்படிப் படையெடுத்துச் செல்வது வஞ்சித்திணையாகும். இதனைத் தொல்காப்பியம்,

எஞ்சா மண்ணாசை வேந்தனை வேந்தன்

அஞ்சுதகத் தலைச் சென்ற டல்குறித்தன்றே

- (தொல்.பொ.புறத்.நா.64)

என்று குறிப்பிடுகின்றது.

இவை மட்டுமின்றி, பகை நாட்டைக் கவரச் செல்லும் போது வீரர்கள் வஞ்சி என்னும் ஒருவகைக் கொடியின் பூவை சூடிச் சென்றதையும் அறிய முடிகின்றது. அவ்வாறு சென்று பகைவர் நாட்டை எரியூட்டி அழிப்பர். அங்குள்ள பொருட்களை எல்லாம் கொள்ளையடித்து வந்து பாணர் போன்றோருக்குக் கொடுத்து மகிழ்வர்.

3.2.2.4 காஞ்சிப்போர்

வஞ்சிப்பூ சூடிய மன்னன், பகை மன்னனுடைய நாட்டின் மீது போர் தொடுத்தபோது, அந்நாட்டு மன்னன் தனது நாட்டைக் காக்க எதிர்த்துப் போரிடுவது காஞ்சித்திணை எனப்படும். இதனை,

வெஞ்சின மாற்றான் விடுதர வேந்தன்

காஞ்சிசூடிக் கடிமனை கருதின்று²⁰

என்னும் நூற்பா தெளிவாக விளக்குகிறது.

3.2.2.5 நொச்சிப் போர்

அரசன் ஒருவன் தன்னுடைய கோட்டையை மாற்றரசனிடமிருந்து பாதுகாப்பது நொச்சித்திணை எனப்படும். இந்நிகழ்வு,

ஏப்புழை எயில் ஏந்துநிலை அரணம்

காப்போர் கூடிய பூப்புகழ்ந்தன்று²¹

எனக் கோட்டையைப் பாதுகாக்கும் மன்னன் நொச்சிப் பூவை அணிந்து இருந்தமையை அறிய முடிகின்றது.

3.2.2.6 உழிஞைப் போர்

உழிஞைப் பூச்சூடி மதிலை வளைத்துப் பெரிய நகரங்களையும் அரண்களையும் கைப்பற்றச் செய்யும் போர் உழிஞைப் போர் எனப்படும். இதனை,

முடிமிசை உழிஞை சூடி நன்னார்

கொடி நுடங்கா ரெயில் கொள்கருதின்று

- (புறப்.வெ.நா.6)

எனப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, உழிஞைத் திணைக்குரிய இலக்கணத்தைக் கூறுகின்றது. மேலும், தொல்காப்பியம் நொச்சியையும் இதனுள்ளே சேர்த்துக் கூறுவதை,

முழுமுதல் அரணம் முற்றலுங் கோடலும்

பன்னெறி மரபிற் றாகுமென்ப

- (தொல்.பொ.புறத்.நா.66)

எனத் தொல்காப்பியம் மதிலை வளைத்தலும் காத்தலும் உழிஞை எனக் கூறுவதன் வழியாக அறிய முடிகின்றது.

3.2.2.7 தும்பைப் போர்

தும்பை என்பது கடும் போரைக் குறிப்பதாகும். இது நெய்தல் திணைக்குப் புறமாக அமையும் என்ற வகையில் பகையரசர் இருவர் தம்முள் எதிர்ரெதிராக நின்று போர் புரிவதைக் குறிப்பது தும்பையாகும். அவ்வாறு போர்புரியும்போது அம்மன்னனும் வீரர்களும் தும்பைப் பூவைச் சூடிச் செல்வார்கள். இதற்குத் தொல்காப்பியம்,

மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனைச்

சென்றுதலை யழிக்குஞ் சிறப்பிற் றென்ப

- (தொல்.பொ.புறத்.நா.70)

என இலக்கணம் வகுத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

3.2.2.8 வாகைப்போர்

அரசன் தன் பகைவனை வென்று வாகைப் பூவைச் சூடுதல் வாகைத்திணையாகும். இதனைத் தொல்காப்பியம்,

தாவில் கொள்கைத் தத்தங் கூற்றைப்

பாகுபட மிகுதிப் படுத்த லென்ப

- (தொல்.பொ.புறத்.நா.73)

எனக் குற்ற மற்ற கோட்பாடுகளையுடைய பெருமக்கள் தத்தமது துறையில், பிறரைவிட மேம்பட்ட வேறுபாட்டைக் காட்டித் தம் உயர்வைப் புலப்படுத்துவதே வாகை எனச் சுட்டுவதைக் காண முடிகிறது.

3.2.3 போர்ப் பயண ஆயத்தப் பணிகள்

வேற்றுநாட்டு மன்னன் தன் நாட்டின் மீது போர் தொடுக்கப் பயணம் புறப்பட்டுவிட்டான் என்ற செய்தியை அறிந்த எதிரிநாட்டு மன்னன், தன்னுடைய படைகளையும் போருக்கு ஆயத்தம் செய்வான். அவ்வாறு போருக்குச் செல்வதற்கு முன்னதாகச் சில அறிவிப்புகளையும் செய்வது வழக்கமாக இருந்துள்ளது. இதனை,

ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்களும்

பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்

தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடனிறுக்கும்

பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்

எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்அரண் சேர்மின்

- (புறம்.9:1-5)

எனப் பசுக்களும் பெண்களும் பார்ப்பனரும் நோயுடையவர்களும் இறந்தோருக்குச் செய்யும் சடங்குகளைச் செய்யும் பிள்ளைகளைப் பெறாதவர்களும் எம் அம்பில் இருந்து விடுபட நும் அரணுக்குச் செல்லுங்கள் எனும் புறநானூற்றுப் பாடல் விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளது. இவ்வறிவிப்பின் மூலம் இயலாதோரைப் போரில் பலியிட்டுவிடக் கூடாது என்ற உயரிய பண்பாட்டு அறம் வெளிப்படுவதையும் காண முடிகிறது.

3.2.3.1 முரசறைதல்

போர் பயணம் மேற்கொள்ளும் முன் முரசறைந்து அச்செய்தியை மக்களுக்கும் வீரர்களுக்கும் தெரிவிப்பதையும் மன்னர்கள் வழக்கமாகப் பின்பற்றியுள்ளனர். இத்தகைய போர் முரசைக் கேட்டு வீரர்கள் போர்க்கோலம் பூண்டுள்ளனர். மேலும், போர் என்பது இருநாட்டு மன்னர்களுக்கும் திடீரென நடைபெறாது என்பதுடன், போரை எவ்வாறு நடத்தலாம் என்பதை மன்னன், அமைச்சர் முதலானோருடன் கலந்து ஆலோசித்தே முடிவுசெய்துள்ளான். இதனைப் புறநானூற்றின் பல பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

3.2.3.2 சகுனம் பார்த்தல்

போர் நடத்துதல் என்பது உறுதியானவுடன் அரசனும் மறவர்களும் சகுனம் பார்ப்பது வழக்கமாக இருந்துள்ளது. இதன்படி, மன்னன் நிமித்திகனிடம் சென்று போர் செல்வதற்குரிய நல்ல நாளையும், நேரத்தையும் கேட்டறிவான். மறவர்கள் நிமித்தம் பார்ப்பது, வாய்ப்புள், உன்னம், புள், விரிச்சி என நான்கு வகையைக் கொண்டிருந்தது.

வாய்ப்புள் என்பது தற்செயலாகப் பிறர்வாயினின்று கேட்கப்பெறும் மங்கலச் சொல் அல்லது நற்சொல். ‘உன்னம்’ என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட உன்ன மரம் தழைத்துவரின் தம் அரசனுக்கு வெற்றி என்றும் அது பட்டுப்போயின் அவனுக்குத் தோல்வியென்றும் படை மறவர் குறித்துக் கொள்வர்.

புள் என்பது ஆந்தை, கூகை முதலிய பறவைகள் ஒலிக்குந் தரமும், காகம், வல்லூறு முதலிய பறவைகள் பறக்குந் திசையும் பற்றிக் குறித்துக் கொள்ளும் நிமித்தம். விரிச்சி என்பது போர் மறவர் போய்த் தங்கியிருக்கும் இடத்தில் நள்ளிரவில் ஓர்த்துக் கேட்கும் வானச் சொல்²²

என நிமித்தத்தை பாவாணர் வகைப்படுத்துவார். போர் புரிவதற்குப் பரணி நாளே சிறந்ததாகக் கருதப்பட்டுள்ளது. இதனை,

காலனும் காலம் பார்க்கும்

- (புறம்.41:1)

என யமன் கூட ஓர் உயிரைப் பறிக்க நல்ல காலத்தைப் பார்ப்பான் எனப் புறநானூறு கூறுகின்றது. இவை மட்டுமின்றி போரில் வெற்றி உண்டாகுமா என்று பகை நாட்டு மன்னர்கள் கழங்குக் காய்களை எண்ணி அறியும் வழக்கத்தையும் கொண்டிருந்ததைப் பதிற்றுப்பத்து,

இடுகழங்கு தபுந - (பதிற்.32:8)

என்று குறிப்பிடுகின்றது.

தீ நிமித்தம் பார்த்தும் கூடப் போருக்குச் செல்லும் வழக்கம் இருந்ததையும் அறிய முடிகின்றது. இதனைப் பதிற்றுப்பத்து “புன்கால் உன்னஞ் சாய” (40:17) என்று கூறுகின்றது. குறிப்பாக, மன்னனுக்கு வெற்றியை அறிகுறியாகக் காட்டும் உன்ன மரம் கரிந்து சாய்ந்த போதும் நார்முடிச் சேரல் போருக்குச் சென்றதையும் கூறுகின்றது. இதேபோன்று தீய நிமித்தத்தைக் கண்டும் போர்புரியச் சென்ற ஒரு மன்னனைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. இந்நிகழ்வு,

திசைஇரு நான்கும் உற்கம் உற்கவும்,

பெருமரத்து இலையில் நெடுங்கோடு வற்றல் பற்றவும்

வெங்கதிர்க் கனலி துற்றவும் பிறவும்

அஞ்சுவரத் தகுந புள்ளுக்குரல் இயம்பவும்

எயிறு நிலத்து வீழவும் எண்ணெய் ஆடவும்

களிறுமேல் கொள்ளவும் காழகம் நீப்பவும்

வெள்ளி நோன்படை கட்டிலொடு கவிழவும்

கனவின் அரியன

- (புறம்.41:4-11)

என எட்டுத் திசைகளிலும் எரிகொள்ளி எரிந்து விழுதல், பெரிய மரத்தில் இலைகள் இல்லாத மரக்கிளை தீப்பற்றி எரிதல், இரவில் வெங்கதிர் ஞாயிறு தோன்றுதல், அஞ்சத் தகுந்த வகையில் ஆந்தைகள் ஒலித்தல், பல் நிலத்திலே விழுதல், எண்ணெயை மயிரில் வார்த்தல், ஆண் பன்றி மேலேறல், ஆடை களைதல், படைக்கலம் தான் இருந்த கட்டிலுடன் கவிழ்தல் ஆகிய தீ நிமித்தத்தைக் கனவில் கண்டும் ஒரு மன்னன் போர் புரியச் சென்றிருக்கிறான். இவை மட்டுமின்றி, ஒரு மன்னன். தீ நிமித்தம் தோன்றினும் தன் கடமையை நிறைவேற்ற மன்னன் போர்ப் பயணம் மேற்கொள்வான் என்பதைப் புறநானூற்றின் 280 ஆம் பாடலின் வழியாகவும் அறிய முடிகிறது.

3.2.3.3 பெருஞ்சோற்று நிலை

பண்டைய நாளில் போருக்குச் செல்வதற்கு முன்பாக விருந்து வைக்கப்பட்டது. மன்னன் தம்முடைய அரும்படைக்கும், படைத் தலைவருக்கும் போர்வினை மேற்கொள்ளும் முன் பெருஞ்சோறு அளித்திருக்கிறான். இதனைத் தொல்காப்பியம்,

பிண்டம் மேய பெருஞ்சோற்று நிலை

- (தொல்.பொ.புறத்.நூ.65:9)

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனைப் போன்றே பதிற்றுப்பத்து, பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் வீரர்களுக்குப் பெருஞ்சோறு விருந்துதர முரசினை முழங்கச் செய்தான் என்பதைக் கூறுகின்றது. இந்நிகழ்வு,

பெருஞ்சோறு உகுத்தற் கெறியும்

கடுஞ்சின வேந்தே - நின் தழங்கு குரல் முரசே

- (பதிற்.30:43-44)

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் போருக்குச் செல்வதற்கு முன்னதாக வீரர்களுக்குக் கள் விருந்தும் கொடுக்கப்பட்டதையும் பல பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

3.2.3.4 வஞ்சினம் கூறல்

மாற்றார் மீது போர் தொடுக்கச் செல்வதற்கு முன்பாக, மன்னனும், மறவர்களும் சூளுரைக்கும் வழக்கத்தைப் பின்பற்றியுள்ளனர். இது 'வஞ்சினம் கூறல்' என்று அழைக்கப்பட்டது. இதனை பதிற்றுப்பத்து,

வஞ்சினம் முடித்த ஒன்று மொழி மறவர்

- (பதிற்.4:18)

‘ஒன்று மொழிதல்’ என்று கூறுகிறது.

இவ்வாறு புறநானூற்றில் வரும் பல பாடல்கள் மன்னரும், மறவரும் போர்புரியத் தொடங்கும் முன் வஞ்சினம் கூறுவதனைப் பதிவுசெய்துள்ளன. பூதப் பாண்டியன் என்னும் மன்னன்,

..... சிறந்த

*பேர் அமர் உண்கண் இவளினும் பிரிக
அறன்நிலை திரியா அன்பின் அவையத்து
திறன்இல் ஒருவனை நாட்டி முறைதிரிந்து
மெலிகோல் செய்தேன் ஆகுக மலிபுகழ்
வையை சூழ்ந்த வளங்கெழு வைப்பின்
பொய்யா யாணர் மையற் கோமான்
மாவனும் மன்னியில் ஆந்தையும் உரைசால்
அந்துவஞ் சாத்தனும் ஆதன் அழிசியும்
வெஞ்சின இயக்கனும் உளப்படப் பிறரும்
கண்போல் நண்பின் கேளிரொடு கலந்த
இன்களி மகிழ்நகை இழுக்கியான் ஒன்றோ
மன்பதை காக்கும் நீள்குடிச் சிறந்த
தென்புலம் காவலின் ஓரீஇப் பிறர்
வன்புலங் காவலின் மாறியான் பிறக்கே*

- (புறம்.71:5-19)

என வஞ்சினம் கூறுகின்றான். இதனைப் போன்றே, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனும்

எனது வலிமைக்கு அஞ்சாது மாறுபடும் சினம் பெருகி, அற்பமான சொற்களைச் சொன்ன சினம் உடைய அரசரை, அரிய போரில் அழியப் போரிட்டு முரசுடன் அவர்களைச் சிறைப்படுத்தாது போனால் பொருந்திய என் குடை நிழலில் வாழும் குடி மக்கள் தாங்கள் சென்றடையும் நிழலைக் காணாது, எம் மன்னன் கொடியவன் என்று கண்ணீர் விட்டுப் பரப்பிப் பழி தூற்றும் கொடுங்கோலை உடையோன் ஆகுக. உயர்ந்த தலைமையுடனே மேன்மையான கேள்வி உடைய புலவர் என் நாட்டைப் பாடாதொழிக, என்னால் காக்கப்படுபவர் துன்பம் நீங்க வேண்டிய பொருளை கொடுக்க முடியாத வறுமையை யான் அடைக. (புறம்.72:5-18)

என வஞ்சினம் கூறியதும் கூறப்பட்டுள்ளது.

சோழன் நலங்கிள்ளியின் பாதங்களைச் சரணடைந்து அன்புடன் ஈயென இரந்தால், அரசும் ஆருயிரும் அகமகிழ்வுடன் அளிப்பேன். என் ஆற்றலைப் போற்றாது என்னை இகழ்ந்தால் உறங்கும் புலியை இடறிய குருடனைப் போல் உயிர் தப்பிப் பிழைப்பதோ அரிது எனச் சூளுரைக்கின்றான்.

3.2.4 படைகளுடன் பயணம்

அரசனுக்குரிய அங்கங்களில் முதன்மையானது படையே ஆகும்.

ஒரு நாட்டு அரசியலுக்குப் படையே அடிப்படை. படையிருப்பின் நாடில்லாதவனும் நாட்டைப் பெறலாம். படையில்லாவிடின் நாடுடையவனும் அதை இழப்பான். படையின்றிக் குடிகாவல் நிகழாது. உணவுப் பெருக்கம் நிறையாது. அமைச்சரம் ஆளாது. நட்பு நலம் நிலவாது. அரண் ஆற்றல் அமையாது. கொடுங்கோல் கொடுமை குலையாது. நற்குடிக்கு அறவாழ்வு கிட்டாது. செங்கோல் செம்மை சிறக்காது²³

எனப் படையின் சிறப்பை பாவாணர் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் காலாட்படை, குதிரைப்படை, யானைப்படை, தேர்ப்படை ஆகிய நான்கு படைகளுடனும்

வேந்தன் போர்க்களம் நோக்கிச் சென்றதையும் இலக்கியங்கள் விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளன. இதனை,

புகர் நுதலவிர் பொற்கோட்டு யானையர்

கவர் பரிக் கச்சை நன்மாவினர்

வடிமணி வாங்கு உருள

கொடிமிசை நல்தேர்க் குழுவினர்

கதழிசை வன் கணினர்

வாளின் வாழ்நர் ஆர்வமொடு ஈண்டி

கடல்ஒலி கொண்ட தானை

- (புறம்.377:23-24)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் இதனை உறுதி செய்கிறது. இத்தகு நாற்படைகளின் துணை கொண்டு வேந்தனும் வீரர்களும் போர்ப்பயணம் செய்துள்ளனர்.

3.2.5 வெண்ணிப் போர்ப் பயணம்

சேரர், சோழர், பாண்டியர் ஆகிய மூவரும் சங்க காலத்தில் தமிழகத்தை ஆண்டபோது தங்களுக்குள் பல காரணங்களால் இம்மூவரும் போரிட்டுக்கொண்டனர். இதில் வெண்ணிப் போர் என்பது கரிகாற் சோழனால் நடத்தப்பட்ட ஒரு தலை சிறந்த போராகும். இதனை வெண்ணி வாயிற் போர், வெண்ணிப் பறந்தலைப் போர், வெண்ணிப்போர் என இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளமையை,

வெண்ணி அல்லது வெண்ணில் என்பது தஞ்சாவூரை அடுத்த ஓர் ஊர்.

இது தேவாரப் பதிகம் பாடப்பெற்ற காலத்தில் நாயன்மாரால் பாடப்பட்டுள்ளது. இப்போது அது கோயிலுண்ணி (கோயில் வெண்ணி) என்ற பெயருடன் நிலவுகிறது.²⁴

என கா. அப்பாதுரையார் தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள் பற்றிய ஆய்வில் சுட்டுகிறார். அவ்வகையில் இப்போர் கரிகாலனால் நடைபெற்ற போராகும். இப்போர்ப் பயணம் பற்றி அகநானூறு மற்றும் புறநானூற்றுப் பாடல்களாலும் விரிவாக அறிய முடிகிறது. சான்றாக,

காய்சின மொய்ம்பின் பெரும்பெயர்க் கரிகால்

ஆர்கலி நறவின் வெண்ணி வாயில்

சீர்கெழு மன்னர் மறலிய ஞாட்பின்

இமிழ்இசை முரசம் பொருகளத்து ஒழிய

பதினொரு வேளிரொடு வேந்தர் சாய

மொய்வலி அறுத்த ஞான்றை

தொய்யா அழுந்தார் ஆர்ப்பினும் பெரிதே

- (அகம்.246:8-14)

என வரும் பாடல் வெண்ணிவாயில் போரைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. இப்பாடல் கரிகாலன் பதினொரு வேளிர்களையும் சேர, பாண்டிய மன்னர்களையும் எதிர்த்துப் போரிட்டான். அப்போரில் ஈடுபட்ட பதினொரு வேளிர்கள் யாரென இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படவில்லை.

மாறாக வேந்தர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதால் சேர மன்னனும் பாண்டிய மன்னனும் இணைந்து கரிகாலனை வென்றதை அறிய முடிகின்றது. மேலும் கரிகாலனின் வீரத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் மற்ற மன்னர்கள் அவர்களுடைய போர் முரசையும் போர்க்களத்தில் விட்டுவிட்டுச் சென்றனர் என்பதையும் அகநானூறு விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

நீர் செறிந்த கடலில் மரக்கலத்தைச் (நாவாய்) செலுத்திப் போர் செய்தற்குக், காற்றின்றி நாவாய் ஓடாதாக, அவ்விடத்து காற்றுச் செல்வனை அழைத்து ஏவல் கொண்ட வலிமையுடையவனாகக் கரிகாலன் இருந்ததையும் அறிய முடிகிறது.

வெண்ணிப் பறந்தலைப் போரில் சேரன் பெருஞ்சேரலாதன் கரிகாலனுடன் போரிட்டபோது அவனுக்கு மார்பில் ஏற்பட்ட புண் முதுகிலும் தைத்துள்ளது. இதனால் வேதனையடைந்த பெருஞ்சேரலாதன் அதற்காக வடக்கிருந்து உயிர் துறக்க எண்ணினான். இதனை,

நளியிரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி
வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக!

.....

கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை
மிகப் புகழ் உலகமெய்தி
புறப்புண் நாணி வடக்கிருந் தோனே

- (புறம்.66:1-8)

எனப் புறநானூறும்,

கரிகால் வளவனொடு வெண்ணிப் பறந்தலைப்
பொருது புண் நாணிய சேரலாதன்
அழி கள மருங்கின் வாள் வடக்கிருந் தென

- (அகம்.55:10-12)

என அகநானூறும் கூறுகின்றன. இங்குப் பறந்தலை என்பது ஊருக்குப் புறத்தே அதன் அருகே உள்ளதாகிய போர்க்களத்தினைக் குறிக்கும் சொல்லாக இடம்பெற்றுள்ளது.

மேலும், வெண்ணி என்னும் இடத்தில் கரிகாலனால் இப்போர் நடைபெற்றதனைப் பற்றிப் பத்துப்பாட்டு நூல்களான பட்டினப்பாலையும் பொருநராற்றுப்படையும் குறிக்கின்றன. இதனை,

இரும் பனம் போந்தைத் தோடும், கருஞ்சினை
அரவாய் வேம்பின் அம்குழைத் தெரியலும்
ஓங்கிருஞ் சென்னி மேம்பட மிலைந்த
பெரு வேந்தரும் ஒரு களத் தவிய

வெண்ணித் தாக்கிய வெருவரு நோன்தாள்

கண்ணார் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்

- (பொரு.143-148)

எனக் கரிய பனம் பூ மாலையையும் கரிய கொம்பையுமுடைய அரம் போன்ற வாயை உடைய வேம்பின் அழகான தளிரால் கட்டப்பட்ட மாலையையும் அணிந்த சேர மன்னனையும் பாண்டியனையும் எதிர்த்துக் கரிகாலன் போரிட்டு அவர்களை வென்றான் எனப் பொருநராற்றுப்படை பதிவு செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும், இச்செய்திகள் மூலம் சோழன் கரிகாலன், சேரன் பெருஞ்சேரலாதன், பாண்டியன், பதினொரு வேளிகள் எனப் பல்வேறு மன்னர்களும் ‘வெண்ணி’ என்னும் இடத்திற்குப் போர் காரணமாகப் பயணம் செய்ததை சங்கப் பாடல்கள் வழியாக அறிய முடிகின்றது.

3.2.6. வாகைப் பறந்தலை

கரிகால் சோழனால் நடத்தப்பட்ட மற்றொரு போர் வாகை என்னுமிடத்தில் நடைபெற்ற போராகும். இதனை அகநானூறு,

விரி உளைப் பொலிந்த பரியுடை நல்மான்

வெருவரு தானையொடு வேண்டு புலத்து இறுத்த

பெருவளக் கரிகால் முன்னிலைச் செல்லார்

சூடாவாகைப் பறந்தலை, ஆடுபெற

ஒன்பது குடையும் நண்பக லொழித்த

பீடுஇல் மன்னர் போல

ஓடுவை மன்னால் வாடைநீ எமக்கே

- (அகம்.125:16-23)

எனக் கூறியுள்ளது.

இப்போரில் கரிகாலனை எதிர்த்து ஒன்பது பேர் போரிட்டுள்ளனர். மாறாக வெற்றி கரிகாலனுக்கே கிடைத்துள்ளது. குறிப்பாக, ஒன்பது மன்னர்களும் அவர்களின் ஒன்பது வெண்கொற்றக் குடைகளைப் போர்க்களத்திலேயே விட்டுவிட்டு ஓடினர் என்கின்றது. இவ்வாறு சென்ற ஒன்பது மன்னர்களும் வேளிற்களாக இருக்கக்கூடும் எனக் கூறுகிறார் கா. அப்பாதுரையார் சுட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இதன்படி போர்க்களத்திலிருந்து தோற்றுச் சென்ற மன்னர்கள் எந்நாட்டவர்? யார்? என்ற பதிவு எங்கும் சுட்டப்படவில்லை.

3.2.7 பாழிப்போர்ப் பயணம்

மிஞிலி என்பவனுக்கும் ஆய் எயினன் என்பவனுக்குமிடையே பாழி என்னும் இடத்தில் போர் நடைபெற்றது. இதனை,

*நன்னனின் ஏழில் மலையைச் சார்ந்த கொற்றிக் கடவு என்ற அடர்ந்த
காட்டின் இடையே அம்மரக்கல் என்ற ஒரு பெரும்பாறை உள்ளது.
அங்குள்ள மக்களால் அப்பாறை பன்னி ரெண்டாண்டுக்கு ஒருமுறை
வழிபடப் படுகிறது. இப்பாறையைச் சுற்றியுள்ள பகுதியே பாழியாக
இருக்க வேண்டும் என்றும், அது நன்னனுக்கு உரியதாய் இருந்தது
என்றும் கூறப்படுகிறது.²⁵*

என இதனைப் பரணரும் அகநானூற்றின் பல பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளார். சான்றாக,

*யாழ்இசை மறுகின் பாழி ஆங்கண்
அஞ்சல் என்ற ஆய் எயினன்
இகல்அடு கற்பின் மிஞிலி யொடு தாக்கி
தன் உயிர் கொடுத்தனன்*

- (அகம்.396:3-6)

எனக் குறிப்பிடும் பாடல் வழியாக அறிய முடிகிறது.

மேலும், கொடி கட்டப்பட்ட தேரையும் பொன் அணிகலனையும் உடைய நன்னன் என்பவன் புனல் நாடு என்ற நாட்டில் வாழ்பவரைச் சினந்து எழுந்திருக்கிறான். இவ்வாறு போருக்குப் புறப்பட்ட நன்னனுக்கு உதவியாக எயினன் யாழிசை உள்ள தெருக்களையுடைய பாழி என்னும் நகரில் நின்று மிஞிலி என்பவனை எதிர்த்துப் போரிட்டுத் தன்னுயிர் நீத்தான் என்பதையும் அகநானூறு மிக விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளது.

3.2.8 சேரர்களின் கடம்பப் போர்ப்பயணம்

கடம்ப மரத்தை மரபுச் சின்னமாகக் கொண்டு ஆட்சி நடத்தி வந்தவர்கள் கடம்பர்களாவர். இவ்வாறான கடம்பர்கள் சேரர் குலத்தைச் சார்ந்த மன்னர்களுடன் போரிட்டு வென்ற செய்தி இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வகையில் சேர மன்னர்களின் பெருமையைக் கூறும் பதிற்றுப்பத்து, அகநானூறு, புறநானூறு, குறுந்தொகை முதலான பாடல்களிலும் கடம்ப போர் பற்றிய பதிவு இடம்பெற்றுள்ளமையை,

பலர் மொசிந்து ஓம்பிய அலர்பூங் கடம்பின்

கடியுடை முழுமுதல் துமிய வேளம்

- (பதிற்.11:12-13)

எனக் கடம்பமரம் அழிக்கப்பட்ட செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் கடம்பர்கள் கடலினுள் உள்ள ஒரு தீவில் வாழ்ந்து வந்தனர். அவ்வாறு வாழ்ந்த அவர்களை அழிக்க நெடுஞ்சேரலாதன் அத்தீவினுக்குக் கடல் பயணம் செய்தான் என்பதனைப் பதிற்றுப்பத்து கூறுகின்றது. இதனை,

இருமுமநீர்த் துருத்தியுள்

முரணியோர்த் தலைச் சென்று

கடம்பு முதல் தடிந்த கடுஞ்சினமுன்பின்

நெடுஞ் சேரலாதன் வாழ்க அவன் கண்ணி

- (பதிற்.20:2-5)

என வரும் பாடல் எடுத்துரைப்பதையும் காண முடிகின்றது.

3.2.9 தகடூர்ப் போர்ப்பயணம்

தகடூர் என்பது தற்போதைய தர்மபுரியைக் குறிக்கின்றது. சங்ககாலப் போர்களில் மிகவும் புகழ்பெற்ற போர் தகடூர்ப் போர் ஆகும். இப்போரில் சேரமான் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும், மலையமான் காரியும் இணைந்து அதியமானின் தகடூர் மீது படையெடுத்துப் பயணம் செய்தனர். இவை மட்டுமின்றி, கோவலூர் போரில் தோற்று ஓடிய காரி, சேரனிடம் தஞ்சமடைந்திருக்கிறான். மேலும் அப்போது சேரன் கொல்லி மலைத் தலைவனான ஓரியை எதிர்த்துப் போரிட்டு வென்றதுடன் ஓரி அதியமானையும் தஞ்சமடைந்திருக்கிறான். ஆகவே பெருஞ்சேரலிரும்பொறையும், காரியும் சேர்ந்து தகடூரைத் தாக்க முனைந்தபோது, அதியமானுக்குத் துணையாகப் பாண்டிய அரசனும் சோழ அரசனும் வந்தனர். இப்போரை,

கொல்லிக் கூற்றத்து நீர் கூர் மீமிசைப்

பல்வேல் தானை அதிகமானோடு

இருபெரும் வேந்தரையும் உடனிலை வென்று

.....

தகடூர் எறிந்து

- பதிற்.8:3-9)

எனப் பதிற்றுப்பத்து சேரனின் வெற்றியைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. மேலும், இப்போருக்காகச் சோழ மன்னனும் பாண்டிய மன்னனும் அதியமானுக்குத் துணையாகத் தகடூர் சென்றனர் என்பதும் தெரிகின்றது.

3.2.10 சேரன் செங்குட்டுவனின் கடற்போர்ப் பயணம்

பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாம் பத்தில் பரணர், சேரன் செங்குட்டுவனின் பல போர்ப் பயணங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்தகைய வழியில் குறும்பர்கள் என்போர் கடற்கரை அடுத்த தீவில் இருந்து கடற்கொள்ளைத் தொழில் செய்து வந்துள்ளனர். அங்குக் கோட்டை கட்டி வாழ்ந்து வந்தனர். இவை மட்டுமின்றி, கடல் அவர்களுக்கு முழுப் பாதுகாப்பைத் தரும் என நம்பியுள்ளனர். இதற்கு மாறாக குறும்பர்களின் அந்நம்பிக்கை பொய்க்கும் வகையில் செங்குட்டுவன் அக்கடல் தீவை அடைந்து அவர்களுடன் போரிட்டு வென்றிருக்கிறான். இந்நிகழ்வை,

பல்செருக் கடந்த கொல் களிற்று யானை

கோடு நரல் பௌவம் கலங்க வேலிட்டு

உடைதிரைப் பரப்பில் படுகட லோட்டிய

வெல்புகழ்க் குட்டுவன்

- (பதிற்.46:10-12)

எனவும்,

கடும்பரிப் புரவி ஊர்ந்த நின்

படுந்திரைப் பனிக்கடல் உழந்ததாளே

- (மேலது, 41:26-27)

கெடலரும் பல்புகழ் நிலைஇ நீர்புக்குக்

கடலொடு உழந்த பனித்துறைப் பரதவ

- (மேலது, 48:3-4)

என்னும் பாடலடிகளும் செங்குட்டுவனின் கடற்போர் பயணத்திற்கும் கடல்கடந்த போர்வெற்றிக்கும் சான்றாக அமைகின்றன.

3.2.11. தலையாலங்கானத்துப் போர்ப் பயணம்

தமிழக வரலாற்றில் தலையாலங்கானத்துப் போர் என்பது குறிப்பிடத்தக்க போராகும். இப்போரினைப் பற்றி வரலாற்று அறிஞர்கள் விரிவாகவே பதிவு செய்துள்ளனர். இப்போரினைப் பற்றி கா. அப்பாத்துரையார் கீழ்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

தலையாலங்கானம் என்பது சோழ நாட்டில் தற்காலத் தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த நன்னிலம் வட்டத்திலுள்ள ஓர் ஊர். பிற்காலங்களில் இது தலையாலங்காடு என்று வழங்கிற்று. தேவார காலங்களில் இது திருநாவுக்கரசரால் பாடப்பட்ட சிவநெறித் தலமாயிற்று என்பர். (தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள், ப.126).

இரண்டாம் நெடுஞ்செழியன் அரியணை ஏறும் போது சிறு வயதினனாக இருந்தான். அயல்நாட்டு மன்னர்களும் வேளிர்களும் பாண்டிய நாட்டைக் கைப்பற்ற அதுதான் சமயம் என எண்ணி அந்நாட்டின் மீது படையெடுத்துள்ளனர். சேரர், சோழர் என்னும் இரு பேரரசர்களும் திதியன், எழினி, எருமையூரன், இளங்கோவேண்மான், பொருநன் என்னும் ஐந்து வேளிர்களும் அம்மன்னர்கள் ஆவார்கள்.

இமிழ்கடல் வளைஇய ஈண்டு அகல் கிடக்கை

தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங் கானத்து

மன்உயிர்ப் பன்மையும் கூற்றத்து ஒருமையும்

நின்னொடு தூக்கிய வென் வேற் செழிய

- (புறம்.19:1-7)

எனப் புறநானூறு இப்போர்ப் பயணத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. மேலும், அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று, செழியனை எதிர்த்துப் போரிட வந்த மன்னர்களின் பயணங்களைப் பற்றியும் கூறியுள்ளது. இந்நிகழ்வு,

கொய்சுவல் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழியன்
ஆலங் கானத்து அகன்தலை சிவப்ப,
சேரல், செம்பியன் சினம் கெழு திதியன்
போர் வல்யானைப் பொலம்பூண் எழினி
நார்அரி நறவின் எருமையூரன்,
தேம்கமழ் அகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தின்
இருங்கோ வேண்மான், இயல் தேர்ப்பொருநன்

- (அகம்.36:13-19)

எனச் சுட்டப்பட்டிருப்பதைக் காண முடிகின்றது. மேலும்,

கால்இயல் நெடுந்தேர்க் கைவண் செழியன்
ஆலங் கானத்து அமர்கடந்து உயர்த்த

- (அகம்.175:10-11)

என்னும் அடிகளும்,

எழு உறழ் திணிதோள் இயல்தேர்ச் செழியன்,
நேரா எழுவர் அடிப்படக் கடந்த
ஆலங்கானத்து ஆர்ப்பினும் பெரிது

- (அகம்.209:4-6)

என்னும் பாடலடியும் இப்போர்ப் பயணத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன.

இவை மட்டுமின்றி, மாங்குடிமருதனார் எழுதிய மதுரைக்காஞ்சியும்
தலையாலங்கானத்துப் போர்ப் பயணத்தைக் கூறுகிறது. இச்செய்தி,

கால் என்னக் கடிது உராஅய்
நாடுகெட எரிபரப்பி
ஆலங்கானத்து அஞ்சுவரஇறுத்து
அரசுபட அமர் உழக்கி
முரசு கொண்டு களம் வேட்ட
அடுதிறல் உயர் புகழ் வேந்தே

- (மதுரை.125-130)

எனக் காற்று விரைந்து வீசுவதைப் போன்று விரைந்து சென்று பகைவன் நாட்டை அழிக்கும் திறன் கொண்டவன் நெடுஞ்செழியன் எனச் சுட்டுகின்றது. அவன் தலையாலங்கானம் என்னும் ஊரில் படைவீட்டில் இருந்த ஏழு மன்னர்களையும் அழித்த சிறப்பினையும் பெற்றவனாக இருந்திருக்கிறான். இச்செய்தியை,

இத்தனை அரசர் பாண்டியனை எதிர்க்க ஒன்றுபட்டாலும் போர் நடைபெற்ற இடம் பாண்டியன் நாடன்று. சோணாடே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சோழனே கூட்டுறவின் இயக்கும் உறுப்பாகவும் தலைமை உறுப்பாகவும் இருந்தான் என்பதில் ஐயமில்லை. படைதிரண்டு வருவதறிந்து பாண்டியன் முன்னேறிச் சென்று சோணாட்டில் தலையாலங்கானத்து அருகே எதிரிகளைத் தாக்கியிருக்கக் கூடும். அல்லது படையெடுத்த எதிரிகளை முறியடித்துத் துரத்திச் சென்று தலையாலங்கானத்தை அடைந்ததும் நெருங்கித் தாக்கியிருக்கக் கூடும்²⁶

என கா. அப்பாதுரையார் சுட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கதாக உள்ளது.

இவை மட்டுமின்றி, மதுரைக்காஞ்சியில் தலையாலங்கானத்துப் போர் நடைபெறுவதற்கு முன்பே அழும்பில் என்ற இடத்திற்குப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் படையெடுத்துச் சென்று வெற்றி பெற்றுள்ளான் என்ற செய்தியும்,

அழும்பில் அன்ன நாடிழந்தனரும் - (மதுரை.345)

என்னும் பாடல் அடிமூலம் அறிய முடிகிறது.

3.2.12 போர்க்களத்தில் பாசறை

பாசறை என்பது போருக்கு முன்னும் பின்னும் களிறும் மாவும் தேரும் படைவீரரும் தங்கியிருக்கும் பரந்த இடமாகும். இப்பாசறை பெரும்பாலும் ஊர்ப்புறத்தே அமைந்திருக்கும். இத்தகைய பாசறை இயற்கைச் சூழலில்

அமைந்ததாகவும் இருக்கும். செயற்கையாக உருவாக்கப்பட்டதாகவும் இருக்கும். குறிப்பாக, இயற்கைச் சூழலில் செடி, கொடி, மரம், மலை முதலியன சூழப்பெற்ற பரந்த இடப்பகுதியைப் பாசறையாக அமைக்கும் வழக்கமும் இருந்துள்ளது. இதனை,

பார்வல் பாசறை - (பதிற்.84:5)

எனப் பதிற்றுப்பத்துக் கூறுகிறது. பகைவரைக் காணத்தக்க வகையில் போர் வீரர் மறைந்திருந்து பகைவரைப் பார்க்கும் இடம் பார்வல் எனப்படும். உயரப் பறக்க வல்ல பருந்துகளும் பறக்க முடியாத உச்சியினைக் கொண்டதாக இப்பாசறைகள் விளங்கின என்பதை,

பருந்து பறக் கல்லாப் பார்வற் பாசறை

- (மதுரை.231)

என மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது. பொதுவாக, போர் இரவு நேரத்தில் நடைபெறாது. இரவுப் பொழுதில் மன்னரும், வீரர்களும் போர்க்களத்துச் சோர்வு நீங்க ஓய்வு எடுப்பதே வழக்கமாகும். அதற்கு பாசறையே தங்குமிடமாக அமைந்துள்ளது. அவ்வகையில் ஓய்வெடுக்க வேண்டிய நேரத்தில் ஓய்வெடுக்காமல் மன்னன் பாசறையில் தூங்காமல், புண்பட்ட வீரர்களுக்கு ஆதரவும் ஆறுதலும் தருவதை நெடுநல்வாடை கூறுகின்றது.

புடைவீழ் அம்துகில் இடவயின் தழீஇ

வாஸ்தோட் கோத்த வன்கண்காளை

சுவல்மிசை அமைத்த கையன் முகன் அமர்ந்து

நூல்கால் யாத்த மாலை வெண்குடை

தவ்வென்று அசைஇ தாதுளி மறைப்ப

நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான்

சிலரொடு திரிதரும் வேந்தன்

பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே

- (நெடு.181-188)

என மன்னனின் இடப்பக்கம் நழுவி விழுந்த மேலாடையை அணைத்துக் கொண்டு, வாள் ஏந்தும் காளையின் தோளில் வலது கையை வைத்துப் போரில் விழுப்புண்பட்ட வீரர்களுக்கு முகம் மலர்ந்திடும் வகையில் ஆறுதல் கூறியுள்ளான். இவ்வாறு நள்ளிரவிலும் உறங்காமல் சில வீரர்கள் சூழ்ந்துவர அவன் பாசறைக்கண் வந்தான் என நெடுநல்வாடை விரிவாகக் கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கான்யாறு தழீஇய அகல்நெடும் புறவில்

சேண்நாறு பிடவமொடு பைம்புதல் எருக்கி

வேட்டுப் புழை அருப்பம் மாட்டிக் காட்ட

இடுமுட் புரிசை ஏழுற வளைஇ

படுநீர்ப் புணரியின் பரந்த பாடி

- (முல்லை.24-28)

எனக் காட்டாறு சூழ்ந்த அகன்ற பெரிய காட்டின்கண் பிடவம் மற்றும் ஏனைய பசிய செடிகளை வெட்டி அங்குள்ள பகைவரின் அரண்களை அழித்து, இடுமுள் வேலியால் அமைக்கப்பட்ட பாசறை என முல்லைப்பாட்டும் பாசறை அமைப்பைக் கூறுகின்றது.

இங்குக் கட்டூர் என்பதும் பாசறையைக் குறிக்கும் சொல்லாக இருந்துள்ளது. வேற்றுப்புலம் சென்று பகை முடியும் மட்டும் படைகள் தங்குவதற்காகப் புதிதாக ஏற்படுத்திய பாசறையினை கட்டூர் எனக் குறிப்பார். இதனை,

வேறுபுலத் திறுத்த கட்டூர்

- (பதிற்.68:2)

எனப் பதிற்றுப்பத்துக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், அவை அமைக்கப்பட்ட இடத்திற்கு ஏற்றறாற்போல் அவற்றின்மேல் செடி கொடிகளைப் படரவிட்டுக் கட்டூர்கள் இருப்பது தெரியாவண்ணம் மறைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

வொண்பூ வேளையொடு சுரைதலை மயங்கிய

விரவுமொழிக் கட்டுர் வயவர் வேந்தே

- (பதிற்.90:29-30)

என்கிறது பதிற்றுப்பத்து. இவ்வாறு வேந்தனும் மறவரும் மேற்கொள்ளும் போர்ப்பயணம் ஓராண்டு வரை நீடிக்கும் என்பதை,

வேந்துறு தொழிலே யாண்டின தகவே

- (தொல்.பொ.கற்.நூ.187)

எனத் தொல்காப்பியம் போர்ப்பயணத்துக்குரிய கால அளவைக் குறிக்கின்றது. இதனை மதுரைக்காஞ்சியும் ஓரிடத்தில்,

யாண்டு பலகழிய வேண்டுபுலத்து இறுத்து

மேம்பட மரீஇய வெல்போர்க் குருசில்

- (மதுரை.150-57)

எனப் பல ஆண்டுகள் போர் நிகழ்ந்ததையும் குறிப்பிட்டுள்ளது.

3.2.13 பரிசில் வழங்கல்

போரில் வெற்றி பெற்ற மன்னன் படைவீரர்களுடன் அவன் நாட்டிற்குத் திரும்பி வருகின்றான். வந்ததும் எதிரி நாட்டிலிருந்து கவர்ந்து வந்த செல்வங்களைத் தன்னைப் புகழ்ந்துபாடும் கூத்தர்களுக்கும் பாணர்களுக்கும் பரிசாகப் பகிர்ந்து கொடுத்திருக்கிறான். இந்நிகழ்வை,

வயிரியர் கண்ணுளர்க் கோம்பாது வீசி

- (பதிற்.20:16)

எனப் பதிற்றுப்பத்து பகர்கின்றது. குறிப்பாக,

வீரர்களுக்குப் பொன்மலர்கள் பரிசாக வழங்கப்பட்டன. வரியிலா நிலங்களும் பகிர்ந்து தரப்பட்டன. (புறம்.292)

என புறநானூறும், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தன் வெற்றிக்குக் காரணமான வீரர்களுக்கும், ஏனையோர்க்கும் அவரவர் தகுதியறிந்து பரிசில் வழங்கியதை மதுரைக்காஞ்சி வழியாகவும் அறிய முடிகின்றது. இவ்வாறு மறவர்களுக்குப் பரிசில் வழங்கியபின்,

யாவரும் வருக ஏனோருந் தம்மென

வரையா வாயிற் செறாஅ திருந்து

பாணர் வருக பாட்டியர் வருக

யாணர்ப் புலவரோடு வயிரியர் வருக

- (மதுரை.747-50)

என அழைத்து வந்தார்க்கும், சுற்றத்தாருக்கும் களிறு, தேர் முதலியவற்றைப் பரிசாகத் தந்ததனை மதுரைக்காஞ்சி கூறுகின்றது.

பரிசில்கள் மட்டுமின்றி வெற்றியைத் தேடித் தந்த வீரர்களுக்கு வேந்தன் விருந்து அளித்து மகிழ்த்தியிருக்கிறான். இவ்விருந்தில் வீரருடன் சேர்ந்து, மன்னனும் உணவு உண்டதைப் பெருஞ்சோற்றுநிலை என அகநானூறு,

கள்ளுடைப் பெருஞ்சோற் றெல்லிமிழ் அன்ன

கல்லை யாகின்றாற் பெரிதே

- (அகம்.26:14-15)

குறிப்பிடுவதுடன் ‘கந்தாரம்’ என்னும் ஒருவகை இனிப்புடைய மதுவும் அவர்களுக்கென்றே ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டது. (புறம்.258:2) எனப் பலவாறாகப் பதிவு செய்துள்ளது.

இவ்வாறு மன்னனும் வீரர்களும் போரைக் காரணமாகக் கொண்டு அருகில் உள்ள இடங்களுக்கும் பிற நாடுகளுக்கும் தங்கள் பயணத்தை மேற்கொண்டு போரிட்டு வெற்றி பெற்றுத் தங்களின் நாட்டிற்குத் திரும்பி வந்ததை அறிய முடிகின்றது.

3.3 தூது சார்ந்த பயணங்கள்

ஒருவர் தம்முடைய கருத்தை மற்றொருவருக்கு தெரிவித்திட வேறொருவரின் வாயிலாகச் சொல்லி அனுப்புவது தூது எனப்படும். இத் தூது என்பது சொல்லி அனுப்பப்படும் செய்தியையும் குறிக்கும். சென்று செய்தி சொல்லுவோனையும் குறிக்கும்.²⁷ என்பதை மு. சண்முகம் பிள்ளை தமது சிற்றிலக்கிய வகைகள் என்ற நூலில் குறிப்பிடுகிறார். தாம் கூறக் கருதிய செய்தியை அஃறிணை உயிர்கள் மற்றும் பொருட்கள் மூலமாகவும் அனுப்பியுள்ளனர்.

*தூது என்னும் சொல் கூழாங்கல், இராசதூதர் தன்மை, தூது மொழி, தூது செல்வோன், காமக் கூட்டத்துக் காதலரை இணைக்கும் செயல், செய்தி, பாணன் முதலிய உயர்திணைப் பொருளையேனும் கிள்ளை முதலிய அஃறிணைப் பொருளையேனும் ஊடல் நீக்கும் வாயிலாகக் காதலர்பால் விடுத்தலைக் கலிவெண்பாவால் கூறும் பிரபந்தம், தூதுவளை எனப் பல பொருள் படுகின்றது.*²⁸

எனத் தமிழ்ப் பேரகராதி சுட்டுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. தூதினை தெரியப்படுத்தும் பொருட்டு, ஒருவர் தம்முடைய மனத்தையும் தூதாக அனுப்பும் வழக்கமும் இருந்ததை அறிய முடிகிறது. தமிழில் முதல் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம்,

ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே

- (தொல.பொ.அகத்.12)

எனச் சுட்டியுள்ளது.

இதன்படி கல்வி, போர், தூதின் காரணமாக ஒருவன் தன் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து பயணம் சென்றதை அறிய முடிகின்றது. மேலும், தூதின் இலக்கணத்தை நவநீதப் பாட்டியல், சிதம்பரப் பாட்டியல், பிரபந்த மரபியல், இலக்கண விளக்கம், முத்து வீரியம், பிரபந்த தீபிகை, பிரபந்தத் திரட்டு, பிரபந்த

தீபம் ஆகிய இலக்கண நூல்கள் விரிவாக விளக்கியுள்ளன. அவ்வகையில், அகம் சார்ந்ததாகவும், புறம் சார்ந்ததாகவும் தூது அமைந்துள்ளது. அவற்றுள் புறம் சார்ந்த தூது, இரு மன்னர்களிடையே போர் நிகழாமல் சந்து செய்வித்தலின் காரணமாகச் செல்வதாகும். குறிப்பாக, புலவர்கள் வள்ளல்களிடத்துத் தூது அனுப்புதலும் இவ்வகையில் அடங்கும் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

3.3.1 தூது செல்வோரின் பண்புகள்

இருவரிடையே சமாதானம் செய்யும் பொருட்டாகவும் செய்தியைப் பரிமாறிக் கொள்ளவும் அமைக்கப்பட்ட தூதர்கள் தங்களுக்கெனச் சில பண்புகளைப் பெற்றிருத்தல் முதன்மையான பண்பாக இருந்துள்ளது. அதுவே தூதுப் பயணத்தின் நோக்கத்தை நிறைவேற்றப் பயன்பட்டுள்ளது. அவ்வகையில், செய்தியை அனுப்புவோரின் நோக்கம், செய்தியின் தன்மை, செய்தியினைப் பெறுவோரின் மனநிலை, செய்தியை வெளிப்படுத்தும் முறை, கேட்பவரை மனமாற்றம் அடையும்படி பேசுதல் முதலான பண்புகளைப் பெற்றிருத்தல் இன்றியமையாததாகின்றது.

3.3.2 தூது செல்வதற்குரியோர்

அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் நால்வகை வருணத்தாரில், தொல்காப்பியர் அரசியல் காரணமாக உயர்ந்தோர்களே தூதாகச் செல்வர் என்கின்றார். இதனை,

ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன

- (தொல்.பொ.அகத்.நூ.28)

எனச் சுட்டுகின்றது. இங்கு அரசியல் செய்திகள் கழுக்கமாகப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காக உயர்ந்தோரைத் தூதாகக் கொண்டமை அறிய முடிகின்றது. மேலும், உயர்ந்தோராகிய தலைமக்களாக அந்தணர்,

அரசர் ஆகிய இருவரையும் இளம்பூரணர் குறித்துள்ளார். இவர்களோடு வணிகரையும் சேர்த்து நச்சினார்க்கினியர் கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பிசிராந்தையார் கோப்பெருஞ்சோழனிடம் அன்னச் சேவலைத் தூதுவிட்டது. அதியமான் ஓளவையாரைத் தொண்டைமானிடம் தூது விட்டது, இராமபிரானின் தூதுவனாக அங்கதன் இராவணனிடம் சென்றது போன்ற நிகழ்ச்சிகள் புறத்தூதுகள் ஆகும்.²⁹ வாழ்வியல் களஞ்சியம் மூலம் அறிய முடிகிறது.

3.3.3. புலவர்களின் தூதுப் பயணம்

இரு நாடுகளுக்கிடையில் பகை உண்டாகும்போது அப்பகையைத் தீர்ப்பதற்காக சான்றோர்கள் இருநாட்டு மன்னர்களிடத்தும் சென்று அறநெறியில் அறிவுரை மொழிந்து, இரு மன்னர்களையும் சமாதானப்படுத்துவது வழக்கமாகும். இத்தகைய புறத்தூதில் பெரும்பாலும் புலவர்களும் வள்ளல்களும் தூதுவராகச் சென்றுள்ளனர். மேலும், அந்தணரும் பகையைத் தணிவிக்க தூது சென்றதனைப் புறப்பாடல் கூறுகின்றது. இதைத் தவிர போர் மூண்டபோது மன்னன் தன் தூதுவர்களை நான்கு திசைகளிலும் அனுப்பி, மறவர்களை விரைவில் வரும்படி தெரிவிக்கின்றான். இந்நிகழ்வு,

வருகதில் வல்லே வருகதில் வல்என

வேந்துவிடு விழுத்தூது ஆங்கு இசைப்ப

- (புறம்.284:1-2)

எனப் புறநானூற்றில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

அவ்வகையில் இரு மன்னர்க்கிடையே தூது சென்று சந்து செய்வித்தவர்களாக ஓளவையார், கோவூர்க்கிழார் முதலான புலவர்கள் இருந்துள்ளனர். இதன்படி ஓளவையார், அதியமான் நெடுமானஞ்சிக்காகத் தொண்டைமானிடம் தூதுவராகச் சென்றிருக்கிறார். அவ்வாறு சென்றபோது,

தொண்டைமான் தன்படை வலிமையை உணர்த்த அவருக்குத் தன் படைக்களக் கொட்டிலைக் காட்டியுள்ளார். அதைக் கண்டு ஒளவையார்,

*இவ்வே, பீலி அணிந்து மாலை சூட்டிக்
கண்திரள் நோன்காழ் திருத்திநெய் அணிந்து
கடியுடை வியன்நக ரவ்வே அவ்வே
பகைவர்க்குத் திகோடுநுதி சிதைந்து
கொல்துறைக் குற்றில மாதோ - என்றும்
.....
அண்ணல்எம் கோமான் வைந்நுதி வேலே*

- (புறம்.95)

எனத் தொண்டைமானின் படைக்கலங்கள் நெய்யிடப்பட்டு அழகாக அரண்மனையில் காவலுடன் இருந்துள்ளான். ஆனால் அதியமானின் போர்க்கருவிகளோ பகைவர்களோடு போர் செய்தமையால் அவற்றின் நுனிகள் முறிந்து கொல்லன் உலைக்களத்தில் இருக்கின்றன எனக்கூறி, அதியமானின் போர் வலிமையைச் சுட்டிக்காட்டித் தொண்டைமானைப் போரைத் தவிர்க்கும்படிக் கூறுகின்றார்.

கோவூர் கிழார் என்னும் புலவர் சோழர் குடியில் தோன்றியவர்களாகிய நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி இருவரிடமும் தூது சென்று அவர்களுக்கு அறிவுரைகூறி அவர்களிடமிருந்து பகை உணர்ச்சியினைப் போக்கியுள்ளார். இங்குச் சோழன் நெடுங்கிள்ளி உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தபோது இம்மன்னனுக்குரிய ஆவூரை நலங்கிள்ளி முற்றுகையிட்டிருக்கிறான். மாறாக, நெடுங்கிள்ளியோ அவனுடன் போர் செய்யாமல் அரணை அடைத்துக் கொண்டு உள்ளே இருந்தான். அப்போது கோவூர் கிழார் மன்னனுக்கு,

*அறவை ஆயின் நினைது எனத் திறத்தல்
மறவை ஆயின் போரொடு திறத்தல்
அறவையும் மறவையும் அல்லையாகத்*

திறவாது அடைத்த திண்ணிலைக் கதவின்
நீள்மதில் ஒருசிறை ஒடுங்குதல்
நாணுத்தக வுடைத்திது காணுங்காலே

- (புறம்.44:11-15)

எனத் தூது சென்று அறிவுரை கூறுகின்றார்.

‘அரணுள் அடைத்திருந்த நெடுங்கிள்ளியையும் முற்றுகையிட்ட
நலங்கிள்ளியையும் நோக்கி போர் செய்பவர்களாகிய நீங்கள் பனம்பூ
மாலை குடிய சேரனோ அல்லது வேப்பம் பூமாலை அணிந்த
பாண்டியனோ அல்லர் என்றும், அவர்கள் இருவர் மாலையும்
சோழருக்குரிய அத்தி மாலையே என்றும் அவர்களில் ஒருவன்
தோற்பினும் தோற்பது சோழர் குடியே என்றும், அவர்களுடைய செயல்
குடிக்குப்பெருமை தேடித் தருவதொன்றன்று என்றும் இருவரிடையே தூது
சென்று போரைத் தவிர்க்குமாறு செய்தார்.(புறம்.45)

என புறநானூற்றின் வழி அறிய முடிகின்றது.

3.3.4 அந்தணரின் தூதுப் பயணம்

அக்காலத்தில் புறத்தூது உரைப்பதற்கு அந்தணரும் சென்றுள்ளனர்.

இதனை,

தூதுஓய் பார்ப்பான் மடிவெள் ஓலை

- (அகம்.337)

எனும் அகநானூற்றுப் பாடல் கூறுகிறது. ஒரு சமயம் இருபெரு வேந்தரிடையே
போரை மையப்படுத்திப் பகை மூண்டிருக்கிறது. குறிப்பாக, பார்ப்பனன் ஒருவன்
வேற்றரசனிடம் இரவில் சென்று காவலாளர் வாயிலாகச் சொல்லிவிடாது தானே
நேரில் போய்ச் சில சொற்களால் கூறிய தூதுரையைக் கேட்டு, அவ்வரசன்

படையெடுப்புக்கு ஆயத்தமாக இருந்த படைகளைக் களைந்தான் என மதுரை
வேளாசான் என்ற புலவர் பாடுகிறார். இந்நிகழ்வு,

வயலைக் கொடியின் வாடிய மருங்குல்

உயவ லூர்திப் பயலைப் பார்ப்பான்

எல்லி வந்து நில்லாது புக்கு

சொல்லிய சொல்லே சிலவே அதற்கே

ஏணியும் சீப்பும் மாற்றி

மாண்வினை யானையும் மணி களைந்தனவே

- (புறம்.305:1-6)

என்ற பாடல் மூலம் புலவர்களே அன்றிப் பார்ப்பனரும் போரின் காரணமாகத்
தூதுப் பயணம் மேற்கொள்வதுண்டு என்பது தெரிகின்றது.

ஐங்குறுநாறு பாடலொன்றில் தலைவன் ஒருவன் தன் வேந்தனுக்குத்
தூதாகச் செல்லும் பொருட்டுத் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான் என்று
குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வேந்துவிடு விழுத்தொழில் எய்தி ஏந்து கோட்டு

அண்ணல் யானை அரசு விடுத்தினியே

எண்ணிய நாளாகம் வருதல்

- (ஐங்.466:1-3)

எனச் சுட்டுகிறது. விழுத்தொழில் என்பது மன்னன் ஏவும் சிறந்த தொழிலாகிய
தூது என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு பலவற்றின் காரணமாகத் தூதுப்
பயணம் பயணம் நிகழ்ந்ததை அறிய முடிகிறது.

3.4 தொகுப்புரை

‘புறம்சார் பயணங்கள்’ எனும் இவ்வியலில் இலக்கியங்கள்வழி புறக்காரணிகளுக்காக வணிகம், போர் சார்ந்து நடைபெற்ற பயணங்கள் குறித்து விரிவாகவும் தக்க காட்டுகள் வழியாகவும் ஆய்வு செய்யப்பட்டது. அவ்வகையில் இந்த இயலின்வழி கண்ட ஆய்வு முடிவுகள் தொகுப்புரையாக இங்கே இடம்பெறுகின்றன.

- ஓதல், வேட்டல், ஈதல், உழவு, வணிகம், ஆநிரை ஓம்பல் என்னும் அறுவகைத் தொழில்களுள் முதன்மையானது உழவும் வணிகமுமே ஆகும். இவற்றுடன் வணிகத்தின் காரணமாக ஓரிடம் விட்டு வேறிடம் பயணம் செய்ய நேரிடுகின்றது.
- சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் குறிப்புகள் வழி நோக்கும்போது வணிகப் பயணமானது உள் நாட்டிலும், அண்டை நாட்டோடும், நிலம் கடந்தும், கடல்கடந்தும் வெளிநாட்டோடும் என பல நிலைகளில் நிகழ்ந்துள்ளன.
- உள்நாட்டுப் பயணமானது பண்டமாற்று முறையின்போதும் அங்காடிகளைத் தேடிச் சென்று பணத்திற்குப் பொருள்களை வாங்கும்போதும் பரதவர்கள் கடற்கரைகளிலேயே மீனை விற்கும்போதும் ஓரிடத்திலிருந்து பிறிதோர் இடத்திற்குப் பயணம் மேற்கொண்டுள்ளனர்.
- வெளிநாட்டு வணிகம் தரைவழிப் பயணம், கடல்வழிப் பயணம் என இரு நிலைகளில் நடைபெற்றது. இப்பயணத்தில் நம் நாட்டார் பிற நாட்டினருடனும் பிறநாட்டினர் நம் நாட்டாருடனும் வணிகம் செய்த நிலை மிக விரிவாகவே சங்கப் பாடல்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.
- அதிக அளவிலான வெளிநாட்டுப் பயணமானது கடல் வழியாகவே நடைபெற்று வந்ததற்கான சான்றுகள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்

பெற்றுள்ளன. அப் பயணத்தில் மக்களை இணைக்கும் பாலமாகத் துறைமுகப்பட்டினங்களே விளங்கின.

- எயிற்பட்டினம், காவிரிப்பூம்பட்டினம், தொண்டி, மருங்கூர்ப்பட்டினம், கொற்கை, முசிறி போன்ற துறைமுகப் பட்டினங்களில் வணிகப் பயணம் செல்வோர் குழுமியிருந்தனர்.
- இவ்வாறு கடல்வழிப் பயணம் செல்வோருக்கு அங்குள்ள கலங்கரை விளக்கம் வழிகாட்டியாய்ச் செயல்பட்டதையும் அறிய முடிகின்றது.
- சங்ககாலத்தில் மன்னர்களும் மக்களும் வீரத்தைப் பெரிதாகப் போற்றியுள்ளனர். இத்தகைய வீரத்தை நிலைநாட்டவும், பொருள் கொள்ளும் பொருட்டும், பகையின் காரணமாகவும், நட்பின் காரணமாக பிற மன்னர்களுக்குத் துணையாகவும் பல போர்கள் நடைபெற்றுள்ளன. இப்போர்களுக்காக வீரர்களைத் தயார்படுத்தி பகையரசன் மேல் படையெடுக்க ஆயத்தமாகி, பாசறையின்கண் தங்கி போருக்குத் திட்டமிடுதல், பிறகு போரில் ஈடுபடுதல் என்பதன் ஊடாகப் போர் நிகழ்வுகள் சங்கப் பாடல்களில் கூறப்படுகின்றன. இதன்பொருட்டு மன்னனும் அவனைச் சார்ந்தவர்களும் பல போர்ப் பயணங்களை மேற்கொண்டுள்ளனர்.
- உணவு, உடை, உறையுள், மண்ணாசை, பொன்னாசை, பெண்ணாசை ஆகியவற்றின் பொருட்டும் போர்ப்பயணம் மேற்கொண்டு வீரத்தை நிலைநாட்டினர்.
- போர்த்தொழிலில் ஈடுபட்ட மறவர்கள், வேறு எவ்வகைத் தொழிலிலும் ஈடுபட்டதற்கான சான்றுகள் இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்படவில்லை.
- ஆண்கள் மட்டுமின்றி; தாய்மார்களும் பெண்களும் கூட வீரம் நிறைந்தவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர். மாறாகப், பெண்களைப் போருக்கு அழைத்துச் செல்லும் வழக்கம் இல்லை என்பதைக் காண முடிகிறது.

- பழந்தமிழர் ஒவ்வொரு திணை வாழ்க்கைக்கும் உரிய போர்முறைகளை வகுத்து அன்படியே போரை நடத்தி வந்துள்ளனர். இதன்படி போருக்குப் புறப்படும் முன்னதாகச் சகுனம் பார்க்கும் நம்பிக்கை இருந்ததனையும் அறிய முடிகின்றது.
- போரினை முரசறைந்துத் தெரிவிக்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. இவ்வாறு போருக்குச் செல்வதற்கு முன்னரும், பின்னரும் மக்களுக்கும் வீரர்களுக்கும் விருந்து வைக்கும் பழக்கம் இருந்ததனையும் இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன.
- போருக்குச் செல்லும்முன் வெற்றி நமக்கே என்ற எண்ணத்தில் மன்னன் வஞ்சினம் கூறுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்ததை அறிய முடிகிறது.
- போர் தொடங்கும் முன்பாகப் பகை நாட்டில் பசுக்கள், பெண்கள், பார்ப்பனர்கள், நோயுடையோர், பிள்ளைகளைப் பெறாதோர் ஆகியோரைப் பாதுகாப்பான இடத்திற்குச் செல்லும்படி பறையறிவித்த பண்பினைக் காணமுடிகின்றது. இதன்மூலம் அக்கால மன்னர்களின் போர்ப்பயணம் அறப்போர்ப் பயணமாக இருந்ததை உணர முடிகின்றது.
- வெண்ணி, வாகை, தகடூர், கழுமலம், தலையாலங்கானம் ஆகிய போர்களைப் பற்றியும் இதன்பொருட்டு மன்னரும் வீரர்களும் பல்வேறு இடங்களுக்குப் போர்ப்பயணம் மேற்கொள்ளப்பட்டதை சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகின்றது.
- புலவர்கள், அந்தணர்கள் முதலானோர் மன்னர்களுக்கிடையே தூதுரைத்தலின் பொருட்டுப் பயணத்தை மேற்கொண்டனர். அவ்வாறு மேற்கொண்ட பயணங்கள் பெரும்பான்மை இருநாட்டுப் பகை மன்னர்களை சந்து செய்விக்கும் பொருட்டு மேற்கொண்டமையை அறிய முடிகிறது.

- இன்றியமையாத சில பண்புகளைக் கொண்டோரே அகத்தும், புறத்தும் தூதுப் பயணம் செல்வதற்குத் தகுதியுடையவர் என்பதும் இவ்வியல்வழி விளக்கம் பெற்றுள்ளது.
- சங்க இலக்கியத்தில் புறம்சார் பயணங்கள் என்ற நோக்கில் பார்க்கும்பொழுது, வணிகம், தூது, போர்த் தொடர்பான பயணங்கள் பற்றிப் பல பாடல்களில் விரிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பினும், பயண வழிகளில் எதிர்படும் வாழ்வியல் சூழல்கள் குறித்தும், பயண வழிகளின் இயல்புகள் குறித்தும் விரிவாகப் செய்யப்படவில்லை என்ற முடிவிற்கே வரவேண்டியதிருக்கிறது. மாறாக, அகப்பாடல்களில் பயண வழிகளின் இயல்புகளை விரிவாக வருணிக்கின்ற தன்மையை இந்த ஆய்வின் வழிய அறிய முடிகிறது.
- பண்டையத் தமிழ்ச் சமூகம் அன்றைய உலகின் செம்மாந்த பிற சமூகங்களுடன் சிறப்பான கடல்வழித் தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தோடு, கிழக்கிலும் மேற்கிலும் பல்வேறு செழிப்பான பல துறைமுகப்பட்டினங்களையும் கொண்டிருந்தது. நிலவியல் அமைப்பு ரீதியாகவே தமிழர்கள் கடல் வழிப் பயணத்தில் முன்னவர்களாகவும், வல்லவர்களாகவும் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர். இவ்வாறான கடல்வழி பயணங்களின் ஊடாக உலகின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் வருகைபுரிந்த வணிகர்கள், அவர்களுடன் தாங்கள் சார்ந்த நாட்டின், சமூகத்தின் நாகரிகத்தையும், கண்டுபிடிப்புகளையும், புதியப் பொருள்களையும், பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் கொண்டு வந்து தமிழ்ச் சமூகத்தின்மீது தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.
- அவ்வாறே பழந்தமிழர்களும் பிற நாடுகளுக்கு தமிழர்களின் நாகரிகத்தையும், பண்பாட்டையும் கொண்டு சென்றனர்.

- மேற்கண்ட அனைத்தின் ஊடாகவும் தமிழ்ச் சமூகம் மேம்பாட்ட வாழ்வியல் விழுமியங்களைக் கடைபிடித்ததோடு, அவற்றைத் தங்களின் சமகால இலக்கியங்களான சங்கப் பாடல்களில் ஆங்காங்கே பதிவும் செய்துள்ளது. அவ்வகையில் ‘பயணங்கள்” என்பதும், பயண வழித் தொடர்புகள் என்பதும் வணிகத்தை மட்டும் செழிப்படையச் செய்யாமல், தமிழ்ச் சமூகத்தின் தொடர்ச்சியான சமூக, பண்பாட்டுச் செழுமைக்கும் காரணங்களாக அமைந்துள்ளன என்பதற்குச் சங்கப் பாடல்களே தக்க சான்றுகளாக அமைகின்றன என்பதை இவ்வாய்வின் வழி அறிய முடிகிறது.

இயல் – 3

சான்றெண் விளக்கம்

1. சி. சுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியம் சில பார்வைகள், ப.141.
2. கே.கே. பிள்ளை, தமிழக வரலாறும் மக்களும் பண்பாடும், ப.15.
3. தமிழண்ணல், தொல்.பொருள்.மரபி. நூ.1577.
4. மேலது., நூ.1578.
5. மா. சுந்தரமூர்த்தி, நகரத்தார் மரபும் பண்பாடும், ப.101.
6. மா. சுந்தரமூர்த்தி, நகரத்தார் மரபும் பண்பாடும், ப.104.
7. இராம. மதிவாணன், இலெமூரியா முதல் அரப்பா வரை, ப.144.
8. மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம், ப.7.
9. வி.சி. சசிவல்லி, பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள், ப.223.
10. வெ. கிருஷ்ணசாமி, தமிழ் இலக்கியத்தில் பயணச் செய்திகள், ப.44.
11. ந. சுப்பிரமணியன், சங்ககால வாழ்வியல், ப.310.
12. ந. சுப்பிரமணியன், சங்ககால வாழ்வியல், ப.318.
13. கே.கே. பிள்ளை, தமிழக வரலாறும் மக்களும் பண்பாடும், ப.51.
14. மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, பழங்காலத் தமிழர் வணிகம், ப.48.
15. கா. சந்திரசேகரன், சங்கப் புறப்பாடல்கள் காட்டும் போரியல் ஓர் ஆய்வு, முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, ப.8.
16. நடன. காசிநாதன், தமிழர் நாகரிகம், ப.143.
17. சு. வித்தியானந்தன், தமிழர் சால்பு, ப.83.
18. ஞா. தேவநேயப் பாவாணர், பழந்தமிழர் அரசியல் கோட்பாடுகள், ப.112.
19. செ. பழனிச்சாமி, புறநானூற்றில் தமிழர் பண்பாடு, ப.133.
20. பொ.வே. சோமசுந்தரனார் (உ.ஆ.), புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, நூ.4, கொளு. 1.
21. மேலது., நூ.5, கொளு. 1.
22. ஞா. தேவநேயப் பாவாணர், பழந்தமிழர் அரசியல் கோட்பாடுகள், ப.114.
23. ஞா. தேவநேயப் பாவாணர், பழந்தமிழாட்சி, ப.49.

24. கா. அப்பாதுரை, தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள், ப.84.
25. PL. Samy, Nannan of North Malabar.
26. கா. அப்பாதுரை, தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள், ப.127.
27. மு. சண்முகம் பிள்ளை, சிற்றிலக்கிய வகைகள், ப.48.
28. தமிழ் லெக்சிகன், தொகுதி-4, ப.2016.
29. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-10, ப.714.

இயல் - 4

ஆற்றுப்படை நூல்களில் பயணம்

- 4.0. முன்னுரை
- 4.1 அகராதிகள் தரும் விளக்கம்
- 4.2 இலக்கணங்களில் ஆற்றுப்படை
- 4.3 திருமுருகாற்றுப்படையில் பயணம்
- 4.4 பொருநனின் பயணம்
- 4.5 சிறுபாணனின் பயணம்
- 4.6 பெரும்பாணனின் பயணம்
- 4.7 கூத்தரின் பயணம்
- 4.8 கூத்தனின் வழிப்பயண அறிவுரைகள்
- 4.9 உணவும் தங்குமிடமும்
- 4.10 வழித்துன்பங்கள்
- 4.11 பயணத்தில் இசை
- 4.12 தொகுப்புரை
- சான்றெண் விளக்கம்

4.0. முன்னுரை

‘ஆற்றுப்படை நூல்களில் பயணம்’ எனும் இந்நான்காம் இயல் பத்துப்பாட்டில் இடம்பெற்றுள்ள ஆற்றுப்படை நூல்களில் பயணங்கள் எவ்வாறு நிகழ்ந்துள்ளன என்பதை எடுத்துரைப்பதாக அமைகின்றது. மேலும் புலவர், பொருநன், பெரும்பாணன், சிறுபாணன், கூத்தர், விறலி முதலானவர்களும் பிற கலைஞர்கள் பொருள்வேண்டி நிகழ்த்திய பயணங்கள் குறித்தும், பயணத்தின்போது அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட வழித்துன்பங்கள் குறித்தும், ஆய்வு செய்வது இன்றியமையாததாகின்றது.

இவை மட்டுமின்றி, பயணத்தில் எதிர்கொண்ட அனுபவங்கள் குறித்தும் சங்கஇலக்கியத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள ஆற்றுப்படை நூல்களின் வழி விரிவான அளவில் விளக்க முறையில் எடுத்துக்காட்டுவதாக இவ்வியல் அமைகின்றது.

வாழ்க்கை முறையில் இருந்து தோன்றுவதே உண்மையான இலக்கியம் என்பதற்கேற்ப சான்றோர்களுடைய வாழ்க்கையிலிருந்து தோன்றியதே ‘ஆற்றுப்படை’ இலக்கியமாகும் என்பர். இதன்படி ஆற்றுப்படையிலுள்ள ‘ஆறு’ என்னும் சொல்லுக்கு ‘வழி’ அல்லது ‘நெறி’ என்பது பொருளாகும்.

பொதுவா, ஆற்றுப்படுத்துதல் என்றால் அறிந்தவன் ஒருவன் அறியாதான் ஒருவனை வழிப்படுத்துதல் ஆகும். இதன்படி வள்ளல் ஒருவனிடம் நிறைந்த செல்வத்தைப் பரிசாகப் பெற்று மகிழ்வுடன் திரும்பும் கலைஞன், தம் வழியில் எதிர்ப்பட்ட தம்மை போன்ற இரவலர்க்குத் தம் வறுமையைத் தீர்த்த வள்ளலின் பெருமையை எடுத்துக் கூறுகின்றான்.

மேலும், அவ்வள்ளலிடம் சென்று தாம் பெற்றதுபோல் அவனையும் பெறுமாறு வழிப்படுத்துவதே ஆற்றுப்படை ஆகும்.

4.1. ஆற்றுப்படை - பொருள் விளக்கம்

சூடாமணி நிகண்டு, வீரமாமுனிவரின் சதுரகராதி, இலக்கியச் சொல்லகராதி ஆகியவை ஆற்றுப்படுத்தல் என்பதற்கு, “வழிப்படுத்தின” என்று பொருள் கூறுகின்றன.

பரிசில் பெற்றான் ஒருவன் அதுபெறக் கருதியவனை ஒரு தலைவனிடத்துச் செலுத்துவதாகப் பாடப்படும் நூல் வகை என்கிறது நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி.

“ஆற்றுப்படை” என்பது ஒரு வகையான பாடல் மரபுடையது. புரவலரைக் காணாமல் வறுமையில் வாடும் ஒரு கலைஞன், புரவலன் ஒருவனைக் கண்டு பரிசில்கள் பெற்றுச் சீரும் சிறப்புமாகத் திரும்புகின்றான்.

அவ்வகையில் மற்றொரு கலைஞன், பரிசில் பெற்றுத் திரும்பும் அக்கலைஞனைப் பார்க்கின்றான். பரிசில் பெற்ற கலைஞன், தான் சென்ற புரவலனிடத்துச் சென்றால் ‘வறுமை தீரும் கலை வளரும், தன்மானம் அழியாது’ எனக் கூறி அப்புரவலனுடைய பெருமைகளை விளக்கி அவன் ஊருக்குப் போகும் வழியை சுட்டிக்காட்டியும், பெறப்போகும் பரிசில்களைப் பற்றிக் கனவு காணுமாறும் செய்கின்றான்.

அதாவது, பாணர், கூத்தர் முதலானவர்களில் ஒருவர் தாம் ஒரு வள்ளலிடம் பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தை எதிர்வந்த புலவர் மற்றும் கூத்தர் முதலியோர்க்கு அறிவுறுத்தி அவரும் அவ்வள்ளலிடத்துச் சென்று தாம் பெற்றவற்றை எல்லாம் பெறுமாறு அவனிடத்திற்கு வழி கூறிச் செல்ல விடுத்தல் ஆற்றுப்படையாகும் என்று கலைக் களஞ்சியம் விளக்கம் கூறுகிறது.

4.2. இலக்கணங்களில் ஆற்றுப்படை

தமிழில் காலந்தோறும் தோன்றிய பல்வேறு இலக்கண நூல்கள் ஆற்றுப்படை என்பதற்கான பொதுவான இலக்கணத்தை வகுத்துள்ளன. காட்டாக தொல்காப்பியம், பன்னிருபாட்டியல், வெண்பாப் பாட்டியல், நவநீதப் பாட்டியல், பிரபந்த தீபம், சிதம்பரப்பாட்டியல், பிரபந்த மரபியல், இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல், தொன்னூல் விளக்கம் ஆகிய நூல்கள் ஆற்றுப்படைக்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளன.

கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்

ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்

பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுறீஇச்

*சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்*¹

கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும் தாம்பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தை எதிர்வந்த வறியோர்க்கு அறிவுறுத்தி அவரும் அங்குச் சென்று தான் பெற்றவற்றை எல்லாம் பெறுமாறு கூறுவது எனத் தொல்காப்பியம் ஆற்றுப்படைக்கு இலக்கணம் கூறுகின்றது.

தொல்காப்பியம் ஆற்றுப்படைக்குப் பொதுவான இலக்கணம் கூற, பிற்காலத்தில் தோன்றிய புறப்பொருள் வெண்பாமாலை பாணன், கூத்தன், பொருநன், விறலி என ஒவ்வொரு ஆற்றுப்படைக்கும் தனித்தனியாக இலக்கணம் வகுத்துள்ளது. அவ்வகையில், பாணனைத் தொல்காப்பியர் இரண்டாமிடத்தில் சுட்ட, ஐயனாரிதனார் முதலில் பாணாற்றுப் படையைச் சுட்டியுள்ளார். இதனை,

சேனோங்கி வரை யதரிற்

பாணனை ஆற்றுப் படுத்தன்று

- (புறப். வெ. கொளு.28)

எனச் சுட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும், ஒரு வள்ளலிடம் பரிசில் பெற்றுச் செல்லும் ஒரு கூத்தன் தன் எதிர்வந்த கூத்தரை அவ்வள்ளலிடம் செல்ல வழிப்படுத்துவது கூத்தராற்றுப் படை ஆகும். இதனைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,

ஏத்திச் சென்று இரவலன்

கூத்தரை ஆற்றுப் படுத்தன்று

- (மேலது,கொளு.24)

என்று குறிப்பிடுகிறது. ஒரு பொருநன் மற்றொரு பொருநனை இன்ன வள்ளலிடம் செல்க என ஆற்றுப்படுத்துவது பொருநராற்றுப்படை ஆகும். இதனை,

பெருநல்லான் உழை யீராகெனப்

பொருநனை ஆற்றுப் படுத்தன்று

- (மேலது, கொளு.29)

வள்ளலிடத்தே செல்லும்போது விறலியை ஆற்றுப்படுத்துவது விறலியாற்றுப் படையாகும். குறிப்பாக 'பத்துப்பாட்டில் உள்ள ஆற்றுப்படை நூல்களைக்கொண்டு தனித்தனி நூற்பாக்களை ஐயனாரிதனார் வகுத்துள்ளார்'² என்கிறார் கி.ராசா.

திறல் வேந்தன் புகழ்பாடும்

விறலியை ஆற்றுப் படுத்தன்று

- (புறப்.பொ.வெ.கொளு.31)

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை குறிப்பிடுகிறது.

ஆற்றுப்படைப் பாடல்களில் ஆற்றுப்படுத்துபவனால் பாட்டுடைத் தலைவனின் வீரமும் கொடைத்தன்மையும் மிகுதியாகப் பேசப்படும். மேலும், பாட்டுடைத் தலைவனைக் காணச்செல்லும் வழிகள் பற்றிய வருணனைகள், அவ்வழிகளின் தன்மை, தடைகள் முதலியன பற்றிய விளக்கமும் விருந்தோம்பல்

முறை, கொடுக்கப்படும் பரிசில்கள் பற்றிய தன்மையும் ஆற்றுப் படுத்துவோனால் கூறப்படும்.

இவை மட்டுமின்றி கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலியர் முதலான கலைஞர்கள் தங்கள் வறுமையைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக ஊர் ஊராக வள்ளல்களைத் தேடிப் பயணம் செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்ததையும் அறிய முடிகின்றது. இப்பின்னணியில் ஆற்றுப்படை நூல்களில் முதலாவதாகச் சுட்டப்படும் திருமுருகாற்றுப்படை வழிபாட்டுப் பயண நூலாகவே அமைகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

4.3 ஆற்றுப்படை நூல்களில் பயணம்

பத்துப்பாட்டுள் திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை மலைபடுகடாம் (அ) கூத்தராற்றுப்படை ஆகிய ஐந்தும் ஆற்றுப்படைப் பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. இவ்வைந்தனுள் திருமுருகாற்றுப்படை மாறுபட்ட பாடுபொருளைக் கொண்டதாகும். எஞ்சிய நான்கு நூல்களும் பெரும்பாணன், சிறுபாணன், கூத்தர், பொருநர் ஆகியோரை ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன. மாறாக திருமுருகாற்றுப்படையோ முக்தி பெற்ற ஒருவன் முக்தி பெற விழையும் ஒருவனை முருகப் பெருமானிடம் ஆற்றுப்படுத்துவதாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. அவ்வகையில் பத்துப்பாட்டுள் இடம் பெற்றுள்ள ஐந்து ஆற்றுப்படை நூல்களும் பயண நூல்களாகவே அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தமது வறுமைத் துயர் நீங்க, இரவலர் கூட்டம் மன்னர்களிடமும் சிற்றரசர்களிடமும் வள்ளல்களிடமும் பொருள் தேடிச் செல்லுதலோடு மட்டும் அல்லாமல், அவர்கள் செல்லும் வழிகள் குறித்தும், அவ்வழிகளில் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் நிலவியல், வாழ்வியல் சூழல்கள் குறித்தும் புலவர்கள் தாங்கள் உணர்ந்தவாறு பதிவு செய்துள்ளனர்.

இவற்றின் ஊடாகச் சங்கப் புலவர்கள் பழந்தமிழ்நாட்டின் யதார்த்த நிலையை படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளனர் எனலாம். இந்தத் தன்மை பயண நூல்களின் அடிப்படையான அம்சமாக இருக்கிறது. அவ்வகையில் சங்க இலக்கியத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள ஆற்றுப்படை நூல்கள் ஐந்தும் அன்றைய தமிழகத்தின் நிலவியல் அமைப்பையும், மக்களிடையே புழக்கத்திலிருந்த வழித் தடங்களைப் பற்றியும் பதிவு செய்துள்ளன எனலாம்.

நாம் இன்று காணும் பயண வழிகளிலிருந்து அக்கால பயண வழிகள் மிகுதியும் மாறுபட்டவையாக இருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. குறிப்பாக பயண வழிகளின் இயல்புகளைக் குறிப்பிடுவதன் நோக்கம் பொருள்தேடிச் செல்லும் இரவலர் கூட்டத்திற்கு வழியினைச் சுட்டுவதேயாகும். அவ்வகையில் இந்த இயலில் ஆற்றுப்படை நூல்கள் குறித்த அறிமுகத்தினையும் அவற்றின் ஊடாக அறியலாகும் பயண முறைமைகள் குறித்தும் சரியா அறிய வேண்டுவது இன்றியமையாததாகும்.

4.3 திருமுருகாற்றுப்படை

ஆற்றுப்படை நூல்களின் வரிசையில் திருமுருகாற்றுப்படை முதலில் வைத்து எண்ணப்படுகிறது. ‘முருகு’ என்னும் சொல்லிற்கு ‘அழகு’ என்று பொருள் கொள்வர். சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பெரும்பான்மை பழந்தமிழர்களின் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வியலை கற்பனை நயத்தோடும் நிலவியல் சூழலோடும் பேசுகின்றன. அவ்வகையில் சங்க இலக்கிய பாடல்களை பசுமை இலக்கியம் என்றே குறிப்பிடலாம்.

அவ்வகையில் இயற்கையின் அழகு இந்தப் புவியெங்கும் அந்தந்த நிலப்பகுதியின் இயல்பிற்கேற்ப கொட்டிக்கிடக்கிறது. பழந்தமிழ்நாடு மேற்கிலும், வடக்கிலும், தெற்கிலும் குன்றுகள் சூழ்ந்த வளம்மிகு பகுதியாக இருந்தது. அந்த குன்றுகள்தோறும் இயற்கை கடவுளான முருகன் வீற்றிருப்பதாக பழந்தமிழர் எண்ணினர். அவற்றின் தொடர்ச்சியாகத்தான்

முருகப்பெருமானுக்கான அறுபடை வீடுகள் பற்றி திருமுருகாற்றுப்படை பேசுகிறது.

திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகனின் அறுபடைவீடுகளின் சிறப்பைப் பற்றியும் அவ்வீடுகளுக்குச் சென்று முருகனின் அருளைப் பெற்று முக்தி பெற்ற ஒருவன் முக்தி பெற விரும்புகின்றவனை எதிர்கொள்ள வாய்ப்பில்லை.

எனவே, முருகனின் திருவருள் பெற்ற ஒருவன், அத்தகுதியுடன் எதிர் வருபவனுக்கு முருகனின் இறைத்தன்மை, அடையாளப் பூமாலை, அவனைப் புகழ்ந்து பாடும் சூரமகளிரின் சிறப்பு, அவன் பகைவரை அழிக்கும் திறம் முதலானவற்றைக் கூறி, அவ்வறுபடை வீடுகளுக்குச் சென்று நீயும் முருகன் திருவருளைப் பெறுக என ஆற்றுப்படுத்துகிறான். இப்பகுதியில் ஆற்றுப் படுத்துபவனின் பயணம் சுட்டப்பட்டுள்ளதோடு ஆற்றுப்படுத்தப் படுபவன் மேற்கொள்ளவேண்டிய பயணம் பற்றியும் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

முதல் பகுதியான திருப்பரங்குன்றத்தில் முருகக் கடவுளின் தன்மை, இறைவனின் அளியும் தெறலும், முருகப் பெருமானின் மாலை, சூரமகளிரின் இயல்பு, அலங்காரம், சூரமகளிர் ஆடும் சோலையின் தன்மை, முருகனின் அடையாள மலர், பேய் மகளின் இயல்புகளைக் முதலான செயல்களை ஆற்றுப்படுத்துவோன் கூறி இத்தகு இயல்பு கொண்ட திருப்பரங்குன்றம் என்று சுட்டுகிறது. இதனை,

செருப் புகன்று எடுத்த சேண்உயர் நெடுங்கொடி

வரிப்புனை பந்தொடு பாவை தூங்கப்

பொருநர்த் தேய்த்த போர் அருவாயில்

திரு வீற்றிருந்த தீதுநீர் நியமத்து

மாடம்மலி மறுகின் கூடற் குடவயின்

.....

அஞ்சிறை வண்டின் அரிக் கணம் ஒலிக்கும்

குன்று அமர்ந்து உறைதலும் உரியன்

- (திருமு.67-73)

எனப் போரை விரும்பிக் கட்டின நெடிய கொடியின் அருகே போர் செய்வோர் இல்லை என்பதால் போர்த் தொழில் இல்லாத வாயிலினையும் திருமகள் வீற்றிருந்த குற்றமற்ற அங்காடித் தெருவினையும் மாடங்கள் மிகுந்த ஏனைய தெருக்களையும் உடையது மதுரை நகரம் எனச் சுட்டுகிறது. இம்மதுரையின் மேற்குத் திசையில் திருப்பரங்குன்றம் உள்ளது. அக்குன்றத்தின் கண் சேற்றையுடைய அகன்ற வயலிலே தாமரையில் துயில்கொண்ட வண்டுக் கூட்டம், வைகறையில் நெய்தற் பூவை ஊதி, மலர்ந்த சுனை மலரிடத்தில் செல்லும். இவ்வாறு அக்குன்றத்தில் உள்ள முருகனை,

சேவடி படரும் செம்மல் உள்ளமொடு

நலம்புரி கொள்கைப் புலம் பிரிந்து உறையும்

செலவுநீ நயந்தனை ஆயின்

- (மேலது,64-64)

எனக் காணும் நோக்கத்தோடு சென்றால், உன் உள்ளம் கருதியபடி வீடுபேற்றுப் பயனை அடையலாம் எனத் திருமுருகாற்றுப்படை சுட்டுகின்றது.

இரண்டாவதாக அமைந்த திருச்சீரலைவாயில் முருகப் பெருமானின் ஊரும் யானையின் இயல்பும், ஆறுமுகங்களின் செயல்களும், திருக்கைகளின் சிறப்பும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றுடன் திருவாவினன்குடிக்கு முனிவர்களும், யாழினை இசைக்கும் கந்தருவர்களும் கந்தருவ மகளிரும், நான்முகன், திருமால், உருத்திரன், இந்திரன் முதலானவர்களும் மற்ற தேவர்களும்,

வளி கிளர்ந்தன்ன செலவினர் வளியிடைத்

தீ எழுந்தன்ன திறலினர் தீப்பட

உரும் இடித்தன்ன குரலினர் விழுமிய

உறுகுறை மருங்கில்தம் பெறுமுறை கொண்மார்

- (மேலது,170-73)

எனத் தம் குறைகளை முருகப்பெருமானிடம் கூறி அக்குறைகளைக் களைய, காற்றைப் போன்ற வேகத்தோடு பயணம் செய்து திருவாவினன் குடியை அடைந்தனர். இவை மட்டுமின்றி அந்தணர் முருகனை வழிபடும் முறையும், முருகனின் அருட் செயல்களும் திருவேரகத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

வெறியாடும் வேல் மகனின் செயல், மகளிர் இயல்பு, முருகனின் செயல்கள், ஊரூர் விழவு, அடியவர் மனக்கோயில், காடு, சோலை, ஆற்றுக்குறை, ஆறு, குளம் இவை மட்டுமின்றி நாற்சந்தி, முச்சந்தி, ஐஞ்சந்தி, கடம்ப மரம், மக்கள் கூடும் மரத்தடி, அம்பலம் முதலான இடங்களில் முருகன் வீற்றிருப்பது சுட்டப்படுகிறது. அவ்விடங்களில் சென்று முருகனை வழிபட்டால்,

குறித்தது மொழியா அளவையின் குறித்து உடன்

வேறுபல் உருவின் குறும்பல் கூளியர்

சாறுஅயர் களத்து வீறு பெறத்தோன்றி

அளியன் தானே முதுவாய் இரவலன்

வந்தோன் பெரும நின் வண்புகழ் நயந்துஎன

- (மேலது,281-285)

எனும் பாடலில் வீடுபேற்றை நினைத்து வந்த நின் வருகையை நான் அறிவேன் எனக்கூறி, சிறப்பான பிறரால் பெறுவதற்கு அரிய வீடுபேற்றை முருகன் அளித்தருளுவான்.

எனவே, முருகனின் அறுபடை வீடான திருப்பரங்குன்றம். திருச்சீரலைவாய், திருவாவினன்குடி, திருவேரகம், குன்று தோறாடல், பழமுதிர்ச்சோலை ஆகிய இடங்களுக்கு அருளைப்பெறச் செல்வாயாக என அருள் பெற்ற ஒருவன் மற்றொரு வனுக்குத் தன் பயண அனுபவங்களைக் கூறி ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைகிறது.

4.4 பொருநனின் பயணம்

‘பொருநர்’ என்னும் சொல்லுக்கு வீரர் ஒருவர் மற்றொருவர் போல வேடம் அணிந்து கொள்வோர் என்பது பொருளாகும். இத்தகைய பொருநர் ஏர்க்களம் பாடுவோர், போர்க்களம் பாடுவோர், பரணி பாடுவோர் என மூவகையாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

பொருநராற்றுப்படையில் ஓரிடத்தில் பொருநன் ஒருவன் சோழநாடு நோக்கிச் சென்ற பயணம் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நிகழ்வை,

அறாஅ யாணர் அகன்தலைப் பேர்ஊர்

சாறுகழி வழிநாள் சோறுநசை உறாது

வேறுபுலம் முன்னிய விரகுஅறி பொருந

- (பொரு.1-3)

எனப் பரிசில் பெற்ற பொருநன் எதிர்வந்த பொருநனை முன்னிலைப்படுத்திப் பேசுகின்றது. இதன்படி பேரூரில் விழா நிகழ்ந்த மறுநாள் தரும் உணவைக் கொள்ள விரும்பாமல் வேறு இடத்துக்குச் சொல்ல விழையும் பொருநனே, யாழினை வாரியும் வடித்தும் உந்தியும் உறழ்ந்தும் பாடினியானவள் பாடல் பாட அதற்கேற்ப கடவுள் வழிபாடு நடைபெற்றுள்ளது. இவ்வாறு நடந்தபின் வேறு வழியாகச் செல்லாமல் இவ்வழியாக வந்து என்னைக் கண்டது நீ முற்பிறப்பில் செய்த நற்பயனே எனக்கூறி, தான் கரிகால்வளவனைச் சென்று கண்டதையும் அம்மன்னன் தனக்கு முகமன் கூறி வரவேற்ற சிறப்பையும் பொருநன் கூறுகின்றான். மேலும், அவ்வளவனின் அரண்மனையில் தான் அனுபவித்த இன்பமும், அவன் தனக்குப் பரிசில் தந்த சிறப்பையும் பிறவற்றையும் வழியில் கண்ட பொருநனுக்குக் கூறுகின்றான்.

மேலும், நீங்கள் கரிகாலனை அடைந்து நின்றால், கன்றை நோக்கும் பசுவினைப் போல் காண்பான் ஆகவே உம்முடைய பழைய உடையை மாற்றிப் பட்டுடையையும் அணிவதற்காகத் தருவான். இவை மட்டுமின்றி பொற்கலத்தில்

கள்ளை உண்ணத் தருவான். பாடினிக்கு முத்து மாலையையும் சூடக் கொடுப்பான். குறிப்பாக நான்கு குதிரை பூட்டிய தேரினையும், நல்ல யானைகள் பலவற்றையும் பரிசிலாகத் தருவான். இவ்வாறு கரிகாலனிடம் பொருளைப் பெற்றுக் கொண்டு தம்மூர் செல்ல விரும்பினும் உம்மைப் போகவிடமாட்டான். என்பதை,

தரவிடைத் தங்கல் ஒவிலனே வரவிடைப்
பெற்றவை பிறர்பிறர்க்கு ஆர்த்தி தெற்றென
செலவு கடைக் கூட்டுதிர் ஆயின் பலபுலந்து
நில்லா உலகத்து நிலைமை தூக்கிச்
செல்க என விடுக்குவன் அல்லன்

- (பொரு.73-77)

எனச் சுட்டுவதையும் காண முடிகிறது.

அத்தகு குணம் கொண்ட கரிகாலனை அவனது நாடான சோழநாட்டுக்குச் சென்று, உன் வறுமையைப் போக்கிக் கொள்வாயாக! என ஆற்றுப்படுத்துகின்றான். இதன் வழியாகச் சோழநாட்டிற்குச் செல்லும் பயண வழியின் இயல்புகளும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

4.5 சிறுபாணனின் பயணம்

சிறிய யாழினை வைத்திருக்கும் பாணன் ஒருவன், மற்றொரு பாணனை ஆற்றுப்படுத்துகிறான். இந்நிகழ்வு,

துனிகூர் எவ்வமொடு துயர் ஆற்றுப்படுப்ப
முனிவு இகந்திருந்த முதுவாய் இரவல

- (சிறுபா.39-40)

எனக் கனைய மரத்தையொத்த தோளை உடையவனும், இமயத்தில் வில் பொறியை அமைத்தவனும், வஞ்சி நகரை ஆள்பவனுமாகிய சேர மன்னன் தரும்

பரிசிலும் குறைவாக இருக்கும். பாண்டிய மரபில் தோன்றியவனும் பகைவர் நிலத்தைக் கைக்கொண்டவனுமாகிய செழியன் தரும் பரிசிலும் சிறியதாக இருக்கும். சோழர் குடியில் தோன்றியவனான செம்பியன் தரும் பரிசிலும் கடையெழு வள்ளல்களான பாரி, காரி, ஆய், அதிகன், நள்ளி, ஓரி, பேகன் ஆகிய அனைவரும் தரும் பரிசில்களைத் தான் ஒருவனாகவே தரும் இயல்புடையவன் நல்லியக்கோடன் எனச் சுட்டப்படுகின்றது. இதனை,

தாங்கு அரு மரபின் தன்னும் தந்தை

வான் பொரு நெடுவரை வளனும் பாடி

முன்னாள் சென்றன

- (சிறுபா.127-129)

எனக் கூறி அவன் நாடான ஓய்மாநாட்டிற்குச் சென்று எங்கள் வறுமையைப் போக்கிக் கொண்டு, யானையுடனே பெரிய தேரினை உடையவராய் அவரது அரண்மனையிலிருந்து வருகின்றோம். அங்கு நீங்களும் சென்றால், ‘கடற்கரையில் தாழை அன்னத்தைப் போல் மலர் மலரும். செருந்தி பொன்னைப்போல் மலரும். கழிமுள்ளிச் செடி நீலமணிபோல் பூக்கும். புன்னை முத்துப்போல் அரும்பு ஈனும், கடலின் அலை மணற்பரப்பில் பரவும்.

இதனால் நல்லிசைப் புலவர் பாடுதற்கு இயைந்த நெய்தல் நிலவழியே நீலமணி போலும் நிறமுடைய கழிகள் சூழ்ந்த எயிற்பட்டினம் இருக்கும். அப்பட்டினத்தை நீங்கள் சென்றடைந்தால் அங்கு நுளைச்சியர் கள்ளையும் உலர்ந்த மீனையும் ஆட்டிறைச்சியையும் உண்ணக் கொடுப்பர் (சிறுபா.146-63)

அங்கிருந்து நடந்து சென்றீர்களானால் வேலூரை அடைய முடியும். அங்கு சென்றால், அங்குள்ளவர்கள் சமைத்த இனிய புளிங்கறி இட்ட சோற்றை மானின் இறைச்சியுடன் கொடுப்பர். அதனைப் பெற்று உண்டுவிட்டு வேலூராகிய முல்லை நிலத்தைக் கடந்து செல்ல வேண்டும். அவ்வாறு சென்றால்,

மருதம் சான்றமருதத் தண்பனை

அந்தணர் அருகா அருங்கடி வியல்நகர்

அம்தண் கிடங்கின் அவன்ஆமூர் எய்தின்

- (சிறுபா.135-38)

என அங்குள்ள உழவர் பெண்மகள், வெண்மையான அரிசியால் ஆக்கிய சோற்றை நண்டின் கலவையுடன் உண்ணத் தருவாள். அவ்வாழரிலிருந்து அவ்வள்ளலின் ஊர் அண்மையில் உள்ளது. அவ்வூரை அடைந்தால் பரிசிலை அன்றே பெற்றுத் தன்னூர் திரும்பலாம் என ஓய்மா நாட்டுக்குச் செல்ல வேண்டிய வழிகளைப் பயணம் சென்று வந்த பாணன், மற்றொருவனிடம் தன் பயண அனுபவத்தோடு கூறி அவனை ஆற்றுப்படுத்துகின்றான்.

இவ்வாறு பாணனுக்குத் தன் பயண அனுபவத்தைக் கூறி ஆற்றுப்படுத்தும் பாடல்கள் புறநானூற்றிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. இப்பாடல்கள் பாணாற்றுப்படை துறைக்குரியதாகவே இடம்பெற்றுள்ளன.

4.6 பெரும்பாணனின் பயணம்

பெரும்பாணாற்றுப்படையில் தொண்டைமான் இளந்திரையனின் தலை நகரான காஞ்சிக்குச் சென்ற பயணமும் பயண அனுபவங்களும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

பெரிய யாழினை வைத்துள்ள பாணன் அதே தன்மை கொண்ட மற்றொரு பாணனைத் தான் பரிசில் பெற்ற வள்ளலிடம் ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. இந்நிகழ்வு,

கைப்பொருள் வெளவும் களவேர் வாழ்க்கைக்

கொடியோர் இன்றவன் கடியுடை வியன்புலம்

உருமும் உரறாது, அரவும் தப்பா

காட்டு மாவும் உறுகண் செய்யா

- (பெரும்.40-43)

என்று கூறி பாணன் மற்றொரு பாணனை ஆற்றுப்படுத்துகின்றான். காஞ்சி நகருக்கு நீ விரும்பியபடியே செல்ல வேண்டும். அந்நாட்டில் உள்ள காட்டு விலங்குகளும் துன்பத்தைத் தராது. மாறாக, உமது களைப்பு நீங்க இளைப்பாறித் தங்கிச் செல்லலாம் எனக் கூறுகின்றான்.

அவ்வாறு செல்லும் வழியில் உமணர் எப்பொழுதும் பயணம் செல்வதனால், நீங்கள் பாதுகாப்பாகப் பகற்பொழுதில் பயணம் செல்லலாம். மேலும், அவ்வாறு செல்லும்போது வேல் போன்ற நுனியுடைய ஈந்தின் இலையால் வேயப்பட்ட நீண்ட உச்சியையுடைய எயினரின் குடியிருப்பை அடையலாம் என்பதை விளக்குகின்றது. இப்பாடல்,

வாராது அட்ட வாடுஊன் புழுக்கல்

வாடாத் தும்பை வாயவர் பெருமகன்

ஓடாத் தானை ஒண் தொழிற் கழற்கால்

செவ்வரை நாடன் சென்னியம் எனினே

தெய்வ மடையின் தேக்கிலைக் குவைஇநும்

பைதீர் கடும்பொடு பதம்மிகப் பெறுகுவீர்

- (பெரும்.100-105)

என எயினப் பெண்களிடம் நாங்கள் இளந்திரையனின் பாணர்கள் எனக் கூறினால், சோற்றுடன் சமைத்த கருவாட்டையும் சேர்த்துத் தருவார்கள். பிறகு அங்கிருந்து நடந்து சென்றால், முயல்களைப் பிடித்துண்ணும் கானவர் தங்கியிருக்கும் காட்டை அடைய முடியும்.

குறிப்பாக, அக்காட்டைக் கடந்து சென்றால், புலால் நாற்றம் உடைய வேல்களையும், விற்களையும் சார்த்தி வைக்கப்பட்ட வீடுகளை அடைவீர். அங்கு சென்று நீங்கள் தங்கினால்,

கொடுவில் எயினக் குறும்பில் சேப்பின்

களர்வளர் ஈந்தின் காழ் கண்டன்ன

சுவல்வினை நெல்லின் செவ்அவிழ்ச் சொன்றி

ஞமலிதந்த மனவுச் சூல் உடும்பின்

வறை கால்யாத்தது வயின்தொறும் பெறுகுவீர்

- (பெரும்.129-33)

என ஈந்தின் விதைபோன்ற சிவந்தசோற்றை முட்டையுடனும் உடும்பின் பொறியலுடனும் வீடுதோறும் பெற்று உண்ணலாம். பின் அங்குள்ள குடியிருப்புகளைக் கடந்து சென்றால், ஆயர்கள் வாழும் ஊரினை அடையலாம் என்பதை,

குளகு அரையாத்த குறுங்கால் குரம்பைச்

.....

இடுமுள் வேளி எருப்படு வரைப்பின்

- (மேலது,148-54)

என ஆயர், ஆடுகள் நின்றபடி தின்பதற்காகத் தழைகளைக் குடில்களின் காலில் கட்டியிருப்பர். அக்குடில்கள் கழியால் செதுக்கப்பட்ட கதவை உடையனவாக இருந்தன. மேலும், கிடாய் கட்டிய நீண்ட தாம்புகளையும் உடையதான முற்றத்தில் செம்மறியாடுகளும், வெள்ளாடுகளும் கட்டி வைக்கப்பட்டுள்ளது.

அத்தகு ஆயர் களையுடைய ஊரினை அடைந்ததும், அங்கு ஆயமகளிரால், திணை அரிசியால் ஆக்கப்பட்ட சோற்றைப் பெற்று உண்ணலாம். இவ்வாறான சிறப்புமிக்க முல்லை நிலத்தைக் கடந்து சென்றால், உழவர்கள் தங்கி இருக்கும் மருத நிலத்தை அடையலாம். அங்கு எருதுகள், பசுக்கள், கன்றுகள் ஆகியவை கட்டப்பெற்ற இடத்தினையும், நெல் நிரம்பிய கூடுகள் இருக்கும் இல்லங்களையும் அடையலாம் என்பதை,

மல்லல் பேர்ஊர் மடியின் மடியா

வினைஞர் தந்த வெண்ணெய் வல்சி

மனைவாழ் அளகின் வாட்டொடும் பெறுகுவீர்

- (பெரும்.254-56)

எனக் கூறி அங்கு நீங்கள் தங்கினால், சோற்றுடன் வீட்டில் வாழ்கின்ற கோழியைக் கொண்டு சமைத்த உணவைப் பெறலாம். மேலும் மருத நிலத்தினைக் கடந்து நடக்கும்பொழுது கரும்பின் சாற்றையும் பருகலாம். இத்தகைய சிற்புகளுடன் கூடிய மருத நிலத்தைக் கடந்து சென்றால், மீனவர்கள் வாழும் நெய்தல் நிலத்தை அடைவீர்கள். அங்கு நீங்கள் இளைப்பாறத் தங்கினால், கொழியல் அரிசியால் சமைக்கப்பட்ட கூழினையும், கள்ளையும் மீனையும் உணவாகப் பெற்று உண்ணலாம் எனச் சுட்டுகின்றது.

இவ்வாறு ஐந்து நிலங்களையும் கடந்து சென்றால் கன்றுகள் பிணித்திருக்கும் சிறு கால்களையுடைய பந்தல், சாணத்தால் மெழுகப்பட்ட தெய்வம் வீற்றிருக்கும் இல்லங்கள், கோழியும் நாயும் சேராமல் கிளிக்கு வேதத்தைக் கற்பிக்கும் அந்தணர் இல்லங்களை உடைய ஊரை அடைவீர். அங்கு நெற்சோற்றையும் வெண்ணெயில் வெந்த மாதுளைத் துண்டினையும் மாவடு ஊறுகாயையும் உணவாகப் பெற்று உண்டுவிட்டு. அங்கிருந்து சென்றால் ‘நீர்ப் பெயல் துறை’ என்னும் பட்டினத்தை அடையலாம். அப்பட்டினமானது,

*வெண்மையான தலையாட்டத்தினையுடைய குதிரைகளுடன்
வடநாட்டின் நுகர் பொருட்களைக் கொணர்ந்த மரக்கலங்கள் உள்ள
கடற்பக்கம், மாடங்கள் உயர்ந்து நின்ற மணமிக்க தெருக்கள். பரதவர்
வாழும் பல தெருக்கள், தொழில் செய்பவரால் காக்கப்படும்
பண்டசாலைகள், எருதுகளும் ஆக்களும் நெருங்காமல்
ஆட்டுக்கிடாய்களும், நாய்களும் சுழன்று திரியும் நல்ல வீடுகள்
ஆகியவற்றை உடையது (பெரும்.319-327).*

இத்தகு தன்மை கொண்ட பட்டினத்தில் நீங்கள் தங்கி இளைப்பாறலாம்.
அங்கிருந்து நடந்து சென்றீர் ஆயின் நீர்ப்பெயல் துறைமுகத்தையடைவீர்கள்.
பிறகு அத்துறை முகத்தையும் கடந்துசென்றால்,

யானையின் உடல்போன்ற சருச்சரையை (சொரசொரப்பு) உடைய
தென்னையின் மடலால் வேயப்பட்டவையும் மஞ்சளை உடைய
முற்றத்தை உடையவையுமான தோப்புகள் தோறும் தங்கலாம்.
அங்குபெரிய பலாப் பழத்தையும். இளநீரையும், வாழைப்பழத்தையும்
நுங்கையும், வள்ளி முதலிய கிழங்குகளையும் உணவாகப் பெறுவீர்
(பெரும்.349-355).

எனக் கூறி அத்தகைய நீர்ப்பெயல் துறையைக் கடந்து காஞ்சி நோக்கிச்
சென்றால்,

.....பகற்பெயல்

மழை வீழ்ந்தன்ன மாத்தாட் கழுகின்

புடைசூழ் தெங்கின் முப்புடைத் திரள்காய்

ஆறுசெல் வம்பலர் காய் பசிதீரச்

சோறுஅடு குழிசி, இளக விழுஉம்

.....

வாடா வள்ளியின் வளம்பல தருஉம்

நாடுபல கழிந்த பின்றை

- (பெரும்.362-70)

எனப் பாக்குமரங்களின் பக்கத்தில் உள்ள தென்னையின் திரண்ட காய்,
வழிசெல்வோரின் வருத்தத்தைத் தீர்க்கும் வகையில் அங்கு உணவு
சமைப்போரின் பாளை அசையும்படி கீழே விழும். இத்தகைய இடையறாத
வருவாயை உடைய செல்வம் பொருந்திய பாக்கம் மற்றும் அப்பாக்கங்களின்
இடையே பல நகரங்களும் மாடங்களும் நிறைந்த பல நாடுகள் இருக்கும். இத்தகு

வழியைக் கடந்து சென்றால் திருவெங்காவை அடையலாம். ‘திருவெங்கா என்பது காஞ்சிபுரத்திற்குத் தென்கிழக்கே சுமார் இரண்டு மைல் தொலைவில் உள்ளது³ அங்கு பாம்பணையில் பள்ளிகொண்டவனாகிய திருமாலை வாழ்த்தி வணங்கிச் செல்லுங்கள் என ஆற்றுப்படுத்துகின்றான்.

பாம்பணை பள்ளி அமர்ந்தோன் ஆங்கண்

- (பெரும்.373)

அங்கிருந்து சென்றால், இளந்திரையனின், அரண்மனை கோபுரவாயிலை அடையலாம். அங்குச்சென்று தொண்டைமானைப் பலவாறு புகழ்ந்து பாடுவதற்கு முன்னரே, பாணனே உனக்குத் தேவையான பரிசில் அனைத்தையும் தந்தனுப்புவான் எனத் தன் பயண அனுபவங்களைக் கூறி வறுமையில் வாடும் பாணனை பரிசில் பெற்ற பாணன் ஆற்றுப் படுத்துகிறான்.

இவ்வாறு பாணனை ஆற்றுப்படுத்தி வழிகளைக் கூறிப் பயணம் செய்ய ஊக்குவிக்கல் என்பது, 68,69,70,138,141,155,156 ஆகிய புறநானூற்றுப் பாடல்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வறுமையில் வாடும் பாணனைப் பரிசில் பெற்ற பாணன் ஒருவன் சோழன் நலங்கிள்ளியின் வள்ளல் தன்மையையும், உறையூர் செல்வதற்கான வழியினையும் கூறி, பயணம் செய்து தன் வறுமையை நீக்கச் சொல்கின்றான்.

உறந்தை என்னும் இவ்வூர்ப் பெயர், உறையூர் என்றும், கோழி என்றும், வழங்கப்பெற்றுள்ளது. ‘ஊர் எனப்படுவது உறையூர்’ எனப் பாராட்டப் பெற்ற இவ்வூர் இன்று திருச்சிராப்பள்ளி நகரின் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறது⁴

என்று ஆய்வாளர் ஆர். ஆளவந்தார் குறிப்பிடுகிறார்.

கடுங்கண் பருகுநர் நடுங்குகை உகுத்த

நறுஞ்சேறு ஆடிய வறுந்தலை யானை

நெடுநகர் வரைப்பின் படுமுழா ஆர்க்கும்

உறந்தையொனே குருசில்

பிறன்கடை மறப்ப நல்குவன் செலினே

- (புறம்.68.5-9)

இதே போன்று ஒரு பாணனை நாஞ்சில் நாட்டிற்கும், பொதினி என அழைக்கப்பட்ட இக்கால பழனிக்கும், பயணம் செல்லும்படி மற்றொரு பாணன் ஆற்றுவிக்கிறான். இந்த நாஞ்சில் நாடு முன்னர் திருவிதாங்கூர் இராச்சியத்தின் ஒரு பகுதியாய் இருந்து 1956 முதல் தமிழ்நாட்டோடு இணைக்கப்பட்டது. இன்றைய கன்னியாகுமரி மாவட்டமே அப்பகுதியாகும்⁵

4.7. கூத்தரின் பயணம்

பாணன், விறலி, புலவர் ஆகியோரைப் போன்று கூத்தரின் பயணம் பற்றியும் ஆற்றுப்படை கூறுகின்றது. நன்னன் நாட்டிற்குச் செல்லும் வழியின் தன்மை, அங்குக் கிடைக்கும் உணவுகள், காட்டின் தன்மை, மலை, சோலையின் இயல்பு முதலான பயண அனுபவங்களை மலைபடுகடாம் (கூத்தராற்றுப்படை) பதிவு செய்துள்ளது.

இவ்வாறு ஐவன நெல்லும், வெண் நெல்லும், கரும்பும், மூங்கில் மரங்களும், வெண் சிறுகடுகும், நெல் வயல்களும், இஞ்சியும் வாழையும் நன்கு விளைந்து வழியெங்கும் நிறைந்திருக்கும். அத்தகு வழியைக் கடந்து சென்றால் சிறுகுடியை அடையலாம் எனக் கூறி அவ்வூரில்,

தீயின் அன்ன ஒன்செங் காந்தள்

தூவல் கலித்த புதுமுகை ஊன்செத்து

அறியாது எடுத்த புன்புறச் சேவல்

ஊஉன் அன்மையின் உண்ணாது உகுத்தென

நெருப்பின் அன்ன பல்இதழ் தாஅய்

வெறிக்களம் கடுக்கும் வியல் அறைதோறும்

மணஇல் கமழும் மாமலைச் சாரல்

- (மலை.145-51)

என நெருப்பைப் போன்ற செங்காந்தளின் புதிய மொட்டினை ஊன் என்று எண்ணிப் பருந்து எடுப்பதும் பிறகு, அச்செங்கற்களின் வெம்மை காரணமாக அது ஊன் இல்லாதது என்பதை உணர்ந்து அதனை எறிந்துவிடும். அச்செங்காந்தளின் இதழ்கள் சிதறிக்கிடப்பது. முருகனுக்கு வெறியாட்டு நிகழ்ந்ததுபோல் இருக்கும். அத்தகு மலைச்சாரலை உடைய ஊரினை அடைந்தால் தேன் மற்றும் பன்றியின் தசையுடன் கூடிய உணவுகளைப் பெறலாம்.

அன்று, அவண் அசைஇ அற்சேர்ந்து அல்கி

கன்று எரிஒள் இணர் கடும்பொடு மலைந்து

சேந்த செயலைச் செபம் போகி

அலங்கு கழை நரலும் ஆரிப்படுகர்ச்

சிலம்பு அடைந்திருந்த பாக்கம் எய்தி

- (மலை.158-62)

எனச் சுட்டுகின்றது. மேலும், நன்னனின் கூத்தர் நாங்கள் என நீங்கள் கூறினால், அங்கு உள்ளோர் இல்லத்தில் உம் இல்லத்தினுள் செல்வதுபோல் செல்லலாம். அவர்களும் தங்களின் பழைய உறவினர்களை உபசரிப்பதுபோல் இன்மொழி கூறி உபசரிப்பர்.

அத்தகு உபசரிப்பில் நன்னனின் பரிசிலைப் பெறவும் எண்ணாமல் தங்கிவிடக்கூடும். ஆகவே, மலைச்சாரலில் பலநாள் தங்காமல் நன்னனின் நாட்டிற்கு உடனே செல்லுங்கள் என்பதை,

நிரை இதழ்க் குவளைக் கடிவீ தொடினும்

வரை அரமகளிர் இருக்கை காணினும்

உயிர்செல வெம்பிப் பனித்தலும் உரியிர்

பலநாள் நிலலாது நிலநாடு படர்மின்

- (மலை.189-92)

என எடுத்துரைக்கின்றது. இவ்வாறு தெய்வத்தால் விரும்பப்பட்ட குவளை மலரைத் தொட்டாலும், மலையில் உறையும் தெய்வ மங்கையராலும் உங்களுக்குத் துன்பம் நேரும் என வழியின் நன்மையும் தீமையும் கூத்தரால் கூறப்பட்டுள்ளது.

4.8 கூத்தனின் வழிப்பயண அறிவுரைகள்

பரிசில் பெற்று வந்த கூத்தன் அவ்வழியில் போகும் கூத்தனிடம் பல வழிகளையும், அதைக் கடந்து செல்ல வேண்டிய முறைகளையும் கூறுகின்றான். ‘நன்னன் நாட்டிற்குச் செல்லும் நிலவழியில் தினைப் புனத்தைப் பன்றியிடமிருந்து காப்பதன் பொருட்டுப் பன்றிப் பொறிகளை வைத்திருப்பர். எனவே இருள் அகன்று கதிரவன் தோன்றிய விடியற்காலைப் பொழுதில் செல்லுதல் வேண்டும். மக்கள் மிகுதியாய் வழங்காத வழியில் போனால் பள்ளமான நிலத்தில் உள்ள வெடிப்புகளில் பாம்புகள் மறைந்திருக்கும் குழிகளும் உள்ளன. ஆதலால் அவ்விடங்களை மனத்தில் கொண்டு விழிப்புடன் செல்லல் வேண்டும். பிற விலங்குகளிடமிருந்துக் காத்துக்கொள்ள ஒலியெழுப்பிக் கொண்டே செல்லுதலும் வேண்டும்.

தினைப் புனத்தைக் காப்பதற்காக வந்த குறவர்கள், உயர்ந்த பரண்களில் ஏறி நின்று வீசும் கடிய கவண் கற்கள் கூற்றத்தைப் போல்வரும். அக்கல் வரும் திசை அறிந்து, மரத்தில் ஒதுங்கி நின்று செல்வது நன்மை பயக்கும். மேலும், வலிய முதலைகளும் நீர் சுழன்று வரும் மடுக்கள் நிறைந்ததும், அகழியை ஒத்ததுமான காட்டாற்று வழிகளை உடைய இடங்களில் வழக்கிவிடாமல் இருக்க பரிய கொடிகளைப் பற்றுக்கோடாகப் பற்றிக் கொண்டு பாதுகாப்பாகச் செல்லல் வேண்டும். அத்துடன் சிறிய மூங்கில் கோள்களையும் கொண்டு

செல்வீர்களாக! அவ்வாறு சென்றால் நவிர மலையை அடையலாம். அங்கு வீற்றிருக்கும் கடவுளை வழிபட்டுச் செல்லுங்கள் (மலை:193-241) என வழியின் தன்மை மலைபடுகடாத்தில் தெளிவாகப் பதிவு செய்யப் பட்டுள்ளது.

4.9 உணவும் தங்குமிடமும்

வழியின் இயல்பை கூறியபின் உணவும் தங்குமிடமும் பற்றி அடுத்துக் கூறுகிறது. மலையின்கண் உள்ள வழியில் சென்றால், உண்பதற்குத் தேவையான உணவும், இரவு நேரங்களில் இளைப்பாறிச் செல்லத் தங்குமிடமும் கிடைக்கும் என்பதை,

நெறி கெடக் கிடந்த இரும்பிணர் எருத்தின்

இருள் துணிந்தன்ன ஏனம் காணின்

முளிகழை அழைந்த காடுபடு தீயின்

நளிபுகை கமழாது இறாயினிர் மிசைந்து

துகள் அறத் துணிந்த மணிமருள் தெளநீர்

குவளைஅம் பைஞ்சுனை அசைவு விடப்பருகி

- (மலை.246-51)

எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, எய்திய அம்பினால் உயிர் துறந்து வீழ்ந்து கிடக்கும் பன்றியைத் தீயில் வாட்டி உண்பீர். நடந்த களைப்பு நீங்க, சுனைநீரைக் குடிப்பீர். அது மட்டுமில்லாமல், எஞ்சிய தசைகளை எடுத்துக் கொண்டு, உங்கள் சுற்றத்தாருடன் இரவுக்காலத்தில் கற்குகைகளில் தங்கிச் செல்லலாம். அங்கிருந்து செல்லும்போது, காட்டில் வழி தெரியாமல் மயக்கம் ஏற்படும்போது உங்களிடம் உள்ள இசைக் கருவிகளை இசைத்தால், காட்டில் உறையும் கானவர்கள் விரைவாக வந்து உங்களுக்கு உதவி செய்வர். மேலும், அக்காட்டில் பல வகையான ஓசைகளையும் கேட்பீர்கள் என்பதை,

முழவுத் துயில் அறியா வியலுள் ஆங்கண்
விழவின் சுற்று அவன்வியன் கண் வெற்பே
கண்ண தண்ண ணெனக் கண்டும் கேட்டும்
உண்டற்கு இனிய பல பாராட்டியும்
இன்னும்; வருவதாக நமக்கு எனத்
தோல்முறை மரபினிர் ஆகி பல்மாண்
நறுங்கார் அடுக்கத்து குறிஞ்சி பாடி
கைதொழுஉப் பரவு பழிச்சினிர் கழிமின்

- (மலை.350-60)

எனச் சுட்டுகின்றது. இவ்வாறு அத்தகு ஓசைகள் கேட்கும் மலையினில் பல நாள் தங்கி இவ்வின்பம் என்றும் கிடைத்தல் வேண்டும் என அம்மலை உறை தெய்வங்களை வணங்கி அங்கிருந்து நீங்குங்கள். பிறகு அங்கிருந்து செல்லும் வழியில் கற்கள் சிதைந்து இருக்கும்.

குறிப்பாக, மலைகளில் தங்கிச் செல்லாமலும், கையில் தடியினைக் கொண்டு கால் வழக்கலைத் தவிர்த்தும் செல்லுதல் வேண்டும். மேலும் அவ்வழியில் வெயிலில் காய்ந்த கூழாங்கற்களும் அதிகம் இருக்கும். எனவே அவ்வழியில் அந்திமாலையில் சென்றால் பல துன்பங்களைத் தவிர்க்கலாம் எனச் சுட்டுகின்றது. மேலும்,

உரைசெல வெறுத்த அவன் நீங்காச் சுற்றமொடு
புரைதவ உயரிய மழை மருள் பல்தோல்
அரசுநிலைத் தளர்க்கும் அருப்பமும் உடைய
பின்னியன்ன பிணங்கு அரில் நுழைதொறும்
முன்னோன் வாங்கிய கடுவிசைக் கணைக்கோல்
இன்னிசை நல்யாழ்ப் பத்தரும் விசிபிணி

முண்ணூர் முழுவின் கண்ணும் ஓம்பி

கைபிணி விடாஅது பைபயக் கழிமின்

- (மலை.376-83)

என விழிப்புடன் செல்லவேண்டிய அவசியத்தையும் மலைபடுகடாம் பதிவு செய்துள்ளது. இவ்வாறு பொருள் தேடிச்செல்லும் நீங்கள் போகும் வழிகளில் போரில் வீர மரணமடைந்த வீரர்களின் நடுகற்கள் பதிக்கப்பட்டு இருக்கும். இவை மட்டுமின்றி, மனத்தால் நினைத்தாலும் நடுக்கம் உண்டாகும்படியான பல சுரங்கள் இருக்கும். அச்சுரத்தில் வாழ்வோரிடம், நாங்கள் நன்னனை நாடிச் செல்கின்றோம் என்று கூறினால், அங்குள்ளோர் உங்களை நன்கு உபசரித்து அனுப்புவர். அங்கு,

பனிசேண் நீங்க இனிது உடன்துஞ்சி

புலரி விடியல் புள்ளூர்த்துக் கழிமின்

- (மலை.447-48)

எனக் கூறி நொய்ய மரத்தின் விறகால் ஆன கொள்ளியை எரித்துப் பனி நீங்கும்படிச் செய்து யாவரும் இனிதே உறங்கி வைகறையில் புறப்பட்டுச் செல்லுங்கள் எனக் கூத்தன் வழி பயணவழி முறைமைகளை கூறுகின்றான்.

மேலும், அவன் நாட்டிற்குச் சேயாற்றின் கரை வழியாகச் செல்ல வேண்டும். அவ்வாறு சென்றால் சேயாற்றிலிருந்து நன்னனின் ஊர் அண்மையிலேயே இருப்பதைக் காண முடியும். பிறகு தொடர்ந்து சென்று அவன் கோபுர வாயிலில் உங்கள் இல்லத்தில் புகுவது போல் செல்லலாம் என்பதை,

பொருந்தாத் தெவ்வர் இருந்தலை துமிய

பருந்துபடக் கடக்கும் ஒள்வாள் மறவர்

கருங்கடை எகம் சாத்திய புதவின்

அருங்கடி வாயில் அயிராது புகுமின்

- (மலை.488-91)

எனக் கூறி அந்தக் கோபுர வாயிலில் உம்மைக் கண்டவர் இவர்கள் அம்பலங்களில் தங்குபவர், தொலைவிலிருந்து வந்த பரிசிலராக இருக்க வேண்டும் போலும்! நன்னனின் கொடைச் சிறப்பை அறிந்து வந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும் போலும்! ஆதலால் இவர்கள் நம்மால் போற்றத்தக்கவர் ஆவார் என்று விரும்பி ஒவ்வொருவரும் தம் விருந்தினராக உம்மை ஏற்றுக்கொள்ள முயல்வர். ஆகையால் அவர்களின் விருந்தினராகி வழிநடைப் பயணத்தால் உண்டான வருத்தம் நீங்க அவர்களுடன் உரையாடித் தங்குங்கள்(மலை.492-97) எனச் சுட்டுகின்றது.

இவ்வாறு தங்கிச் சென்று, நன்னனை அடைந்து முதலில் இறைவனையும், பின் நன்னனையும் புகழ்ந்து கூறுவதற்கு முன்னர் உங்களுக்குத் தேவையானவற்றைப் பூர்த்தி செய்வான். அங்குப் பலநாள் தங்கியிருந்து பல பரிசில்களைப் பெற்றுக்கொண்டு ஊர் திரும்பலாம் என நன்னனால் பயன்பெற்ற கூத்தரின் பயண அனுபவத்தை மலைபடுகடாம் கூறுகிறது.

அந்த வகையிர் இதேபோன்று புறநானூற்றின் விறலியாற்றுப்படைத் துறையில் அமைந்த பாடல்கள் விறலியை ஆற்றுப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன. புறம் 64,103,105,133 முதலான பாடல்கள் குறிப்பிடத் தக்கவையாகும். இப்பாடல்களில் பயணவழிகள் பற்றியக் குறிப்புகள் காணப்படவில்லை. மாறாக வள்ளல்கள், குறுநில மன்னர்கள், அரசர்களின் புகழினையும், கொடையையும் புகழ்ந்து கூறும் பாடாண் திணைப் பாடல்களாகவே இவை அமைந்துள்ளன.

4.10 வழித்துன்பங்கள்

பயணத்தின்போது இலக்கை நோக்கிச் செல்வோர் பல இடர்களையும் சந்தித்தே பயணம் செய்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. குறிப்பாக, அதிலும் இரவலர்கள் பெரும்பாலும் கால்நடைப் பயணத்தையே மேற்கொண்டுள்ளனர்.

மேலும், செல்லும் வழியானது காட்டு வழியாகவும் இருந்தது. இவ்வழியில் வெயிலின் கொடுமை, ஆறலைக் கள்வரின் அடாதசெயல், மரங்கள், விலங்குகள் முதலானவற்றால் ஏற்படும் இடர்கள் முதலானவற்றைச் சந்திக்க நேர்ந்துள்ளது. அவற்றையும் பரிசில் பெற விழையும் கலைஞனிடம் பரிசில் பெற்றவன் கூறி ஆற்றுப்படுத்துகிறான்.

அவ்வகையில் பாலைநிலத்தின் வெயில் கொடுமைகளை ஆற்றுப்படை நூல்கள் குறிப்பிடுவதைக் காண முடிகின்றது. குறிப்பாக, ஐந்து நிலங்களையும் கடந்து செல்வதாகக் குறிப்பிடும் சிறுபாணாற்றுப்படையில் பாலை நிலத்தின் வெம்மையானது,

வெயில் உருப்புற்ற வெம்பரல் கிழிப்பு

வேனில் நின்ற வெம்பத வழிநாள்

பாலை ஞாயிற்றுக் கதிர்கடா உறுப்ப

பாலைநின்ற பாலை நெடுவழிச்

சுரன் முதல் மராஅத்த வரிநிழல் அசைஇ

- (சிறுபா.8-12)

என வெயிலால் சூடேறிக் காய்ந்த சிறு பாறாங்கற்கள் பழுக்கக் காய்ச்சிய ஈட்டியைப்போல, நடப்பவர் பாதங்களைக் கிழித்து வருந்தச் செய்வதாக இருந்துள்ளது. எனவே பாணர்களே மெதுவாக நடந்து செல்லுங்கள். கோடை காலச் சூரிய வெப்பமானது கடுமையாக இருந்து வருத்தத்தை உண்டாக்கும்.

ஆகவே வெம்மை மிகுந்த நீண்ட பாலைவனத்தின் வழியே செல்ல நேரிடுகிறபோது காட்டுப் பாதையில் முதலில் தென்படுகின்ற கடம்ப மரத்தின் குளிர்நிழலில் சிறிதே தங்கி இளைப்பாறிக் கொள்ளுங்கள் எனச் சுட்டுவதைக் காண முடிகின்றது. இதனை,

**அடுக்கல் மீமிசை அருப்பம் பேணாது
இடிச் சுர நிவப்பின் இயவுக் கொண்டு ஒழுகி**

- (மலை.19-20)

எனப் பரிசில் பெறவிரும்பிய கூத்தன் மலையைவிட மிக்க உயரத்தில் உள்ள நெறிக்கண் செல்லும் அருமையைக் கருதாமல், கல்லை இடித்துப் பரப்பினாற் போன்ற கடப்பதற்கு அரிய வறண்ட பாலை நிலத்தின் வழியில் செல்லுவதையும் பொருட்படுத்தாமல் அக்கூத்தன் நன்னனைக் காணச் சென்றான். இவ்வாறு பாலை நிலத்தின் இயற்கையான இடர்ப்பாடுகள் மட்டுமின்றிப் பிற இடர்ப்பாடுகளும் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இச்சூழலை,

செவ்வரிக் கயலொடு பச்சிறாப் பிறழும்

மை இருங் குட்டத்து மகவொடு வழங்கி

- (பெரும்.270-71)

எனச் சிவந்த வரியினைக் கொண்ட கயல்களுடன் பசிய இறால் மீன்கள் பிறழுகின்ற கரிய பெரிய ஆழமான குளங்கள் இடையிடையே காணப்படும். ஆகையால் மிகக் கவனமாகச் செல்லுங்கள் என பாணன் ஒருவன் மற்றொரு பாணனுக்குச் செல்லும் வழியைக் கூறுகின்றான். இந்நிகழ்வைப் பெரும்பாணாற்றுபடைபடையின் மூலம் விரிவாக அறிய முடிகின்றது. சான்றாக,

மான்அடி பொறித்த மயங்கு அதர் மருங்கின்

வான் மடி பொழுதில் நீர் நசைஇக் குழித்த

அகழ்குழ் பயம்பின் அகத்து ஒளித்து

- (பெரும்.106-108)

என மானின் அடிச்சுவடு ஆங்காங்கே அழுந்திக் கிடக்கும். அவ்வழியாகச் செல்வோர் மயங்குவதற்குக் காரணமாக வழிகளில், மழை இல்லாத காலத்தில் நீர்பெறுவதற்காக தோண்டப்பட்டக் குழிகள் பக்கத்தில் காணப்படும். அங்குள்ள வேடர்கள் அதற்கு அஞ்சாமல் இருப்பார்கள். நீங்கள் குழிகள் இருப்பதைக் கவனித்துச் செல்லுங்கள் என்று எதிரில் வரும் பாணனை ஆற்றுப்படுத்துவான்.

மேலும்,

அழுந்து பட்டு அலமரும் புழுகு அமல்சாரல்
விழுந்தோர் மாய்க்கும் குண்டு கயந்து பாசி
அடிநிலை தளர்க்கும் அருப்பமும் உடைய
முழு நெறி பிணங்கியண்கோல் வேரலோடு
எருவை மென்கோல் கொண்டனீர் கழிமின்

- (மலை. 219-224)

எனக் கூறுவதன் வழியாகப் பூமிக்குள் கிழங்கு வளர்வதனால் அவை அசையாது இருப்பினும் மலையில் அடர்ந்த செடிகள் நிறைந்து இருப்பதும் சுட்டப்படுகின்றது. மேலும், அதன்பக்கத்தில் வீழ்ந்தோரைக் கொல்லும் ஆழமான குளங்களும் இருக்கும்.

அந்தக் குளத்தின் அருகில் வழுவழுப்பான இடத்தை மறைத்திருக்கும் பாசிகளும் நும் கால்களை வழக்கும். ஆகையால் நீங்கள் ஊன்றுகோல் எடுத்துக் கொண்டு பயணத்தை மேற்கொள்ளுங்கள் என அறிவுறுத்துவது போன்று மலைப்படுகடாம் பாடல் அடிகள் அமைந்துள்ளன. இவை மட்டுமின்றி,

மோதி அன்னகல் பிறங்கு இயலின்

எனப் பாணர்கள் செல்லும் வழியில் எருமைகள் படுத்துக் கிடப்பதைப்போல் கருங்கற்கள் வழியில் இருந்தன என்பதை அறியமுடிகின்றது. குறிப்பாக,

வரை அர மகளிர் இருக்கை கானினும்

உயிர் செல வெம்பிப் பணித்தலும் உரியிர்

பலநாள் நில்லாது நிலநாடு படர்மின்

- (மலை.190-92)

என்ற பாடலின் வழியாக வரையர மகளிரின் இருப்பிடங்களைக் காண நேர்ந்தாலும் உங்களின் உயிர் அச்சத்தின் காரணமாக நடுங்க நேரிடும். மேலும் உங்களின் உயிர் போகவும் செய்யும். நாட்டில் பலநாள் தங்காது செல்வீராக என எச்சரிப்பதாக உள்ளது இவ்வாறான பல பாடல்கள் மலையில் வாழும் விலங்குகளையும் குறித்து விரிவாகச் சுட்டியுள்ளன.

நளிந்து பலர் வழங்காச் செப்பம் துணியின்

*முரம்புகண் உடைந்த பரல் அவல் போழ்வில்
கரந்து பாம்பு ஒடுங்கும் பயம்பு மார் உணவே
குறிஞ்சுகொண்ட மரங்கொட்டி நோக்கி*

- (மலை.250-53))

என மக்கள் செல்லுதலும் வருதலும் இல்லாத வழியில் போக முடிவு செய்வீர்களெனில், மேட்டு நிலத்திலிருந்தும் உதிர்ந்த பரல் கற்களையுடைய பள்ளமான நிலத்தின்மீது உள்ள வெடிப்புகளில் பாம்புகள் மறைந்து ஒடுங்கியிருக்கும் குழிகள் உள்ளன. ஆகையால் அவ்விடங்களில் செல்லும்போது நீங்கள் விழிப்புடன் செல்ல வேண்டும் எனக் கூறியதை அறிய முடிகிறது.

பெரும்பாணாற்றுப்படையில் மருதநிலத்திலும் பாம்புகள் இருந்ததை அறிய முடிகின்றது. அதன்படி இரவுப் பொழுதில் குகைகளில் தங்கி இளைப்பாறிச் செல்லுங்கள். அங்கிருந்து சூரியன் தோன்றுவதற்கு முன் விடியற்காலையிலேயே எழுந்துவிடுங்கள். குறிப்பாக காட்டில் குளங்கள் காணப்படும். மேலும், விழுந்து கிடக்கின்ற பெரும்மரங்களின் மேல் பெரும் பாம்புகள் கிடக்கும். ஆகையால் நீங்கள் செல்லும்போது அவ்விடங்களிலிருந்து விலகிச் செல்லுங்கள் என கூறுகின்றனர். இதனை,

அல் சேர்ந்தல்கி அசைதல் ஒம்பி

.....

துஞ்சி மரங் கடுக்கும் மாகணம் விலங்கி

- (மலை.256-61))

என்ற மலைபடுகடாம் அடிகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

மேலும், பெரிய கற்களின் திரட்சி முறிந்து விழும் இடங்களின் வழியாகச் செல்லாதீர்கள். மேலும், குன்றுகள் உள்ள வழிகளில் பொறுத்தற்கரிய துன்பங்கள் பல ஏற்படும். இவற்றுடன், கீழே நின்று மேலே பார்த்தால் கண்ணின் ஒளியை அவை இல்லாதபடி செய்யும். ஆகையால் கையில் மூங்கில்

கோலினை ஊன்றியவாறு செல்லுங்கள். இவற்றுடன் வெப்பமிக்க கூர்மையான கற்களை உடைய பாறைகளில் செல்வீராயின் வெய்யிலின் கொடுமை மிகுதியாக இருக்கும். ஆகவே, வெப்பம் தணிந்தபிறகு அந்திப் பொழுதில் செல்லுங்கள் என்று பயண இடர்ப்பாடுகளையும் அவற்றைக் கடக்கும் வழிகளை குறிப்பிடுகின்றது. இவை மட்டுமின்றி,

உரவுக் களிறு சுரக்கும் இடங்கள் ஒருங்கி
இரவின் அன்ன இருள் தூங்கு வரைப்பின்
குமிழி சுழலும் கண்டு கய முடுக்கர்
அகழ் இழிந்தன கான்யாற்று நடவை
வழுஉம் மருங்குடைய வழாஅல் ஒம்பிப்
பளு உம்கொடி வலந்த மதலை பற்றி
துருவின் அன்ன புன்தலை மகாரோடு
ஒருவீர் ஒருவீர் ஒம்பினிர் கழிமின

- (மலை.211-2018)

என நீங்கள் செல்லும் வழிகளில் வலிமை மிகுந்த யானைகளும் விழுங்குகின்ற முதலைகள் தங்கும் காட்டாறுகளும் காணப்படும். அப்பகுதி எப்பொழுதும் இரவு போன்றே இருக்கும். அது மட்டுமல்லாது குமிழிகள் சுழன்றுவர ஆழமான சுழிகளையுடைய அகழி போன்று ஏறுவதற்கும், இறங்குவதற்கும் மிகவும் கடினமாக பாறைகள் இருக்கும். அதைமீறி நடப்பதற்குரிய வழியும் வழுக்கும். அப்பொழுது கரையில் இருக்கும் பெரிய கொடியைப் பற்றிக் கொண்டு, மிகவும் பாதுகாப்பாக உங்கள் பிள்ளைகளை அழைத்துச் செல்லுங்கள் என்று கூத்தன் எச்சரிக்கை செய்வதை அறிய முடிகின்றது.

4.11 பயணத்தில் இசை

வழிநடைப் பயணமாகக் காட்டு வழியில் செல்லும்போது கொடிய விலங்குகளினால் துன்பம் நேரலாம். எனவே அவைகளிடமிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும். வழியில் ஆறலைக் கள்வர்களிடமிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் இசையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இத்தகைய நேரங்களில் கள்வர்களை அருள் உணர்வு கொள்ளுமாறு செய்யும் தன்மை இசைக்கு உண்டு என்பதை,

ஆறலைக் கள்வர் படைவிட அருவின்

மாறுதலைப் பெயர்க்கும் மருவுஇன் பாவை

- (பொரு.21-22)

என்ற பொருநராற்றுப்படை அடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

எனும் அடியானது கூத்தர்களும் குறவர்களும் இரவு நேரத்தில் நடந்து செல்லும்போது கொடிய விலங்குகளின் அச்சத்தினின்று பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கு இசைக் கருவிகளை இசைத்துக் கொண்டே சென்றனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

இயங்கல் ஓம்பிநும் இயங்கல் தொடுமின்

- (மலை.227)

இவ்வாறு மலைபடுகடாம் (கூத்தராற்றுப்படை) கூத்தர்களின் பயணவழிக் காட்சிகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

4.12. தொகுப்பரை

‘ஆற்றுப்படை நூல்களில் பயணம்’ எனும் இந் நான்காம் இயலின் வழியாக ஆற்றுப்படை நூல்களில் இடம்பெறும் மாந்தர்களின் பொருளாதார வாழ்க்கைச் நோக்கிய பயணத்தின் ஊடாகப் பாணர், பொருநர், கூத்தர் முதலான சங்க கால விளிம்புநிலை மக்களின்/கலைஞர்களின் வாழ்வியல் சூழல், புழங்கு பொருட்கள், இயற்கை சூழல், அக்கால மன்னர்கள், குறுநில மன்னர்கள்,

வள்ளல்கள் ஆகியோரின் நிலையும், அவர்களைப் பாடி பரிசிலர் பரிசு பெற்றநிலை, பரிசு பெறாநிலை, வழித்துன்பங்கள் முதலான பல்வேறு அனுபவங்களை புலவர் உணர்ந்தாவாறு காட்சிப் படுத்தப்பட்டுள்ளதை இவ்வியல் தக்க இலக்கியச் சான்றுகள் வழி விளக்கியுரைத்தது. அவ்வகையில் இவ்வியல் வழி பெறப்பட்ட ஆய்வு முடிவுகள் இங்கே தொகுப்புரையாக இடம் பெறுகின்றன.

- ஆற்றுப்படை நூல்கள் சங்க கால விளிம்புநிலைக் கலைஞர்தம் வாழ்வினை புலவர் பார்வையில் எடுத்துரைக்கும் வழிநடைப் பயண இலக்கியங்கள் ஆகும்.
- பரிசில் பெற்ற இரவலன் பரிசில் பெற வேண்டி வறுமையில் வாடும் மற்றொரு இரவலனைத் தான் பரிசில் பெற்ற புரவலனிடம் ஆற்றுப்படுத்துவது ஆற்றுப்படையின் அடிப்படையாகும்.
- வள்ளல்களையும், குறுநில மன்னர்களையும், மன்னர்களையும் புழந்துரைத்து பரிசில் பெற்று தம் வறுமையைத் தீர்த்துக் கொள்வதோடன்றி பல்வேறு கலைகள் வளர்வதற்கும் கூத்தர், பாணர், பொருநர் போன்ற விளிம்புநிலைக் கலைஞர்கள் பற்றுக்கோடாய் இருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.
- பழந்தமிழர்களின் இயற்கை வழிபாட்டின் தொடர்ச்சியாக, குறியீடாக உள்ள முருகனிடம் அருள் பெற்றான் ஒருவன் அருள்பெற வேண்டி வந்தவனை ஆற்றுப்படுத்துவது போன்று பாடப்பட்டுள்ள முருகாற்றுப்படை அக்காலத் தமிழகத்தின் நிலவியல் சூழமைப்புகளை முருகனின் அறுபடை வீடுகளுக்கு மேற்கொள்ளும் பயண அனுபவங்கள் வழி காட்சிப்படுத்துகிறது.

- கன்றை நோக்கும் பசுவினைப் போல் இரவலனைப் பார்த்துப் புரக்கும் கரிகாலனின் சோழநாட்டுப் பயண வழிகளும், சிறப்பும் புலவர்களால் இயல்பாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளன.
- ஓய்மா நாட்டிற்குச் செல்லும் வழிகள் மிக விரிவாகவும் சிறப்பாகவும் சுட்டப்பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் நெய்தல் நிலமாகிய எயிற்பட்டினம், வேலூராகிய முல்லை நிலம், மருத நிலமாகிய ஆமூர் ஆகியவற்றின் வழியாக ஓய்மா நாட்டுப் பயணம் அமைகிறது. இது தமிழின் முதல் காப்பியமான சிலப்பதிகாரம் சோழ, பாண்டிய, சேர நாடு என்கிற பழந்தமிழ் நாட்டின் கூறுகளை வரைபடமாய் காட்சிப்படுத்துவதுபோல, ஓய்மா நாட்டிற்குச் செல்லும் வழி மூலமாக அன்றைய வடதமிழ்நாட்டின் சில பகுதிகளை சிறுபாணாற்றுப்படை ஒரு நில வரைபடம் போல் காட்சிப்படுத்துகிறது.
- தொண்டைமான் இளந்திரையனின் தலைநகரான காஞ்சிக்குச் சென்ற பயணமும் பயண அனுபவங்களும் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறு செல்லும் வழிகளில் கிடைக்கும் உணவும் தங்குமிடங்களும் தெளிவாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் மக்களின் விருந்தோம்பும் பண்பும் மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.
- புறநானூற்றின் ஆற்றுப்படைத்துறையில் பாணனையும் விறலியையும் ஆற்றுப் படுத்தும் பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.
- புரவலனின் நாட்டிற்குச் செல்லும் வழியின் தன்மை அங்குக் கிடைக்கும் உணவுகள், காட்டின் தன்மை, மலை, சோலையின் இயல்பு முதலான அனுபவங்களை ஆற்றுப்படை நூல்கள் பதிவு செய்துள்ளன. இவற்றின் வழி தமிழகத்தின் இயற்கை வளம் தெற்றெனப் புலப்படுகிறது.

அவ்வகையில் இயற்கையோடியைந்த மக்களின் வாழ்வியலானது தெளிவானது விளக்கம் பெறுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது

- மலைபடுகடாம் வழிப்பயண அறிவுரைகளைக் கூறுகிறது. பயணத்தில் எதிர்கொள்ளும் இடர்ப்பாடுகளையும் அவற்றைக் கடக்கும் வழிமுறைகளையும் விரிவாகச் சுட்டுகிறது. மேலும், பயணத்தில் விழிப்புடன் செல்ல வேண்டிதன் அவசியத்தையும் எடுத்தியம்புகிறது.
- விலங்குகளால் வரும் துன்பங்களையும் ஆறலைக் கள்வர் மீது கொண்ட அச்சத்தையும் போக்கிக் கொள்ள கூத்தர், பாணர் போன்றோர் இசையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். குறிப்பாக, பயணக் களைப்பையும் அது நீக்குவதாக அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.
- சங்க இலக்கியத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள ஐந்து ஆற்றுபடை நூல்களுள் திருமுருகாற்றுப்படை தவிர பிற நான்கு நூல்களும் அக்காலத்தில் இசைக் கலைஞர்களாக, ஆடல் கலைஞர்களாக, பாடலில் வல்லவர்களாக விளங்கிய கூத்தர், பாணர், பொருநர் போன்றோரின் வாழ்வியலையும், அன்றைய தமிழ்நிலத்தின் இயற்கை சூழலையும், பிற மக்களின் வாழ்வியல் சூழல்களையும் படம்பிடித்துக் காட்டும் போக்கில் பாடப்பட்டுள்ளன.
- விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியல் போராட்டத்தில், தங்கள் வாழ்விற்கு ஆதாரமாக விளங்குகின்ற அந்தந்த பகுதிகள் சார்ந்த குறுநில மன்னர்கள், வள்ளல்கள், சில நேரங்களில் பெருமன்னர்களை நாடிச்சென்று பல்வேறு கலை வடிவங்களை நிகழ்த்திக் காட்டி அவர்கள் பரிசிலாக அளித்திடும் பொருள்களைக்கொண்டு தங்கள் வாழ்க்கைப் பயணத்தை மேற்கொண்டனர் என்பதை கூத்தர், பாணர், பொருநர் போன்றோரின் கூற்றாகப் புலவர் பெருமக்கள் பாடியுள்ளனர்.
- புலவர் பெருமக்களில் சிலரும் சிலநேரங்களில் மேற்கண்ட கலைஞர்களின் வாழ்நிலையினை ஒத்தே வாழ்ந்திருந்தனர் எனக் கருத இடமுண்டு. சங்க காலச்

சமுதாயத்தில் விளிம்புநிலை மக்களின் பார்வையில் வள்ளல்களையும், குறுநில மன்னர்களையும், மன்னர்களையும் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசுவதன் மூலம் அவர்களைக் கொடை வள்ளல்களாகவும், சமூகத்தில் அனைவரும் போற்றத்தக்கவர்களாகவும் காட்சிப்படுத்துவதற்காக மேற்கண்ட அதிகார வர்க்கமே புலவர்களை இவ்வாறு பாட வைத்திருக்கவும் வாய்ப்புகள் உண்டு.

- ஏனெனில், ஆற்றுப்படை நூல்களில் பரிசில்கள் வேண்டி 'பழுமரம் தேறும் பறவைகள் போல' குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று சொல்லக்கூடிய நிலப்பரப்பில் தொடர்ந்து அலைந்து திரிவதாக காட்டப்படும் பாணரும், பொருநரும், கூத்தரும் கால்நடையாகவே பயணம் செய்கின்றனர். ஆனால் இவர்களின் பயணத்தின் வழியில் எதிர்படும் வணிகர்கள் போன்றோர் சகடம் போன்ற ஊர்திகளில் பயணம் செய்கின்றனர். சங்க கால விளிம்புநிலைக் கலைஞர்கள் அவ்வாறு மேம்பட்ட ஊர்திகளில் பயணம் செய்ததாகப் புலவர்களால் பாடப்படவில்லை.
- விளிம்புநிலை கலைஞர்களைக் கொண்டு அக்கால அதிகார மையத்தினரைப் புழந்துரைக்கும் ஒரு வழியாகவே புலவர் கூற்றாக ஆற்றுப்படை இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளன என்று கருதுவதற்கும் இடமுண்டு. இந்நோக்கில் இது மேலும் ஆய்விற்குரிய ஒன்றாகும்.

இயல் – 4

சான்றெண் விளக்கம்

1. தமிழண்ணல், தொல்.பொருள்.புறத். நூ.1037
2. கி.ராசா, தொல்காப்பியமும் இலக்கிய வகை வளர்ச்சியும்.ப.360
3. ஆர். ஆளவந்தார், இலக்கியத்தில் ஊர்ப்பெயர்கள், ப.142
4. ஆர்.ஆளவந்தார், இலக்கியத்தில் ஊர்ப் பெயர்கள், ப.148
5. ஆர் ஆளவந்தார், இலக்கியத்தில் ஊர்ப்பெயர்கள், ப.148

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்:

1. சோமசுந்தரனார், பொ.வே. : குறுந்தொகை
(உரை.) : சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, பதிப்பு, 2007.
2. ” : பரிபாடல்
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, பதிப்பு, 2007.
3. ” : ஐங்குறுநூறு
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, பதிப்பு, 2007.
4. ” : பத்துப்பாட்டு (பகுதி-1)
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, பதிப்பு, 2007.
5. ” : பத்துப்பாட்டு (பகுதி-2)
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, பதிப்பு, 2007.
6. தமிழண்ணல் : தொல்காப்பியம்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, பதிப்பு, 2003.
7. துரைசாமிப்பிள்ளை, : பதிற்றுப்பத்து
ஒளவை சு., : சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, பதிப்பு, 2007.

8.	”	:	புறநானூறு (பகுதி-1)
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, பதிப்பு, 2007.
9.	“	:	புறநானூறு (பகுதி-2)
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
சென்னை, பதிப்பு, 2007.
10.	நச்சினார்க்கினியர்
(உரை)	:	கலித்தொகை
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
சென்னை, பதிப்பு, 2007.
11.	நாராயணசாமி ஐயர்	:	நற்றிணை
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
சென்னை, பதிப்பு, 2007.
12.	மாணிக்கம், அ. (உ.ஆ.),
(உரை)	:	சங்க இலக்கியங்கள்,(தொகுதி-1-15)
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை, பதிப்பு, 2001.
13.	வெள்ளைவாரணார், க.,	:	தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம்
பாரி நிலையம்,16, பிராட்வே, சென்னை.
14.	வேங்கடசாமி நாட்டார்,
ந.மு.,
துரைசாமிப்பிள்ளை,
ஒளவை சு., | : | அகநானூறு - மணிமிடைப் பவளம்

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
சென்னை, பதிப்பு, 2007. |
| 15. | “ | : | அகநானூறு - களிற்றியானைநிரை
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
சென்னை, பதிப்பு, 2007. |
| 16. | “ | : | அகநானூறு - நித்திலக்கோவை |

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
சென்னை, பதிப்பு, 2007.

துணைமை ஆதாரங்கள் :

1. அகத்தியலிங்கம், ச., : சங்க இலக்கியம் செவ்வியல்
பார்வை, மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம், பதிப்பு, 2004.
2. அகத்தியலிங்கம், சு.பொ., : காதலும் வாழ்வும்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, பதிப்பு, 2001.
3. அப்பாத்துரை, கா., : தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள்
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம், 2001.
4. அரங்கநாதன், தி., : தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
வாசுதேவன், கா.,
ஒரு புதுப்பார்வை, தேவன் பதிப்பகம்,
திருச்சிராப்பள்ளி, பதிப்பு, 2000.
5. அருணாச்சலம்பிள்ளை, மு., : தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல்
உரைவளம்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை, பதிப்பு, 1994.
6. அறவாணன், க.ப., : அற்றைநாட் காதலும் வீரமும்
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம், பதிப்பு, 2002.
7. “ : தமிழ் மக்கள் வரலாறு
(தொல் தமிழர் காலம்)
தமிழ்க் கோட்டம், சென்னை,

பதிப்பு, 2005.

- 8.ஆளவந்தார், ஆர்., : **இலக்கியத்தில் ஊர்ப்பெயர்கள்**
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை, பதிப்பு,1984.
- 9.இராமலிங்கம், அரங்க., : **சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்**
பாரி புத்தகாலயம்,
சென்னை, பதிப்பு,1987.
- 10.இலக்குவனார், சி., : **இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல்**
வள்ளுவர் பதிப்பகம், புதுக்கோட்டை,
பதிப்பு,1972.
- 11.ஐயன்பெருமாள் கோனார் : **பண்டைத் தமிழர் பண்பாடு**
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை,பதிப்பு,1961
- 12.கந்தசாமி, சோ.ந., : **புறத்திணை வாழ்வியல்**
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர், பதிப்பு,1994.
- 13.கிருஷ்ணசாமி, வெ., : **தமிழ் இலக்கியத்தில்**
பயணச் செய்திகள்
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்
சிதம்பரம்,பதிப்பு, 2003.
- 14.குருமூர்த்தி, இராம., : **சங்க இலக்கியச் சிந்தனைகள்**
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்
சிதம்பரம்,பதிப்பு,1997.
- 15.குருநாதன், வ., : **சங்ககால அரச வரலாறு**
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்,1997.

- 16.கோவிந்தன், கா., : பண்டைத் தமிழர் போர்நெறி
வள்ளுவர் பண்ணை,
சென்னை,பதிப்பு,1965.
- 17.சசிவல்லி, வி.சி., : பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை,பதிப்பு,1989.
- 18.சண்முகம் பிள்ளை, மு., : சிற்றிலக்கிய வகைகள்
மணிவாசகர் நூலகம்
சென்னை,1982.
- 19.சரளா இராசகோபாலன் : சங்க இலக்கியத்தில் தோழி
ஒளிப் பதிப்பகம்,
சென்னை,பதிப்பு,1982.
- 20.சாரங்கபாணி, இரா., : சங்க இலக்கிய மேற்கோள்கள்
சாமிநாதன், த.,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம்,
பதிப்பு, 2008.
- 21.சிதம்பரனார், சாமி., : பத்துப்பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும்
அறிவுப் பதிப்பகம்,
சென்னை,பதிப்பு,2003.
22. “ : தொல்காப்பியத் தமிழர்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
சென்னை, பதிப்பு,1997.
- 23.சுந்தரம், மெ., : சங்க காலத் தமிழரின் கடல் வாணிகம்
தமிழ் மாநிலக் கல்லூரி வெளியீடு
சென்னை,பதிப்பு,1978.

- 24.சுப்பிரமணியன், ந., : சங்ககால வாழ்வியல்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
சென்னை, பதிப்பு,2010.
- 25.சுப்பிரமணிய பிள்ளை, : பழந்தமிழர் நாகரிகம்
கா., மணிவாசகர் பதிப்பகம்
சென்னை,பதிப்பு,2009.
- 26.சுப்பிரமணியன், கா., : சங்ககாலச் சமுதாயம்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
சென்னை, பதிப்பு,1982.
- 27.சுப்பிரமணியன், சி., : சங்க இலக்கியம் சில பார்வைகள்
பாரி நிலையம்,
சென்னை,பதிப்பு ,2008.
- 28.சுப்பு ரெட்டியார், ந., : தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்
சென்னை,பதிப்பு,2002.
- 28.சுரேஷ், கோ., : இலக்கியங்களில் வாழ்வியல்
சிந்தனைகள்
அறிவுப் பதிப்பகம்
சென்னை,பதிப்பு,2007.
- 29.செந்துறை முத்து : தமிழர் போரியல்
வானதி பதிப்பகம்
சென்னை,பதிப்பு,1962.
- 30.சேதுப்பிள்ளை, ரா.பி., : தமிழர் வீரம்
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்
திருச்சிராப்பள்ளி, பதிப்பு,1966.

- 31.தட்சிணாமூர்த்தி, அ., : தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்
யாழ் வெளியீடு,
சென்னை,பதிப்பு,1999.
32. திருநாவுக்கரசு, க.த., : தமிழ்ப் பண்பாடு
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை,பதிப்பு, 2001.
- 33.தேவநேயப்பாவாணர், ஞா., : பழந்தமிழாட்சி
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
சென்னை,பதிப்பு,1961.
- 34.தேவநேயப்பாவாணர், ஞா., : பழந்தமிழர் அரசியல்
கோட்பாடுகள்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்
சென்னை,பதிப்பு,2001.
- 35.நரசய்யா : கடல்வழி வணிகம்
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்
சென்னை,பதிப்பு,2005.
- 36.நவநீதகிருட்டிணன், மா., : தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆற்றுப்படை
குறிஞ்சி மலர் வெளியீடு
மதுரை,பதிப்பு ,2001.
- 37.பழனிச்சாமி, செ., : புறநானூற்றில் தமிழர் பண்பாடு
வாணி பதிப்பகம்
சென்னை,பதிப்பு,1989.
- 38.பாலசுப்பிரமணியன்,கு.வெ., : சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள்
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்
சென்னை,பதிப்பு,2007.

- 39.பிள்ளை, கே.கே., : தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை,பதிப்பு,2008
- 40.புலியூர்க் கேசிகன், (உ.ஆ.) : புறநானூறு
மணிவாசகர் பதிப்பகம்
சென்னை,பதிப்பு,2002.
- 41.மறைமலையடிகள் : பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை
மணிவாசகர் பதிப்பகம்
சென்னை,பதிப்பு,2001.
- 42.மறைமலையடிகள் : முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை
பூம்புகார் பதிப்பகம்
சென்னை,பதிப்பு, 2003.
- 43.மாணிக்கம், அ, (உ.ஆ.) : பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்
தொகுதி-2, 3
தமிழ் நிலையம்
சென்னை,பதிப்பு,2007.
- 44.மாணிக்கம், வ.சுப., : தமிழ்க் காதல்
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்
சிதம்பரம், பதிப்பு, 2002.
- 45.மாதையன், பெ., : சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம்
நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
சென்னை,பதிப்பு,2004.
- 46.மோகனா, இரா., : பயண இலக்கியம்
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்
சிதம்பரம்,பதிப்பு,2006.

- 47.வித்யானந்தன், சு., : தமிழர் சால்பு
பாரி புத்தகப் பண்ணை
சென்னை,பதிப்பு,1971.
- 48.வேங்கடசாமி நாட்டார், : சிலப்பதிகாரம்
ந.மு., (உ.ஆ.)
ராமையா பதிப்பகம்
சென்னை, பதிப்பு,2005.
- 49.வேங்கடசாமி நாட்டார், ந.மு.,: மணிமேகலை
துரைசாமிப்பிள்ளை, ஒளவை சு.,
(உ.ஆ.),
சாரதா பதிப்பகம்
சென்னை,பதிப்பு,2007.
- 50.வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி.,: பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம்
நாம் தமிழர் பதிப்பகம்
சென்னை,பதிப்பு,2007.
- 51.வேலுசாமி, ந., : பயணநூல்கள் வழிப் பண்பாடு
நெ.து.சு. இல்லம்
கொல்லம்பாளையம்
ஈரோடு,பதிப்பு,1995
- 52.வேலுசாமி, ந., : பயணநூல்கள் வழிப் பண்பாடு
நெ.து.சு. இல்லம்
கொல்லம்பாளையம்
ஈரோடு,பதிப்பு,1995.
- 53.வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ்., : புறநானூறும் தமிழரும்
வ.உ.சி. நூலகம்
சென்னை, பதிப்பு, 2004.
- 54.ஜகந்நாதன், கி.வா., : தமிழர் போர்நெறி
மணிவாசகர் பதிப்பகம்

சென்னை,பதிப்பு,2003.

55. Balachandran, R., : Travel Writings in Tamil, 1992-1996.

அகராதிகள்:

- 1.கதிரைவேற்பிள்ளை, நா. : தமிழ் மொழியகராதி
(தொகு.),
ஏஸியன் எஜுகேஷனல் சர்வீசஸ்
புதுதில்லி,ஆறாம் பதிப்பு,1987.
- 2.சண்முகம்பிள்ளை, மு. : தமிழ் தமிழ் அகரமுதலி
(தொகு.),
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்
சென்னை, முதற்பதிப்பு,1985.
- 3.சிங்காரவேலு முதலியார், ஆ. : அபிதான சிந்தாமணி
(தொகு.)
ஏஸியன் எஜுகேஷனல் சார்வீசஸ்;
புதுதில்லி,பதிப்பு,1986.
- 4.சுப்பிரமணியன், பா.ரா. : க்ரியாவின் தற்காலத்
(தொகு.),
தமிழ்-ஆங்கில அகராதி
க்ரியா பதிப்பகம்
சென்னை, பதிப்பு,1992.

களஞ்சியங்கள், சொல்லடைவுகள் :

- 1.அருணாசலம், ப. (ப.ஆ.), : சங்க இலக்கியப் பொருட்
களஞ்சியம் (தொகுதி-1)
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர், பதிப்பு,1995.

2.பாலுசாமி, நா. (ப.ஆ.), : வாழ்வியற் களஞ்சியம்
(தொகுதி-1, 2, 12).

3.மாதையன், பெ., : சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர், பதிப்பு,2007.

ஆய்வேடுகள் :

1.அரங்கராஜ், ஜெ., : பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள்
காட்டும் அயலகத் தொடர்புகள்
முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர், ஏப்ரல்,2008.

2.சந்திரசேகரன், கா., : சங்கப் புறப்பாடல்கள் காட்டும்
போரியல் - ஓர் ஆய்வு
முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு
தேசியக்கல்லூரி
திருச்சிராப்பள்ளி,மே,2007.

3.மகாலெட்சுமி, செ., : பழந்தமிழ்க் காப்பியங்களில் பயணம்
முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு
பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்
கோயம்புத்தூர், மே 2006

அட்டவணை – 1

பயணம் செல்வதற்குரியோர் (இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் – உரை)

உரையாசிரியர்	ஓதல்	பகை	தூது	அறங்கால்	நாடுகாவல்	பொருள்வயிற் பயணம்
இளம்பூரணர்	அந்தணர் அரசர் வணிகர்	அரசன்	அந்தணர் அரசர் வணிகர் வேளாளர்	அந்தணர் அரசர் வணிகர் வேளாளர்	அரசர் வணிகர் வேளாளர்	அந்தணர் வணிகர் வேளாளர்
நச்சினார்க்கினியர்	அந்தணர், அரசர் வணிகர், வேதம் ஒழிந்த கல்வி உழுவித்துண்ணும் குறுநில மன்னன்	அரசர் குறுநில மன்னர் (தானே சேறல்)	அந்தணர் அரசர் வணிகர் வேளாளர்	அரசர் குறுநில மன்னர் வேளாளர்	அரசர் இருவகை வேளாளர் குறுநில மன்னர்;	அந்தணர் அரசர் வணிகர் இருவகை வேளாளர்
குறிப்புதவி: அற்றை நாட் காதலும், வீரமும், அறவாணன், க.ப. ப.137.						

அட்டவணை – 2

உடன்போக்குச் சார்ந்த பயணங்கள்

உடன்போக்கில் தலைவன் தலைவியிடம் பேசுதல்	உடன்போனவரைச் சுரத்தில் கண்டோர் கூற்று	தலைவி கண்டோரிடம் தன் இல்லத்தாரிடம் கூறச் சொல்வது	உடன் போனவரை எண்ணித் தாய் மனை மருண்டு பேசுதல்	கண்டோர் தாயிடம் கூறல்	தாய் தேடிச் செல்லுதல்	உடன் போனோர் திரும்பி வரல், தலைவன் தோழியிடம் கூறல்
நற். 9, 76,202, 264, 363. ஐங். 361,363, 395, 306. அகம். 99, 257.	நற். 2, 324. குறுந். 7,229, 390. ஐங். 381, 382,383.	ஐங். 384, 385, 397.	நற்.29, 66, 143, 179, 184, 271, 279, 293, 305. குறுந். 84, 356, 378, 396.	அகம்.145, 165 ஐங்.386 நற்.198	அகம்.7 குறுந். 44 ஐங். 387, 388, 389, 390. கலித். 9	ஐங். 392, 393, 394, 398, 203. அகம். 26 ஐங். 312, 395, 396. நற். 384.

அட்டவணை – 3

பகற்குறி, இரவுக்குறி செலவு

சோலை	தினைப் புனம்	இரவுக்குறி (தலைவி இல்லின் அருகாமை)
குறுந்.113 அகம்.148, 240, 300, 302, 320, 350. நற்.187, 203,215,309.	குறுந். 141, 198. ஐங். 260,281,285. அகம். 92, 200. நற்.58.	நற். 98, 104, 114, 144, 145,156, 158,168,192, 255, 257, 261, 292, 336, 353, 383. கலித்.49,52 குறுந். 158, 179, 246, 311, 324, 345, 355. ஐங். 60, 206, 279, 282, 296. அகம். 18, 72, 80, 88, 108, 112, 128, 168, 182, 202, 218, 228, 272, 278, 292, 308, 318, 328, 360.

அட்டவணை – 4
வினைவயிற் பயணம்

தலைவன் இடைச்சுரத்து புலம்புதல்	வழி ஏதம் எண்ணித் தலைவி புலம்புதல்	தோழி ஆற்றுப்படுத்துதல்	பருவம் கண்டு தலைவி புலம்புதல்	தலைவன் பாகனுக்கு உரைத்தது	தலைவன் மீண்டு வந்ததைத் தோழி கூறல்	திரும்பிய தலைவன் கூற்று
நற். 103, 169, 284, 341, 374. குறுந்.131 ஐங். 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450 அகம். 24, 84, 87, 93, 164, 174, 181, 214, 299, 304.	ஐங்.460 அகம்.31, 74, 364. நற்.381	அகம்.53, 141, 247.	நற்.381 ஐங்.460 அகம்.23, 97, 183, 185, 235, 273, 277, 364.	நற்.21, 42, 59, 81, 121, 142, 161, 242, 321, 371. குறுந்.189, 350, 323, 400. ஐங். 425, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490. அகம்.9, 34, 44, 54, 64, 94, 114, 124, 134, 144, 154, 204, 224, 234, 244, 254, 274, 384.	நற்.86,181, 367. அகம்.104,314.	ஐங்.356, 360, 491, 492, 493, 494, 495. நற்.139 குறுந்.270

அட்டவணை – 5

பொருள் வயின் பயணம்

தலைவன் இடைச்சுரத்து புலம்புதல்	வழிஏதம் எண்ணித் தலைவி புலம்புதல்	பருவம் கண்டு தலைவி புலம்புதல்	தோழி ஆற்றுப்படுத்துதல்	தலைவன் பாகனிடம் கூறல்	தலைவன் மீண்டு வந்ததைத் தோழி கூறல்	மீண்ட தலைவன் கூற்று
நற். 157, 312, 105, 113, 346, 352 ஐங். 195, 321, 322, 323, 327, 329, 330, 365 அகம். 19, 21, 33, 47, 57, 79, 83, 109, 123, 351, 41, 169, 239, 279, 287, 291, 339, 343, 361, 365, 371, 373, 381.	நற். 38, 56, 84, 87, 107, 130, 133, 193, 196, 219, 226, 240, 241, 243, 277, 358. குறுந். 11, 12, 38, 39, 46, 64,67, 77, 79, 104, 140 , 154, 160, 172, 190, 192, 205, 207, 208, 218, 224, 226, 240, 278, 279, 281, 283, 304, 307, 310, 325, 29, 395. ஐங். 311,314, 318, 319, 320, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 340. அகம். 1, 11, 40, 45, 53, 67, 103, 113, 115, 135, 151, 155, 175, 187, 205, 241, 249, 265, 267, 281, 301, 303, 309, 325. 329, 345, 349, 367, 389, 391, 395.	நற். 97, 214, 289, 302, 343 குறுந். 21, 24, 65, 82, 94, 98, 126, 183, 186, 188, 195, 197, 200, 216, 220, 254, 285, 289, 314, 319, 339, 341 ஐங். 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350 அகம்.139, 194, 229, 243, 264, 294, 341, 375	நற். 7, 18, 28, 41, 92, 111, 112, 115, 125, 274, 286, 316, 329, 333 குறுந். 16, 36, 37, 59, 143, 180, 211, 213, 215, 232, 251, 253, 255, 260, 265, 308, 317, 339, 350, 358, 382 ஐங். 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470 கலித். 11, 28, 36 அகம். 4, 25, 59, 61, 69, 71, 73, 85, 91, 101, 111, 129, 159, 171, 173, 177, 197, 201, 209, 211, 223, 227, 231, 233, 237, 251, 253, 295, 311, 313, 323, 367, 359, 393, 399	குறுந். 233, 235, 237 ஐங். 422	நற். 89, 164, 212, 278, 361 குறுந். 275, 338, 351, 352, 353, 354, 358 ஐங். 223, 226, 252, 270, 351, 352, 353, 354, 357, 358 கலித். 27, 29, 31, 33, 34, 35 அகம்.269, 363	குறுந். 99, 209, 210 ஐங். 324, 325, 359, 411, 412, 413, 414, 415, 355 அகம். 29, 39

அட்டவணை - 6

தூது சார்ந்த பயணங்கள்

பாணன் தூது	விறலி தூது	தோழி தூது	அந்தணர் தூது, புலவர் தூது	பாங்காயினார் தூது	தலைவி அனுப்பிய தூது
நற். 50, 74, 90, 127, 200, 291, 380 குறுந். 33, 85, 127 ஐங். 43, 47, 131, 132, 133, 136, 140, 471, 472, 473, 478, 479, 480 பரி. 10, 20 கலித். 30 அகம். 30, 146	நற். 170 பரி. 6 அகம். 206	நற். 217, 280 குறுந். 93, 202, 231, 271 ஐங்.151, 154, 155 அகம். 66, 316	புறம்.305 அகம்.337 புறம். 95, 44, 45, 46, 47, 284	குறுந். 45, 50, 61, 106 ஐங்.13, 16, 18, 32, 36, 95, 265 பதிற்.16, 73	ஐங். 383, 441 அகம். 251 கலித்.114

சங்க இலக்கியத்தில் பயண முறைமைகள்

[தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழக

முனைவர் பட்டப் பேற்றிற்காக (Ph.D.)

அளிக்கப்பெற்ற ஆய்வேடு]

ஆய்வாளர்

தா. ஈஸ்வரி, எம்.ஏ., எம். ஃபில், எம். எட்.,

பதிவு எண். 13140850010

பகுதி நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

தமிழியல் மற்றும் பண்பாட்டுப் புலம்

தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம்

சென்னை - 600 015

ஆய்வு நெறியாளர்

முனைவர் மு. வையாபுரி

உதவிப் பேராசிரியர்

தமிழியல் மற்றும் பண்பாட்டுப் புலம்

தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம்

சென்னை - 600 015

தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம்

தமிழியல் மற்றும் பண்பாட்டுப் புலம்

577, அண்ணா சாலை, சைதாப் பேட்டை,

சென்னை - 600 015

மார்ச் - 2022

முடிவுரை

‘சங்க இலக்கியத்தில் பயண முறைமைகள்’ எனும் இந்த ஆய்வேட்டின் பயணங்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், அகம்சார் பயணங்கள், புறம்சார் பயணங்கள், ஆற்றுப்படை நூல்களில் பயணம் எனும் நான்கு இயல்களின் வழி பெறப்பட்ட ஆய்வு முடிவுகள் அனைத்தும் ‘முடிவுரை’ எனும் தலைப்பில் இங்குத் தொகுத்துரைக்கப்படுகிறது. மேலும் எதிர்காலத்தில் இந்த ஆய்வுக்களம் சார்ந்து மேற்கொள்ளத்தக்க மேலாய்வுக் களங்களும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

பயணம் என்பது ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்குப் புலம்பெயர்வது குறித்தும், ஒரு மனிதன் சக மனிதர்களோடு ஏதோ ஓர் அக/புற காரணங்களுக்காகத் தொடர்பு கொள்வது குறித்தும் நிகழ்வதே ஆகும்.

அவ்வாறு நிகழும் பயணங்கள் மாந்தர்களின் அகம் மற்றும் புறம் சார்ந்த வாழ்வியல், சமூகப், பொருளாதார, பண்பாட்டுச் சூழல்கள் போன்ற பல காரணிகளை வெளிக்காட்டுவதோடு, நாம் அவற்றை அறிந்துகொள்வதற்கு ஒரு கலங்கரை விளக்கமாக அமைகிறது எனலாம்.

அவ்வகையில் சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களில் பயணம் சார்ந்து பதிவாகியுள்ள செய்திளைத் தொகுத்தும் பகுத்தும் ஆய்வு செய்வதன் வழி, சங்க காலத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பல்வேறு வெளிப்பாடுகளை மதிப்பீடு செய்ய முடியும். அவ்வாறு மதிப்பீடு செய்வதன் மூலம் இன்றளவும் தொடர்ச்சியான மொழி, இலக்கிய, இலக்கண, பண்பாட்டு செழுமையையுடன் சிறந்து விளங்கும் தமிழர்களின் சிறப்பிற்கு அவர்கள் காலந்தோறும் மேற்கொண்ட பல்வேறு பயணங்களும் ஒரு இன்றியமையாத கூறாக அமைந்திருக்கிறதா? என்பதைக் கண்டறிய முடியும்.

அவ்வகையில் ‘சங்க இலக்கியத்தில் பயண முறைமைகள்’ என்னும் தலைப்பில் இந்த ஆய்வின் வழி பெறப்பட்ட முடிவுகள் இங்கே ஆய்வு முடிவுரை என்னும் தலைப்பில் தொகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

- பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை மனிதனின் வாழ்வில் பயணம் என்பது முக்கியப் பங்கினை வகிக்கின்றது. தொடக்க காலத்தில் உணவினைத் தேடிச் சென்றவன் பிறகு இருப்பிடம், கல்வி, பொருள், பொழுதுபோக்கு இவற்றிற்காகப் பயணம் சென்றான். எனவே, பயணம் என்பது ஏதோ ஒரு காரணத்தைக் கொண்டே நிகழ்ந்தது. பயணம் செல்லும் காரணத்தை அடிப்படையாக வைத்தே முன்னோர் பயணத்தை வகைப்படுத்தி உள்ளனர்.
- பலவகைக் காரணங்களுக்காகப் பயணம் நடந்த போதிலும், தொல்காப்பியர் காலம் தொடங்கி இக்காலம் வரையிலும் பொருள் தேடுதலுக்கான பயணமே அதிகமாக நடைபெற்றுள்ளது. அவ்வாறு பயணம் செல்லும்போது பயணத்தாரத்திற்கு ஏற்பப் பயண ஊர்திகளைப் பயன்படுத்தினர். இப்பயணம் நிலவழி, நீர்வழி என இரு வகைகளில் நடைபெற்றது.
- பொருள் தேடும் பயணத்தில் வணிகம் முதலிடம் பெறுகிறது. இவ்வணிகப் பயணம் உள் நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் என இருவகையில் நடைபெற்றது. வெளிநாட்டுப் பயணம் பெரும்பாலும் கடல்வழியாகவே நடந்தது. இவ்வாறு கடற்பயணம் மேற்கொள்வோருக்குக் கலங்கரை விளக்கங்கள் வழிகாட்டியாய்ச் செயற்பட்டன. அப்பயணத்தில் மக்களை இணைக்கும் பாலமாகத் துறைமுகப் பட்டினங்கள் விளங்கின.
- வீரவாழ்க்கை பெரிதாக மதிக்கப்பட்டது. மன்னர்கள் தங்கள் வீரத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக நாடுவிட்டு நாடு போரின் பொருட்டாகப் பயணம் செய்தனர். உணவு, உறையுள், மண்ணாசை, பொன்னாசை, பெண்ணாசை, வீரத்தை நிலைநாட்டல், தான் என்கிற அகந்தை போன்ற பல காரணங்களுக்காக போர்ப்பயணம் மேற்கொண்டனர். இவ்வகையான பயணங்கள் பல நாள்கள், மாதங்கள், வருடங்கள் என நீண்டன.
- வணிகம்,போர் இவற்றைப் போலவே தூதின் காரணமாகவும் பயணம் மேற்கொண்டனர். அரசர், அந்தணர், வணிகர் போன்றோர்

புறத்தூதின் பொருட்டும், தொல்காப்பியர் கூறும் பன்னிரு வாயில்கள் அகத்தூதின் பொருட்டும் பயணம் மேற்கொண்டனர்.

- இதைப் போன்றே கல்வி, ஆற்றுப்படை நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள கலைஞர்கள் வறுமையின் காரணமாகப் பொருள் தேடிச் சென்ற பயணம், சங்க இலக்கியங்களில் தலைவனின் பொருள் தேடலை நோக்கிய பயணம், தலைவன் - தலைவியின் களவு வாழ்வில் நிகழும் இரவுக்குறி, பகற்குறி, உடன்போக்குப் பயணம், திருமுருகாற்றுப்படை போன்ற நூல்களில் குறிப்பிடப்படும் வழிபாட்டிற்கான பயணம், பொழுது போக்கிற்கான பயணம் எனப் பலவேறு காரணங்களுக்காகவும் பயணம் நடைபெற்றது.
- இப்பயணங்கள் சென்றுமீளும் பயணங்களாகவும் சென்ற இடத்தின் கண் நிலையாகத் தங்கி இருக்கும் பயணங்களாகவும் அமைந்தன. சங்க இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் சென்று மீளும் பயணங்களையே கூறியுள்ளன.
- சங்க காலத்தில் கடல்வழிப் பயணத்தில் மகளிரை அழைத்துச் செல்வதில்லை. ஆனால் காலப்போக்கில் அந்நிலை மாற்றம் பெற்றுள்ளது.
- திணைநிலைப் பயணம், போர்ப்பயணத்தில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. கல்வி சார்ந்த பயணத்தில் கல்வியின் இன்றியமையாமையை உணர முடிகின்றது. கல்விக்கான பயணம் மூன்றாண்டுகள் என வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.
- தலைவன் பொருளீட்டச் செல்லும் பயணத்துக்கான காரணங்கள் பல சுட்டப் பட்டாலும், தான் நல்லறமாக இல்லறம் நடத்துவற்கும் இல்லற நெறி நின்று நல்லறம் செய்வதற்கும் பொருளீட்டச் சென்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.
- தூதுப்பயணத்தில் புறத்தூதினும் அகத்தூதே அதிகமாகப் பேசப்பட்டுள்ளது.
- போர்ப்பயணம் முடித்துத் திரும்பும் மன்னன். படைவீரர்களுக்குப் பரிசில் நல்கி மனம் மகிழ்வித்த பண்பையும் விருந்து அளித்த பண்பையும் அறிய முடிகிறது.

- சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள பயணம் பற்றியக் குறிப்புகளின் வழி பயணங்களில் சில நல்லுறவு பேணவும், பண்பாட்டுப் பரிமாற்றத்திற்கும் கல்விக்காகவும் பொருளாதார மேம்பாட்டிற்காகவும் நாட்டின் எல்லையை விரிவாக்கவும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.
- பயணத்தின் போது உணவும் இருப்பிடமும் பயணம் செய்வருக்குக் கிடைக்கும் முறைகளும் சங்க இலக்கியத்தில் விரிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.
- பயணத்தின்போது ஏற்படும் வழி இடர்களும் அவ்விடர்களைக் களைவதற்கான வழிமுறைகளும் பயணம் சென்றோர்களால் பிறருக்குக் கூறப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக ஆற்றுப்படை நூல்களில் இந்தப் போக்கு மிகுந்து காணப்படுகின்றன.
- ஓர் இனத்தின் நடைமுறை வாழ்வியல் வெளிப்பாடுகளை/செயல்பாடுகளை கலை, இலக்கியம் போன்ற வடிவங்களில் பதிவு செய்து அவற்றை எதிர்காலச் சமூகத்திற்கு விட்டுச் செல்வதன் வழி அச்சமூகத்தின் சமூக, அரசியல், நாகரிக, பண்பாட்டு வழமைகள் தொடர்ச்சியாக அடுத்த பல தலைமுறைகளுக்கும் பரிமாற்றம் அடைவதற்கான நிலையை அடைந்துவிடுகின்றன.
- இந்த அடிப்படையில் சங்க இலக்கியங்களை நோக்கும்போது, அவை பாடப்பட்ட சமகாலச் சமூத்தின் சமூகச் செயல்பாடுகள் இன்றளவும் தொடர்ந்து தமிழ்ச் சமூகத்தில் தாக்கங்களை ஏற்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன.
- தொடக்க காலம் முதலாகவே தமிழ்ச் சமூகம் நிலம் வழியாகவும், நீர் வாழியாகவும் உலகின் பல்வேறு இனங்களுடன் கொண்டிருந்த பயணத் தொடர்புகள் தமிழ்ச் சமூகத்தின் நீடித்த செழுமைக்குக் காரணங்களாக அமைந்தன என்பது இந்த ஆய்வன் வழி புலனாகிறது.

- சங்கச் சமூகத்தில் தேர், குதிரை போன்றவற்றில் எளிய மாந்தர்கள் பயணம் செய்யும் நிலையிலிருந்தார்களா? என்பது ஐயமே. இருப்பினும் ஒரு இலக்கியத்தின் கதை மாந்தராக, பாடுபொருளாக அமைக்கப்படும் மாந்தர்கள் வாழ்வின் அனைத்து நிலைகளிலும் மேன்மை உடையவர்களாகவும், சங்க அகப் பாடல் மரபுகளுக்கேற்ற வகையில் பெயர் சுட்டப்படாதவர்களாகவும் படைக்கப்படுதல் என்பது சங்கத் தமிழ் அக இலக்கிய இயல்பு. அவ்வகையில் சங்கப் படல்களில் குறிப்பிடப்படும் தலைவன் என்னும் மாந்தர் தேர், குதிரை போன்றவற்றில் பயணம் மேற்கொண்டதாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளனர் எனக் கொள்ளலாம்.
- தலைவன் தலைவியின் ஒருமித்த காதல் உணர்வின் மேன்மையையும் அவர்களுக்கிடையே நடைபெறும் பிரிவுத் துயரின் வெம்மையையும் இலக்கிய நயத்தோடு காட்சிப்படுத்துவதற்காக உடன்போக்குச் செல்லும் வழிகளின் பயண அனுபவங்கள் புலவர்களால் நிலப் பின்புலங்களோடு படக் காட்சிகள் போன்று பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.
- சங்கப் புலவர்கள் தாங்கள் உணர்ந்தவற்றை இலக்கியப் பிரதிகளின் ஊடாகத் தாங்கள் வாழ்ந்த சமூகத்திற்கு இலக்கிய நயத்தோடு உணர்த்த முற்பட்டுள்ளனர்.
- பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தில் அனைத்துமாக இருந்த வள்ளல்களும், குறுநில மன்னர்களும், மன்னர்களும் இவ்வாறான இலக்கியம் படைப்பதற்கு புலவர் பெருமக்களுக்கு ஊக்கமளிப்பவர்களாக இருந்துள்ளனர். ஒவ்வொரு நிலத்திற்குமான பயண வழி நிலவியல் சூழல்களைக் காட்சிப் படுத்துவதன் வழி மறைமுகமாக அப்பகுதி/நிலம் சார்ந்த ஆட்சியாளரின் புகழ்பாடுவதற்கு வாய்ப்பாகவும் இவ்வகை இலக்கியங்கள் அமைந்தன எனலாம்.

- இருப்பினும் சங்கப் புலவர்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த, பயணித்த நாடுகளின்/பகுதிகளின் இயற்கைச் சூழல்களையும், அவற்றோடு ஒன்றி வாழ்ந்த எளிய மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள், பறவைகள் முதலானவற்றைப் பற்றியும் தாங்கள் உணர்ந்தவாறு தங்கள் பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர். இதன் காரணமாகவே சங்கப் பாடல்கள் இன்றளவும் தமிழர்களின் அடையாளமாகத் திகழ்கின்றன எனலாம்.
- இவ்வாறான இலக்கியச் செயல்பாடுகள் தமிழ்ச் சமூகத்தின் சமகால சமூக, அரசியல், பொருளாதார, நாகரிக, பண்பாட்டுச் செயல்பாடுகளின் தாக்கத் தாலும், அவை படைக்கப்பட்ட காலத்தின் மேற்கண்ட செயல்பாடுகளை எதிர்காலத்திற்குக் கடத்திச் செல்லக்கூடிய ஊடகங்களாகவும் செயல் பட்டன எனலாம்.
- இந்த தொடர் செயல்பாடுகள்தாம் தமிழ்ச் சமூகம் இன்றளவும் சிறந்து விளங்குவதற்கான அடிப்படைக் கூறுகளுள் ஒன்றாக அமைந்தது எனலாம்.

மேலாய்வுக் களங்கள்

தமிழ் இலக்கியங்களில் பயண முறைமைகள் என்னும் தலைப்பினை ஒட்டி எதிர்காலத்தில் ஆய்வாளர்கள் கீழ்க்காணும் ஆய்வுக் களங்களில் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளலாம்.

- பிறநாட்டு இலக்கியங்கள் காட்டும் பயணங்களுடன் செவ்விலக்கியங்கள் காட்டும் பயணங்களை ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்யலாம்.
- காப்பியங்கள், கம்பராமாயணம், பக்தி இலக்கியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள் ஆகியவற்றில் இடம்பெற்றுள்ள பயண முறைமைகள் குறித்து ஆய்வு செய்யலாம்.

- காலந்தோறும் பயண இலக்கியங்கள் என்னும் தலைப்பிலும் ஆய்வு மேற்கொள்ளலாம்.தமிழ் இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பயணங்களை உளவியல் அடிப்படையிலும் ஆராயலாம்.
- பயணங்களுக்கான போக்குவரத்துச் சாதனங்களின் வளர்ச்சிப் போக்கினை தமிழ் இலக்கியத் தரவுகளின் வழி ஆய்வு செய்யலாம்.
